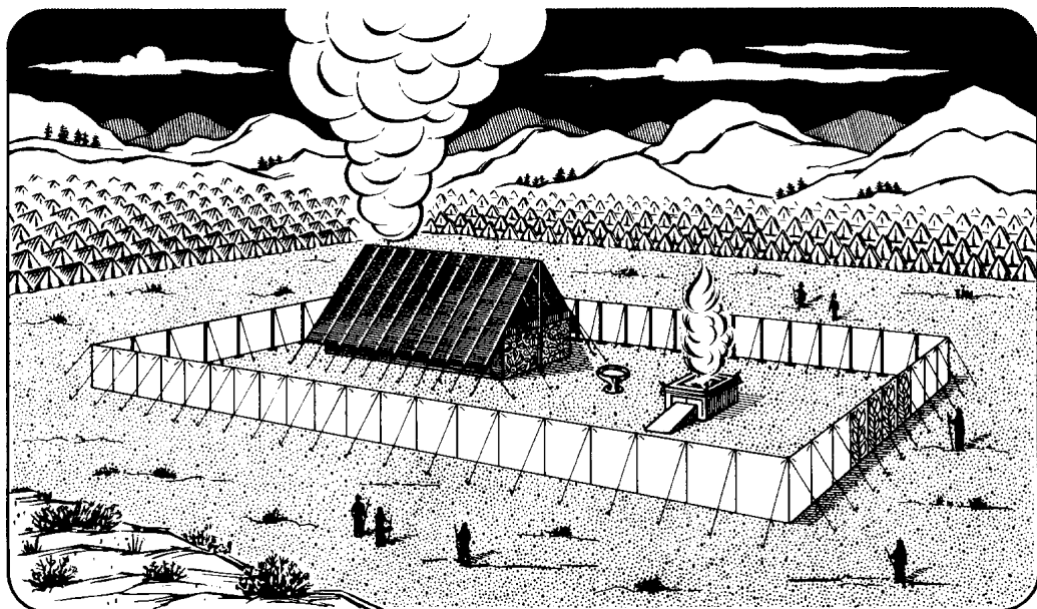

Tabernakelschaduwen van de betere offers

Tabernakelschaduwen van de betere offers

INHOUDSOPGAVE

INLEIDING

HOOFDSTUK I

DE ZINNEBEELDIGE TABERNAKEL

De Legerplaats—De Hof—De Tabernakel—Het Koperen Altaar—Het Wasbekken—De Tafel—De Kandelaar—Het Gouden Altaar—De Verzoendeksel en Ark—De Poort—Het Eerste Voorhangsel—Het Tweede Voorhangsel—De betekenis van deze en hun Tegenbeelden.

HOOFDSTUK II

DE ISRAËLIETEN, LEVIETEN EN HET PRIESTERDOM

Klassen van de mensheid Symbolisch voorgesteld door de Israëlieten, Levieten en Priesters—Zalving van de Priesters—De betekenis van de “Gewaden van Heerlijkheid en Sieraad” van de Hogepriester zinnebeeldig beschouwd—Het Abrahamitische Verbond, Het Wetsverbond en het Nieuwe Verbond afgeschaduwd.

HOOFDSTUK III

DE WIJDING VAN HET PRIESTERDOM

LEVITICUS 8:14-33

Apart gezet voor de Dienst aan God—“Wees trouw tot in de dood”—“Heilig uzelf” en “Ik zal u Heiligen”—De Stieren en Rammen van de Wijding—De Zalvende Olie van de Wijding.

HOOFDSTUK IV

DE GROTE “VERZOENDAG”

LEVITICUS 16:3-33

De Orde van het Zinnebeeld en zijn Tegenbeeldige Betekenissen—De Stier—De Priester—Het Binnengaan van het Heilige met het Bloed—De Wierook—Het Lieflijke Reukwerk en de Stank—Het Betreden van het Heilige der Heiligen—De Bok van de Heer—De Zondebok—Het Zegenen van het Volk.

HOOFDSTUK V

EEN ANDER BEELD VAN DE VERZOENINGSOFFERS LEVITICUS 9

Verzoeningsoffers met meer details—Mozes en Aäron Betraden de Tabernakel en Kwamen weer naar buiten en Zegenden het Volk—“Hun die Hem verwachten zal Hij verschijnen”—“Na de Dood het Oordeel”—Goddelijke Aanvaarding van het Zoenoffer openbaar gemaakt.

HOOFDSTUK VI

OFFERS VOLGEND OP DE “GROTE VERZOENDAG”

Deze stellen Berouw, Geloften, Verbonden, etc., gedurende het Millennium voor—De Brandoffers van het Volk—Hun Vrede offers—Hun vleesoffers—Hun Offers voor Overtredingen—Onderscheid tussen Man en Vrouw zal ophouden, Getoond in de Zinnebeelden.

HOOFDSTUK VII

DE AS VAN DE JONGE KOE OP DE VERONTREINIGDEN GESPRENKELD HEBREEËN 9:13

Niet een van de offers van de Grote Verzoendag—Niet een van de latere Offers voor het Volk—De Klasse symbolisch voorgesteld door deze Offers—De Apostel Paulus, de Onder—priester, die getuigt van het Tegenbeeld—Het Besprenkelen met de As voor het Reinigen van het Volk zal zijn gedurende het Millennium—Hoe de Reiniging teweeggebracht zal worden.

HOOFDSTUK VIII

ANDER VEELBETEKENENDE SYMBOLEN

De posten (pilaren) van de Hof—De Witte Gordijnen—De Zilveren Haken—De Deurposten van het Heilige en het Heilige der Heiligen—De Gouden Tafel—De Gouden Kandelaar—Tegenbeeldige Priesters die de Diepe Dingen zien en de Levieten die Deze Niet Zien—Het Gouden Altaar—De Ark van het Verbond in het Heilige der Heiligen—De Inhoud en de Betekenis ervan—Het Verzoendeksel—De Twee Cherubs—De Priester Onbevlekt—Het Geheimenis Eeuwen lang Verborgen.

Tabernakelschaduwen van de betere offers

Hoofdstuk I

DE ZINNEBEELDIGE TABERNAKEL

De Legerplaats—De Hof—De Tabernakel—Het Koperen Altaar—Het Wasbekken—De Tafel—De Kandelaar—Het Gouden Altaar—De Verzoendeksel en Ark—De Poort—Het Eerste Voorhangsel—Het Tweede Voorhangsel—De betekenis van deze en hun Tegenbeelden.

De tabernakel, die het volk van Israël van God moest bouwen in de woestijn van Sin en waarbij al hun religieuze diensten en ceremoniën werden ingesteld, was, zoals Paulus ons verzekert, een schaduw van de toekomstige *heilsgoederen*. (Hebr. 8:5; 10:1; Kol. 2:17). Het gehele volk van Israël alsmede zijn wetten en religieuze diensten en ceremoniën was in feite symbolisch. Daar dit waar is, kan het niet anders of ons begrip van het plan en werk van de zaligmaking, dat nu in wording is, evenals de toekomstige ontwikkeling daarvan, zal zeer worden verrijkt door een zorgvuldig onderzoek van die “schaduwen,” die de Israëlieten ten behoeve van ons jaarlijks telkens moesten herhalen tot de Evangelische eeuw de tegenbeelden daarvan, de “werkelijkheden,” invoerden. – 1 Petr. 1:11; Hebr. 10:1-3.

Wij benaderen dit onderwerp niet eenvoudig met het doel een geschiedkundige kennis van de Joodse vormen, ceremoniën en aanbidding te verkrijgen, maar om opgebouwd te worden door een inzicht in het **wezen** door een onderzoek van de schaduw – zoals God bedoelde toen Hij haar rangschikte.

Tenzij wij inzien hoe zorgvuldig God al de onderdelen leidde en bestuurde kunnen wij niet voldoende gewicht en nadruk leggen op de schaduw. Eerst nam Hij Mozes bij zich op de berg en maakte hem duidelijk hoe hij de dingen moest maken; daarna beval Hij hem tot in de kleinste bijzonderheden nauwkeurig te zijn: “Zie erop toe, zegt Hij, dat u alles maakt overeenkomstig het voorbeeld dat u op de berg getoond is” * (Hebr. 8:5; Exod. 25:40). Zo ging

het ook met de geringste uiting van de dienst, elke jota en tittel moest volledig juist uitgebeeld worden, daar het een voorbeeld was van iets groters en belangrijkers, dat naderhand komen moest. En opdat deze schaduwen zuiver moesten worden uitgevoerd en het volk niet onverschillig zou worden, werd elke overtreding zoals gewoonlijk met de dood bestraft. Als voorbeelden daarvan zie: Exod. 28:43; Num. 4:15, 20; 17:13; 2 Sam. 6:6-7; Lev. 10:1-2.

* De Bijbeltekst in deze uitgave is tenzij anders vermeld ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling.

Als wij Gods zorg beseffen bij het maken van de schaduw, moet het ons niet alleen vertrouwen schenken in de juistheid daarvan maar ook dat geen jota of tittel zal ontbreken tot alles vervuld zal zijn. (Matth. 5:18). Het moet echter ook bij ons zo'n grote belangstelling in het Plan van God opwekken, dat wij geleid worden tot een nauwkeurig onderzoek en een nauwkeurig speuren naar de betekenis van die schaduwen. En dit zijn wij met Gods beloofde zegen nu van plan te doen, waarbij wij er van verzekerd zijn dat degenen onder Gods kinderen die waarlijk gewijd zijn – Zijn kinderen door Zijn Geest verwekt – “hij, die zoekt zal vinden en voor hem, die klopt zal worden opengedaan.”

De Bouw van de Tabernakel

De aanwijzingen die aan Mozes gegeven zijn voor de bouw van de tabernakel kan men vinden in Exod. 25 tot 27, en het verslag van de uitvoering van het werk in Exod. 35 tot 40. Kort samengevat: de tabernakel was een huis, samengesteld uit een aantal planken van sittimhout (**acaciahout**), “overtrokken” of bekleed met goud, waarvan de einden op voetstukken van zilver rustten en tenslotte aan elkaar bevestigd waren door posten van hetzelfde hout, ook met goud overtrokken.

Dit gebouw was vijftien voet breed, vijftien voet hoog en vijfenveertig voet lang en het stond open aan de voor- of oostzijde. Het werd bedekt door een groot wit linnen kleed, waarin cherubsfiguren in blauw, purper en scharlakenrood geweven waren. Het open einde of de voorzijde van het gebouw werd gesloten door een gordijn van hetzelfde materiaal als het omhullend kleed, en werd de “Deur” of het **eerste voorhangsel** genoemd. Een ander kleed van hetzelfde materiaal waarin op gelijke wijze

cherubsfiguren geweven waren, het “Voorhangsel” genaamd, (of tweede voorhangsel) was zodanig opgehangen dat het de tabernakel in twee vertrekken indeelde. Het eerste of grootste vertrek, vijftien voet breed en dertig voet lang werd het “Heilige” genoemd. Het tweede of achterste vertrek, vijftien voet breed en vijftien voet lang, werd het “Heilige der Heiligen” genoemd. Deze twee vertrekken vormden de eigenlijke tabernakel. Daarboven was een tent om ze te beschutten. Deze was gemaakt van kasjmier of geitenhaar en daarboven kwamen ramsvellen, roodgeverfd, en daarboven een andere tent van zeekoeienhuiden.

De Heilige Hof of Heilige Plaats

De tabernakel was omgeven door een erf of “Hof” en stond in het achterste deel hiervan. Deze Hof, vijfenzeventig voet breed en honderd vijftig voet lang, werd gevormd door een heg van linnen gordijnen, die door middel van zilveren haken bevestigd waren aan de bovenkant van houten posten, $7\frac{1}{2}$ voet hoog, en waren gezet in zware koperen voetstukken, en waren, evenals de tent die de tabernakel bedekte, vastgesjord met koorden en pennen. Het omheinde was heilige grond, en heette daarom de “Heilige Plaats” – en ook de “Hof van de tabernakel.” De toegang hiertoe was evenals de deur van de tabernakel tegen het Oosten en heette de “Poort.” Deze “Poort” was van wit linnen, waarin blauwe, purperen en scharlakenrode figuren geweven waren.

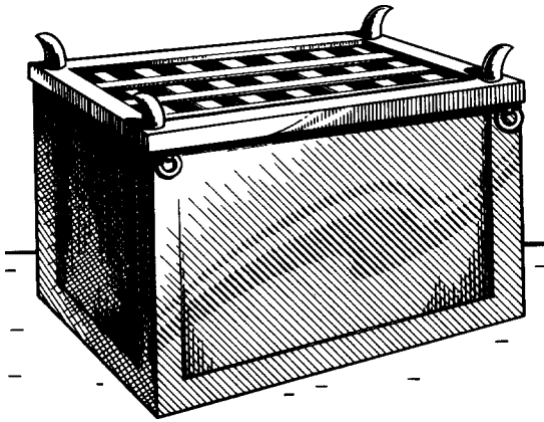
Men zal hebben opgemerkt, dat de drie toegangen, n.l. de Poort tot de Hof, de Deur tot het Heilige en het Voorhangsel tot het Heilige der Heiligen alle van hetzelfde materiaal waren en dezelfde kleuren hadden. Buiten de Tabernakel en zijn Hof was de Legerplaats van Israël, die hem aan alle zijden op eerbiedige afstand omgaf.

De Meubelen

De meubelen van de Hof bestonden uit maar twee voorname stukken: het “Koperen Altaar” en het “Wasbekken” – met de daarbij behorende uitrustingsstukken.

Juist binnen de Poort en onmiddellijk ervoor stond het Koperen Altaar. Dit altaar was van hout en met koper overtrokken en was $7\frac{1}{2}$ voet in het vierkant en $4\frac{1}{2}$ voet hoog. Er stonden verschillende gebruiksvoorwerpen bij, die tot zijn dienst behoorden, zoals vuurpannen (wierookvaten genoemd)

om het vuur naar het “Wierookaltaar” te brengen, bekkens om het bloed op te vangen, vleeshaken, scheppen, enz.

Het koperen Altaar

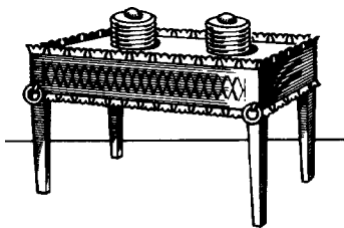
Daarop, tussen het Koperen Altaar en de deur van de Tabernakel stond het wasbekken. Het was gemaakt van gepolijst koper en een waterreservoir; hierbij wasten de priesters zich voordat zij de Tabernakel binnentraden.

Het wasbekken

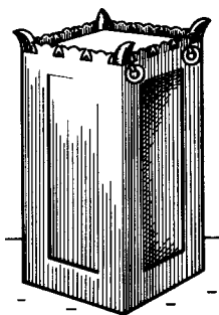
De meubels van de Tabernakel bestonden uit een “Tafel,” een “Kandelaar” en een Wierookaltaar in het Heilige, en de Ark van het Verbond in het Heilige der Heiligen.

Binnen de Tabernakel in het eerste vertrek, het heilige, stond rechts (in het noorden) de Tafel van de “toonbroden”, een houten tafel met goud overtrokken, waarop in twee hopen twaalf ongezuurde koeken geplaatst waren en boven iedere hoop wat zuivere wierook (Lev. 24:6,7). Dit brood mocht alleen door de priesters gegeten worden; het was heilig en werd op iedere zevende of Sabbatdag ververs.

De Tafel met de toonbroden en gouden vaten

Tegenover de Tafel van de Toonbroden stond de Kandelaar, gemaakt uit zuiver gehamerd goud, die zeven armen had en in elke arm was een lamp. Dit was het enige licht in het "Heilige; want zoals wij gezien hebben werd het natuurlijke licht door de muren en gordijnen buiten gesloten en bovendien waren er geen ramen. Die zeven lampen werden door de Hogepriester persoonlijk verzorgd, schoon gemaakt, van olie voorzien, enz.; als hij hiermee bezig was moest hij wierook offeren op het Gouden Altaar.

De gouden kandelaar

Verder op stond dicht bij het Voorhangsel een kleiner altaar van hout met goud overtrokken, het Gouden Altaar, of Wierookaltaar genaamd. Daarop brandde geen vuur dan wat de priesters in de wierookvaten brachten en boven op dit Gouden Altaar plaatsten, waarboven zij dan de wierook verkruiemden. Hierdoor ontstond een welriekende geur, die het Heilige vulde en ook doordrong tot de andere zijde van het tweede voorhangsel in het Heilige der Heiligen.

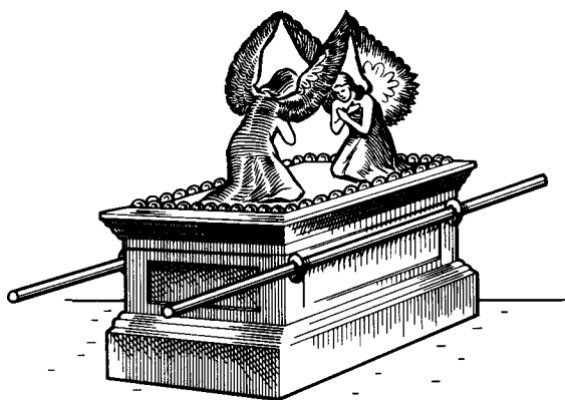

Het wierookaltaar

Achter het Voorhangsel, in het Heilige der Heiligen, bevond zich maar één meubelstuk: de Ark. Dit was een rechthoekige kist van hout, met goud overtrokken, waarboven een lid of deksel van zuiver goud, de Verzoenplaats of het Verzoendeksel genaamd. Daarop (en uit hetzelfde stuk) waren twee cherubs van goud – van gehamerd werk. Binnen deze Ark (onder het Verzoendeksel) bevonden zich de Gouden Pot met Manna, Aäron's staf, die gebloeid had, en de Twee Tafelen van de Wet (Hebr. 9:4). Op het Verzoendeksel verscheen een bovennatuurlijk licht, dat tussen de cherubs oplichtte en de Goddelijke Aanwezigheid weergaf. Dit was het enige licht in het Heilige der Heiligen.

De Ark van het Getuigenis

Het is opmerkenswaardig, dat alle meubelen binnen de tabernakel van goud of met goud overtrokken waren, terwijl in de Hof alles van koper was. Naar wij menen werd het hout, dat met deze metalen overtrokken was, gebruikt om die stukken lichter te maken en gemakkelijker vervoerbaar, dan wanneer zij uit het massieve metaal bestonden. Dat was van groot belang bij hun reizen en trekken. De vaten van de Tempel, die hetzelfde voorstelden, waren gemaakt uit massieve metalen. (1Kon. 7:47-50). Deze twee metalen, goud en koper, werden naar wij menen gebruikt om twee verschillende naturen voor te stellen. Koper stelde de **menselijke** natuur in haar volmaaktheid voor, een weinig lager dan de natuur van de engelen en het goud stelde de **Goddelijke** natuur voor, ver verheven boven engelen, overheden en machten. Precies zoals goud en koper op elkaar lijken en toch in wezen verschillen, zo is de menselijke natuur een beeld en gelijkenis van de Goddelijke, aangepast aan aardse toestanden.

De Tabernakel zonder bedekking

De Legerplaats, Hof en Tabernakel

Men zal opmerken dat de regeling van de legerplaats, de hof en de tabernakel die zo duidelijk afgescheiden en onderscheiden zijn in drie algemene onderdelen, drie verschillende groepen voorstellen, die gezegend worden door de verzoening, en de twee delen van de tabernakel stellen twee toestanden voor van een van die groepen.

De **Legerplaats** stelde voor de **toestand** van de wereld van de mensheid in zonde, die verzoening nodig had en deze en haar zegeningen begeerde, hoe onduidelijk zij haar begeerten en verzuchtingen ook maar kon ontleden. In het beeld was de legerplaats het volk van Israël in het algemeen, dat van de heilige dingen gescheiden was door het gordijn van wit linnen, dat voor degenen, die daarbinnen waren, een muur van geloof betekende, maar voor hen daarbuiten een muur van ongeloof, die hun blikken evenals hun toegang tot de heilige dingen daarbinnen verhinderde. Tot de heilige plaats of hof was maar één ingang. Aldus gaf het beeld te kennen, dat er maar één weg bestaat om tot God te komen – één ‘poort’ – Jezus. “Ik ben de weg ... Niemand komt tot de Vader dan door Mij” en “Ik ben de deur” (Joh. 14:6; 10:9).

De **Hof** stelde voor de **toestand** van de rechtvaardigmaking, waarin men komt door geloof in Christus: de poort. In deze Hof was het slechts de Levieten (zinnebeeld van gerechtvaardigde **gelovigen**) vergund te komen

gedurende de Verzoendag. Zij hadden toegang tot het Koperen Altaar en het Wasvat en dienden in de Hof. Zij hadden evenwel niet het recht om als Levieten (gelovigen) de tabernakel binnen te treden. Zij mochten daar zelfs niet binnen kijken (Num. 4:19-20). In de Hof waren alle dingen van koper om aan te geven, dat de daarin toegelaten groep gerechtvaardigde **mensen** waren. De Hof stelde niet de toestand voor van de geestelijke groep gedurende de Evangelische eeuw, hoewel de priesters bij het offeren en wassen daarvan gebruik maakten.

De tabernakel met zijn twee delen beeldde de twee **toestanden** af van allen, die een verandering van natuur, van menselijke tot geestelijke, ondergaan. Het eerste vertrek, het heilige, stelde voor de **toestand** van al degenen, die (als Levieten, gerechtvaardigde gelovigen) hun menselijke natuur tot de dood toe gewijd hadden, opdat zij - na door de Geest verwekt te zijn - aan de goddelijke natuur deel mochten krijgen (2Petr. 1:4). Het tweede vertrek van de tabernakel, het Heilige der Heiligen, achter het Voorhangsel - de dood - stelde voor de **toestand** van de getrouwe "overwinnaars" die de goddelijke natuur zullen krijgen. Zij zullen, nadat zij hun wijding in de dood voltooid hebben, ten volle veranderd worden, **geboren** uit de dood in de Eerste Opstanding tot de goddelijke natuur en organisme. Geen menselijk wezen, hoe vol van geloof ook, hoe ook gewassen van de zonde en in Gods oog geheel gerechtvaardigd van alle dingen en volmaakt gerekend, kan enige plaats of voorrecht krijgen in de geestelijke zaken, weergegeven door het inwendige van de tabernakel en de Tempel. Hij kan zelfs geen blik slaan in die geestelijke dingen in de zin van ze te waarderen. Maar gedurende de Evangelische eeuw zijn dezen "geroepen" om hun menselijke natuur te wijden aan en te offeren in Gods dienst en in plaats daarvan de geestelijke natuur te beërven als leden van het lichaam van Christus. "De natuurlijke mens neemt de dingen van de Geest van God niet aan, want zij zijn dwaasheid voor hem. Hij kan ze ook niet leren kennen, omdat zij geestelijk beoordeeld worden" (1Kor. 2:14).

Het feit dat alle dingen in de tabernakel van **goud**, een voorstelling van de goddelijke natuur, gemaakt waren, houdt in, dat dit een voorstelling is van alleen diegenen, die geroepen zijn tot de goddelijke natuur. Slechts degenen van de Levieten, die gewijd waren tot het werk van de offerande (de Priesters) hadden toegang tot de tabernakel en alleen diegenen uit de huishouding van het geloof, die zich gewijd hebben tot offerande tot in de dood komen in de goddelijke toestanden, weergegeven in de tabernakel.

De Hof, de gerechtvaardigde menselijke toestand, wordt slechts door het geloof betreden. Hoewel wij het geloof dat rechtvaardig maakt moeten behouden, dienen wij meer te doen, indien wij een verandering van natuur wensen te ondergaan en “nieuwe schepselen,” “deelnemers aan de hoge roeping,” om “de goddelijke natuur deelachtig” te worden. Wanneer men daarom het Heilige binnentreedt, houdt dit in een volledige wijding aan de dienst van God, onze verwekking van de Geest, en onze start in de loopbaan om de prijs van de goddelijke natuur. De voorwaarden hieraan verbonden zijn: trouw aan onze gelofte, in de kruisiging van het gerechtvaardigde vlees, de overgave van de menselijke wil en het lichaam aan God als levende offeranden en niet meer streven naar menselijke genoegens, eer en prijs, enz., maar dood te zijn voor dit alles en levend voor de hemelse prikkels. Echter ook in deze toestand komen wij slechts door Christus Jezus onze Heer, die voor ons niet alleen de Poort van de rechtvaardigmaking door geloof in zijn bloed opende, maar tevens de Deur (het eerste voorhangsel) tot de tabernakel ontsloot (Hebr. 10:20) “een nieuwe weg van leven” als geestelijke wezens door en voorbij het tweede voorhangsel door het offer van ons gerechtvaardigd vlees.

Daarom stelden de twee vertrekken van de tabernakel, het Heilige en het Heilige der Heiligen, twee fasen of trappen voor van het nieuwe leven, waartoe wij door de Heilige Geest verwekt zijn.

Het **Heilige** stelt voor de huidige toestand van diegenen, die door God verwekt zijn door het Woord van de waarheid (Jak. 1:18). Zij hebben als hemelsgezinde nieuwe schepselen, ofschoon nog steeds in het vlees, hun waarachtig (innerlijk) leven en wandel bij God binnen het eerste voorhangsel van de wijding en buiten de verstandelijke gezichtskring van de wereld en van de ongewijde gelovigen. Zij genieten van het inwendige licht van de gouden kandelaar, terwijl anderen zich in de buitenste duisternis bevinden. Zij eten van bijzonder geestelijk voedsel, weergegeven door de ongezuurde broden van de aanwezigheid en offeren wierook op het gouden altaar, aanneembaar door Christus Jezus.

Het **Heilige der Heiligen** beeldde de volmaakte toestand van die nieuwe schepselen af, die trouw tot in de dood, de grote prijs van onze hoge roeping verwerven door deel te krijgen aan de eerste opstanding (Openb. 20:6). Dan zullen zij voorbij beide voorhangsels, de vleselijke zin en het vleselijke lichaam, heerlijke geestelijke lichamen alsmede geestelijke zinnen bezitten.

Zij zullen zijn als hun Leidsman en Voorloper na het voorhangsel, die, nadat Hij daarbinnen is gegaan als onze Verlosser, **voor ons** deze nieuwe en levende weg, of nieuwe weg ten leven geheiligd heeft (Hebr. 10:20; 1Joh. 3:2).

Het geestelijk gezinde schepsel in het Heilige kijkt door **geloof**, door het gescheurde voorhangsel in het Heilige der Heiligen en vangt flitsen op van de heerlijkheid, eer en onsterfelijkheid aan de andere zijde van het vlees; deze hoop is als een anker voor de ziel, zeker en standvastig, en treedt in wat binnen het voorhangsel is (Hebr. 6:19; 10:20).

Wij merken dus dat rechtvaardiging door geloof, onze eerste stap naar heiligheid, ons brengt in een toestand van “vrede bij God door onze Heere Jezus Christus” (Rom. 5:1). Wanneer onze zonden ons vergeven zijn of beschouwd worden met Christus’ gerechtigheid te zijn toegedekt, zijn wij een stap nader tot God gekomen, doch nog **menselijk** – in de Hof.

In de Voetstappen van Jezus

Indien wij de prijs van onze hoge roeping, die van God is **in Christus Jezus**, willen verkrijgen en door het Heilige in het Heilige der Heiligen binnentreden, dan moeten wij treden in de voetstappen van Jezus, onze Leider en Hoofd, de Hogepriester van **onze belijdenis** (n.l. de Hogepriester van onze priesterlijke orde) het koninklijke priesterdom (Hebr. 3:1; 1Petr. 2:9).

1. Door geloof in het rantsoenoffer van Christus, weergegeven door het Koperen Altaar, stappen wij door de Poort in de Hof – de muur van ongelooft en van zonde is men dan voorbijgegaan. Deze stap deed onze Heer Jezus nooit, daar Hij niet van Adam afstamde, maar heilig, onschuldig en afgezonderd van de zondaren en dus nooit buiten de Hof-toestand was.

2. Door onze gerechtvaardigde menselijke wil en al onze menselijke begeerten op te geven gaan wij voorbij het eerste voorhangsel of voorhangsel van menselijke gezindheid - door de menselijke wil dood te rekenen en voortaan alleen rekening te houden met de wil van God. Nu bevinden wij ons als **nieuwe schepselen** in het Heilige, in de eerste van de hemelse gewesten (Ef. 2:6) en beginnen dagelijks verlicht te worden door de Gouden Kandelaar, (Gods Woord) aangaande de geestelijke dingen, de

diepten van God en worden dagelijks door de waarheid verfrist en versterkt, wat weergegeven wordt door de toonbroden, waarvan volgens de Wet slechts de priesters mochten eten (Matth. 12:4). Aldus verlicht en versterkt moeten wij dagelijks offers brengen op het Gouden Altaar, voor God aanneembaar door Jezus Christus, voor onze Vader een zoete reuk (1 Petr. 2:5).*

* Het woord geestelijk in deze tekst wordt door het oudste Griekse handschrift, de Codex Synaiticus, zeer terecht weggelaten. Er worden geen geestelijke maar menselijke rechten, voorrechten, leven, enz. geofferd.

Zo zijn dus al de heiligen, alle gewijden nu in een hemelse of heilige **toestand** – “met Christus gezeten (in rust en gemeenschap) in (de eerste van deze) hemelse gewesten,” maar nog niet getreden binnen het Heilige der Heiligen. Nee, eerst moet men een ander voorhangsel voorbijgaan. Zoals het passeren van het vorige voorhangsel de **dood** van de **menselijke wil** voorstelde, zo beeldde het voorbijgaan van het tweede voorhangsel de **dood** van het **menselijk lichaam** af, en beide zijn nodig om onze **offerande** te voltooien. Zowel de vleselijke zin als het vleselijke lichaam moeten achter gelaten worden, alvorens wij kunnen binnentreden in het Heilige der Heiligen – volmaakt als deelgenoten van de goddelijke natuur en van de geestelijke voorwaarden daarvan, want vlees en bloed kunnen het Koninkrijk van God niet beërven (1Kor. 15:50; verg. Joh. 3:5, 8, 13).

Met deze gedachten voor ogen ten opzichte van deze drie toestanden, weergegeven door die drie plaatsen: de legerplaats, de hof en de tabernakel, zullen wij in onze volgende beschouwing meer in het bijzonder letten op de drie klassen, die in deze toestanden komen, n.l. de Ongelovige Wereld, de Gerechtvaardigde Gelovigen en de Heilige of Gewijde Gelovigen, respectievelijk voorgesteld door de Israëlieten, de Levieten en het Priesterschap.

Tabernakelschaduwen van de betere offers

Hoofdstuk II

DE ISRAËLIETEN, LEVIETEN EN HET PRIESTERDOM

Klassen van de mensheid Symbolisch voorgesteld door de Israëlieten, Levieten en Priesters—Zalving van de Priesters—De betekenis van de “Gewaden van Heerlijkheid en Sieraad” van de Hogepriester zinnebeeldig beschouwd—Het Abrahamitische Verbond, Het Wetsverbond en het Nieuwe Verbond afgeschaduwd.

Het is belangrijk, dat wij niet alleen een duidelijk inzicht krijgen in de bouw van de tabernakel en van de meubelen daarin en van de zinnebeeldige betekenis ervan, maar ook iets weten van hen, die daarin een rol spelen en wat zij zinnebeeldig betekenen.

In vele gevallen wordt **Israël** gebruikt als zinnebeeld van de christelijke gemeente. Bijv. toen de Israëlieten uit de Egyptische slavernij trokken, in welke hoedanigheid zij een zinnebeeld waren van Gods kinderen, die Zijn roep horen om uit de wereld te gaan en zich met Zijn dienst bezig te houden.

De reis door de woestijn stelde voor de vermoeiende pelgrimstocht, die velen moeten ondernemen bij het zoeken naar de beloofde Kanaän-rust: “Komt tot Mij en ik zal u rust geven.” Zoals in het zinnebeeld, zo is het ook in de werkelijkheid, het beloofde Kanaän der ruste ligt niet ver, als Gods kinderen genoeg geloof hebben om op te trekken en onmiddellijk door geloof binnen te gaan. God heeft voor hen overvloedige voorzieningen getroffen, maar zij trokken echter nog steeds door de Woestijn van Sin (zonde) op zoek naar rust en vinden deze niet, omdat het geloof aan Gods beloften hen ontbreekt. Zo dolen sommigen een lange tijd rond en weer anderen gaan de Kanaän-rust nooit in vanwege het ongeloof. Maar hoewel Israël naar het vlees op deze en andere manieren gebruikt wordt om het geestelijk Israël symbolisch voor te stellen, verschilt het nu bij ons onderzoek met betrekking tot de tabernakel toch geheel en al. Hier stelde Israël ongetwijfeld **de gehele**

wereld van de mensheid voor. Het zoenoffer, de offerande, de verzoening enz., zinnebeeldig voor hen (en voor hen alleen) gemaakt, waren schaduwen van de “betere offeranden” en verzoening, gemaakt ten bate van de gehele wereld; want zo lezen wij: “Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden van de hele wereld” (1Joh. 2:2; Hebr. 9:23).

Kort gezegd, **Israël** was evenals de tabernakel, de Priesters, de Levieten en de offers een zinnebeeld. En wat daar symbolisch voor en met Israël geschiedde, is sinds de eerste komst van Christus in hogere betekenis uitgevoerd en ook in veel omvattender zin, daar dit laatste de werkelijkheid was, waarvan het vorige het zinnebeeld of de schaduw vormde.

Zoals Israël de wereld voorstelde, zo beeldt de stam van Levie de “huishouding van het geloof” of alle gelovigen in Jezus en zijn rantsoen uit. Het Priesterschap, één lichaam onder de Opper- of Hogepriester was een zinnebeeld van de “kleine kudde,” dat met zijn Hoofd of Hogepriester een koninklijk priesterschap vormt, waarvan de leden na de huidige tijd van offerande, voor God **koningen en priesters** moeten zijn en over de aarde heersen (Openb. 5:10). Zo beschouwd zien wij Jezus de Hogepriester niet als een priester naar de orde van Aäron, die slechts het zinnebeeld was van een grotere en grootere belijdenis of orde, maar als het Hoofd van het ware priesterschap, waarvan de andere slechts schaduwen waren (Hebr. 3:1; 4:14). Het Aäronische priesterschap stelde hoofdzakelijk de vernedering en het lijden van Christus voor en in mindere mate Zijn toekomstige heerlijkheid, daar Melchizedek het zinnebeeld was van de Christus als een Koninklijk Priesterschap.

Maar voordat de onderpriesters, de leden van het lichaam van Christus, het koninklijk priesterschap, verenigd zullen worden met hun Hoofd en hun heerschappij beginnen, moeten zij “**met Hem lijden**,” deelnemen aan de tegenbeeldige offers, zoals wij heel spoedig zullen zien (2Tim. 2:12).

De apostel Petrus toont aan wie afgebeeld werden door de Aäronische priesters, toen hij sprak tot degenen, die **geheiligd** waren: “En kom naar Hem toe als naar een levende steen, die wel door de mensen verworpen is, maar bij God uitverkoren en kostbaar, dan wordt **u** ook zelf, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus” ... “**U** bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap” (1Petr. 1:2;

2:4-5,9). Zij zijn allen **dienaren** van de waarheid, hoewel niet allen predikers en doctors in de godgeleerdheid zijn en dus moet ieder zijn deel bij de zelfopoffering verrichten voordat hij waardig gerekend kan worden mede-erfgenaam met Christus te zijn. Allen die met Hem lijden, zullen volgens de belofte met Hem heersen (Rom. 8:17).

Bij herhaling vermeldden de apostelen, dat het Hoofd of de Hogepriester van dit priesterdom, deze “kleine kudde,” onze Heer Jezus is. Wij volstaan met slechts één aanhaling: “**heilige** broeders [het koninklijke priesterdom], deelgenoten aan de hemelse roeping, let op de Apostel en Hogepriester van **onze belijdenis** [van onze priesterlijke orde], Christus Jezus” (Hebr. 3:1).

Wanneer wij nu overgaan tot de beschouwing van de instelling van het zinnebeeldige priesterdom, dan merken wij dat de stam van de Levieten (zinnebeeldig voor alle **gerechtvaardigde** gelovigen) bestond voordat het priesterdom werd ingesteld. In het tegenbeeld begon het **Koninklijke Priesterdom** met de zalving van Jezus, de Hogepriester (bij de doop, Luk. 3:22; Hand. 10:38), maar gelovigen, **gerechtvaardigd** door geloof in Christus, hadden lang daarvoor geleefd. Bij voorbeeld Abraham geloofde in God en werd door zijn geloof gerechtvaardigd (Rom. 4:2,3). Hoewel het zinnebeeld zelf in zijn dag nog niet gekomen was, behoorde Abraham, als gerechtvaardigde gelovige tot de “huishouding van het geloof,” die door de Levieten werd afgeschaduwd. Maar niemand van het Koninklijk Priesterdom werd uitverkoren dan na de inlijving en bevestiging in het ambt van de Opper- of Hogepriester van deze orde. Van toen af aan werd de inwijding en bevestiging van de onderpriesters het bijzondere werk van deze christelijke bedeling of Evangelische Eeuw. Aldus worden de priesters, die zich nu wijden, geïnstalleerd en stellen zich als offers om toebereid te worden als Gods hulpmiddelen voor het vorstenhuis van het Koninkrijk en zo voor het zegenen van alle geslachten van de aarde.

Het Priesterdom

Het is opmerkenswaard dat bij elke ceremonie in verband met de wijding en het werk van het priesterdom de hogepriester de eerste plaats innam; dit geldt ook voor het tegenbeeldige priesterdom. Jezus was de **eerste** – de Leider, Overste, Voorloper – wat duidelijk aangeeft, dat niemand hem was **voorgegaan**. Daarom behoort geen van de patriarchen of profeten tot

de kleine kudde, het koninklijk priesterdom, ook de Bruid, de Vrouw van het Lam genoemd. Hoewel zij als Gods dienaren een grote zegen zullen krijgen, zal hun dienst niet zo verheven zijn als die van de priesters, noch hun eer zo groot. Ondanks dat zullen hun toekomstig werk en eer groot zijn, zoals weergegeven wordt door de Levieten.

“Het smalle pad ten leven” (de onsterfelijkheid) werd niet geopend totdat Jezus kwam. Hij moest het eerst over dat pad gaan. Hij heeft “het leven en de onvergankelijkheid **aan het licht** gebracht” (2Tim. 1:10). En hoewel alle trouwe gelovigen (Levieten) in het bezit zullen komen van het eeuwige leven, zo ook de wereld (afgebeeld door de Legerplaats van Israël), indien zij dit willen aanvaarden in de Duizendjarige Eeuw. Toch zal alleen het priesterdom dat overwon en de Leider op het smalle pad ten leven volgde door het offeren van de menselijke belangen en zodoende streefde naar eer, heerlijkheid en onverderfelijkheid (Rom. 2:7) in het bezit komen van die **onbepaalde** mate van leven die onvergankelijkheid genoemd wordt en die in het begin slechts in het bezit was van Jehovah God en na zijn opstanding ook van onze Heer Jezus Christus. – Zie *Het Goddelijke Plan der Eeuwen*, Hoofdstukken 10 en 11.

De Zalving

Onder de Wet was de **zalving** de ceremonie, waardoor de priesters in hun ambt bevestigd werden. Zij werden voor hun ambt gezalfd met bijzondere zalfolie, de “Heilige Zalfolie” genaamd. Deze zalfolie werd slechts gebruikt voor de priesters omdat het onwettig was dat iemand anders deze maakte of bezat (Exod. 30:25-33, 38). Deze olie stelt voor de Heilige Geest der aanneming, waardoor wij, het ware koninklijke priesterdom, verzegeld worden als zonen van God. Slechts de gewijden, de priesters, werden ooit zo gezalfd.

Aäron, de zinnebeeldige Hogepriester, stelde Jezus het Hoofd en de Gemeente als leden van het lichaam, de grote tegenbeeldige Hogepriester, voor. Daar hij slechts een zondig mens was, zoals alle anderen, moest hij zich wassen om op gepaste wijze de reinheid weer te geven van het tegenbeeld, Jezus, die geen zonde kende, en Zijn gemeente, gereinigd door Zijn kostbaar bloed en met het waterbad door het Woord (Ef. 5:26).

Na gewassen te zijn werd Aäron gestoken in de heilige gewaden “van heerlijkheid en sieraad” (Exod. 28:2 St.Vert.) en tenslotte werd de zalfolie op zijn hoofd uitgegoten (Exod. 29:7). Elk stuk van dit heerlijk gewaad was een zinnebeeld van de eigenschappen en macht van de Grote Verlosser, Hoofd en Lichaam, zoals Jehovah deze waarnam als Hij in de toekomst keek naar de tijd van het “openbaar worden van de zonen van God” (NBG) en in hen de vervulling van zijn beloften.

De Hogepriester in Gewaden, die Zinnebeelden zijn van “Heerlijkheid en Sieraad”

“Dit nu zijn de kleederen, die zij maken zullen: een borstlap, en een efod, en een mantel, en een rok vol oogjes, een hoed en een gordel” (Exod. 28:4 St.Vert.).

De witlinnen “rok vol oogjes” gaf de reinheid van de Hogepriester weer, terwijl die oogjes (borduurwerk) de uitwerking van dat reine karakter door barmhartige werken aanduidde.

De hoed (mijter), een strook fijn wit linnen (zinnebeeld van rechtvaardigheid) om het voorhoofd geslagen, waaraan de gouden plaat of “kroon” met een hemelsblauw snoer bevestigd was. Hierdoor werd aangegeven, dat de kroon hem **rechtmatig** toekwam.

In die gouden plaat was gegraveerd: “De Heiligheid van de HEERE.” Op deze manier werd te kennen gegeven: deze Hogepriester is geheel en al gewijd aan het ten uitvoer brengen van Jehovah’s plannen. De gouden kroon maakte tevens zijn koningschap bekend: “Hij zal Priester zijn op zijn troon”- “Priester voor eeuwig naar de ordening van Melchizedek” (Zach. 6:13; Ps. 110:4; Hebr. 7:17).

De “linnen gordel” wees op een rechtvaardige dienaar: linnen - rechtvaardigheid; gordel – dienstbaarheid.

De “mantel” van **hemelsblauw** gaf zijn trouw te kennen. De zoom ervan werd gevormd door gouden bellen en granaatappels. De granaatappel was een keurvrucht en toonde aan dat de getrouwe uitvoering van het offerwerk van de Heiland rijke vrucht gedragen had: het terugkopen van het verspilde leven van het mensengeslacht. De gouden bellen betekenden, dat wanneer

onze Hogepriester in heerlijkheid en schoonheid verschijnt, de vrucht van zijn offerwerk aan allen getoond zal worden: aan de hele wereld **verkondigd**, zoals in het beeld de bellen dit deden aan heel Israël. Dit wordt aangeduid doordat zij dicht bij elkaar waren; de bellen vestigden de aandacht op het fruit.

De “efod” was vervaardigd uit linnen van purper, hemelsblauw, scharlaken, witte en gouden draden, die kunstig en schoon ineen geweven waren. Hij bestond uit twee delen; het ene deel hing aan de voorzijde en het andere deel over de rug. Deze twee delen werden aan elkaar bevestigd door twee gouden gespen, die op de schouders rustten. De Efod verzinnelijkte de **twee grote verbonden**: het Abrahamitische Verbond werd voorgesteld door het voorstuk en het Nieuwe Verbond door het rugstuk, die beide, zoals aangegeven wordt, **afhankelijk** waren van onze Hogepriester. Deze beide verbonden zijn op hem gelegd. Indien hij te kort schoot deze te steunen, de voorwaarden en vereisten niet uitvoerde, zouden zij neervallen: mislukken. Maar God zij dank, deze verbonden zijn verenigd en stevig bevestigd aan Hem door de gouden schouderbladen (gespen), (goddelijke kracht) en tevens op hem gebonden door een “kunstige riem” - een gordel gemaakt van hetzelfde materiaal als de Efod.

Deze kunstige gordel schijnt te zeggen; dit is een **dienaar** en omdat die riem bij de Efod behoort geeft hij te kennen, dat deze dienaar is “de Engel (dienaar) van het verbond, in Wie u uw vreugde vindt” (Mal. 3:1).

Het ene deel van de Efod, dat het Nieuwe Verbond voorstelt, werd op Calvarië gewaarborgd, want was de dood van onze Heer niet “het bloed van het nieuwe verbond,” waarin wij gemeenschap hebben als Zijn leden? (Matth. 26:28; 1Kor. 10:16).

Het andere deel is nog niet voltooid, behalve in de zin, dat de Hemelse Vader de vervulling ervan ziet in de toekomst, want het Abrahamitische Verbond beloofde de ontwikkeling van het zaad van Abraham, waardoor het Nieuwe Verbond alle volkeren zal zegenen en dit zaad is nog niet voltallig. Zeer zeker, onze Heer Jezus is het Zaad, toch voorzag en voorspelde God het groter nageslacht geestelijk, hetgeen ook het Lichaam, de Gemeente met het Hoofd omvat (Gal. 3:16, 29). Bovendien toont de apostel aan dat een aards zaad van Abraham deelnemen zal aan het werk van de zegening der wereld, toch is geestelijk Israël het ware zaad, daar er geschreven staat: “de zoon der slavin zal in geen geval erven met de zoon van de vrije” (Gal. 4:30).

Wat betreft het natuurlijke zaad van Abraham en als bewijs dat zij geen leden van de priester gerekend zullen worden die de zegening zal verrichten, zegt de apostel: "Zij [het letterlijke zaad of nageslacht] zijn weliswaar wat het Evangelie [het geestelijk deel van het Nieuwe Verbond] betreft vijanden vanwege u, maar wat de verkiezing betreft [nog] geliefden vanwege de vaderen. Want de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk. . . En dit is **het verbond van mij met hen**, wanneer ik hun zonden zal wegnemen. De Verlosser [deze grote Hogepriester, de Dienaar van het Verbond: Jezus het Hoofd en de kleine kudde, zijn Lichaam] zal uit Sion [de geestelijke Gemeente] komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden." Zij zullen het eerst gezegend worden door het geestelijke of ware Zaad en kunnen later medearbeiders worden (Rom. 11:26-29).

Wanneer het Lichaam van Christus het geestelijke "Zaad" voltallig zal maken, dan moet de bijkomstige belofte, over een aards nageslacht, die aan Abraham gedaan was, in vervulling gaan; het natuurlijke moet zo talrijk worden "als het zand dat aan de oever van de zee is," terwijl het hemelse zaad vergeleken wordt met de "sterren aan de hemel" (Genesis 22:17). Eerst moeten zij gebracht worden tot gerechtigheid en waarheid en dan zullen zij een middel zijn waardoor het geestelijke zaad bij de beloofde zegening van alle mensen zal optreden met waarheid en genade.

Het scharlakenrood, hemelsblauw, purper, enz. waaruit de Efod was samengesteld, wezen op de voorwaarden van de twee Verbonden. Het **scharlakenrood** toont aan hoe God in de verlossing van de Adamitische vloek heeft voorzien door het bloed van het rantsoen. Het **witte linnen** wijst op de herstelling van de mens tot zijn oorspronkelijke reinheid. Het **hemelsblauw** verleent hem de hulp, de kunde en de trouw om zijn rechtvaardig karakter te handhaven. Het **purper** verkondigt de koninklijke macht van het Koninkrijk, dat meewerkt. Al deze zegeningen waren ineen geweven en werden gewaarborgd door de goddelijke macht van de gezalfde Priester, hetgeen weergegeven werd door de **gouden** draad, die als inslag dient. Zo heeft Jehovah deze beide verbonden, zover als zij betrekking hadden op mensen, op iemand gelegd, die zowel machtig en bereid was om deze heerlijke door 't goddelijk verbond verzekerde zegeningen ten uitvoer te brengen – "te bestemder tijd."

De "Borsttas van de Beslissing" was geplaatst aan de voorzijde van de Efod. Zij was door middel van twee gouden ketentjes opgehangen aan de gespen

op de schouder en werd aan de Efod vastgemaakt door een snoer die door gouden ringen ging. Deze bevestiging was zodanig verstopt, dat de oppervlakkige beschouwer zou denken, dat de borsttas een deel van de Efod was (Exod. 28:26-28). Op schone wijze beeldde deze borsttas **de Wet** af. Zij was geen deel van het Abrahamitisch Verbond (Efod), maar “zij is eraan toegevoegd” (Gal. 3:19). Zoals de Israëliet ze beschouwde (omdat hij de verborgen verbinding niet zag), waren het Verbond met Abraham en “de wet, die na vierhonderddertig jaar gekomen is”, één. Maar Paulus toont ons dat God twee zaden op het oog had, n.l. het geestelijke en het natuurlijke en dat het Verbond en de Wet verschillend waren en “met als doel dat de belofte zeker zou zijn voor het hele nageslacht, niet voor dat wat uit **de wet** alleen is, maar **ook** voor dat wat uit **het geloof** van Abraham is” (Rom. 4:16).

Dit Wetseembleem (de borstlap of borsttas) was een van de mooiste kledingstukken van de hogepriester. Het was gemaakt van dezelfde materialen als de Efod. Hieraan waren bevestigd twaalf edelstenen, in goud gevat, waarin de namen van de twaalf stammen gegraveerd waren. Het was op zijn hart gebonden, wat aangaf, dat dit voor hem dierbaar was. Het bedekte zijn hart als een “borsttas van gerechtigheid.” Wat alle onvolmaaktheden veroordeelde, was hem een welbehagen: “Ik vind er vreugde in, Mijn God, om Uw welbehagen te doen; Uw **wet** draag ik diep in mijn binnenste” (Ps. 40:9).

Deze borsttas was twee spannen lang en één span breed en in het midden dubbelgevouwen, dus wanneer zij **in tweeën gevouwen** was, bedroeg haar lengte één span en haar breedte één span. De maat, één span, toonde aan, dat de Wet van God volledig overeenkomt met **wat een volmaakt mens kan**. Daar de mens Christus Jezus volmaakt was, was Hij de enige persoon, die de volmaakte Wet van God onkreukbaar hield, terwijl zij, die de kleine kudde, Zijn lichaam, vormen, Zijn gerechtigheid toegerekend krijgen en daarom naar waarheid kunnen zeggen, “de gerechtigheid van de Wet is in ons vervuld.”

Dat zij dubbel was en de delen even groot, is een voorstelling van de **letter** en de **geest** van de Wet. In het voorste deel zaten de edelstenen en dit was met de gouden keten bevestigd aan de schouderbanden van de Efod. Het onderste deel, vastgemaakt aan de Efod (verbond), schijnt een weergave te zijn van de letter der Wet, zoals gegeven aan vleselijk Israël. Het voorste gedeelte schijnt de geest van de wet te illustreren, die **vervuld is in ons**, “die

niet naar het vlees wandelen maar naar de Geest” (Rom. 8:4). Goed gezien zijn die twee delen in werkelijkheid **één**; toch draagt alleen het voorste stuk de kostbare stenen.

Daar zuiver goud een zinnebeeld is van **goddelijke** dingen, wil het afhangen van dit deel van de Wet aan een gouden ketting van de schouderstukken schijnbaar zeggen, dat de Wet **goddelijk** is en wij weten ook dat wij door goddelijke hulp kunnen wandelen - niet naar het vlees maar naar de geest. Het is dit deel van de Wet, dat de in goud gevatte “edelstenen” draagt, dat het ware Israël, de kleine kudde van de Heer, voorstelt. “Zij zullen voor Mij, zegt de HEERE van de legermachten, op die dag die Ik maken zal, een persoonlijk eigendom zijn. Ik zal hen sparen, zoals een man zijn zoon spaart die hem dient” (Mal. 3:17). Zo gevat in goud (de goddelijke natuur) en gesteund door de gouden keten van de goddelijke beloften is het niet verwonderlijk, dat “de rechtvaardige eis van de wet vervuld zou worden in ons” Rom. 8:1-4).

Zoals Aäron daar stond, gekleed in die mooie gewaden vol zinnebeeldige betekenis en gezalfd met de heilige olie, stelde zijn hoofd Jezus, het Hoofd van het Priesterschap voor, en zijn lichaam de Gemeente, volmaakt in Christus. Hoe indrukwekkend en betekenisvol een beeld van de Hogepriester van de wereld, die onbezoedeld is en bekleed met macht en gezag om Jehovah's verbonden te vervullen!

De kleding van de onderpriesters en de hogepriester

De Onderpriesters – Het Lichaam

Wij zien het **Lichaam**, of de leden van de Hogepriester, nogmaals persoonlijk afgebeeld door de onderpriesters, die ieder een 'muts' droegen, die hun hoofd bedekte om aan te geven dat zij niet het hoofd waren van het Priesterdom maar slechts een lid van het Lichaam. God heeft Jezus "als **hoofd** over alle dingen gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is" (Ef. 1:22-23). Op grond hiervan betoogt Paulus, dat het hoofd van een vrouw bedekt moet zijn als een aanwijzing, dat zij niet het hoofd is omdat man en

vrouw beelden zijn van Jezus en zijn Bruid, de Gemeente van de Eerstgeborenen.

De onderpriesters waren gekleed in linnen kleren en droegen gordels. Hun kleren beeldden de aan hen toegerekende **gerechtigheid** van Jezus af, terwijl hun gordels hen voorstelden als **dienaren** van de gerechtigheid. Gedurende de tijd van de offerande (de verzoendag) droeg de Hogepriester soortgelijke kleding. Nadat hij verzoening gedaan had, trok hij de heerlijke gewaden aan.

De Zalving van de Priester

Evenals de heilige olie op het hoofd van Aäron werd uitgegoten, zo werd ons Hoofd, de Heer Jezus, op dertigjarige leeftijd gezalfd met de tegenbeeldige olie, de Heilige Geest, tijdens zijn wijding aan de oevers van de Jordaan. Daar werd Hij “gezalfd met vreugdeolie boven zijn metgezellen” als **Hoofd** over al zijn mede-erfgenamen. Een **maat** van de geest wordt aan elk lid dat zich wijdt gegeven; maar Jehovah gaf Hem (Jezus) de Geest niet met maat (vgl. Joh. 3:34). Johannes zag en getuigde ervan dat onze Hogepriester zo gezalfd was en hieraan voegt Petrus zijn getuigenis toe: “hoe God Jezus van Nazareth **gezalfd** heeft met de Heilige Geest en met kracht” (Joh. 1:32; Luk. 4:1; Hand. 10:38).

De zalfolie werd **alleen** op het **hoofd** uitgegoten. De onderpriesters werden niet individueel gezalfd.* Zij werden gerekend leden te zijn van het lichaam van de Hogepriester en kregen hun zalving slechts door Hem als hun hoofd. Vandaar dat ook de tegenbeeldige priesters slechts deelhebben aan de Geest van Christus, en alleen zij, die **in** Christus Jezus zijn hebben deel aan de zalving, die allen verzegelt, die zullen worden aangezien als erfgenamen van Gods beloften en mede-erfgenamen met Christus Jezus hun Heer (Ef. 1:13,14; 4:30).

* Exodus 30:30 verwijst naar de zalving van Aäron en zijn zonen. De gedachte is dat iedere zoon van Aäron, die hem opvolgde in het ambt van Hogepriester, op zijn beurt gezalfd moest worden, zoals Aäron zelf aan het begin werd gezalfd.

De olie, “die neerdruipt op de zoom van zijn priesterkleed [n.l. op de zoom van het kleed van de Hogepriester]” (Ps. 133:2) gaf weer hoe alle leden van

Christus' lichaam deel krijgen aan dezelfde zalving **nahun** Hoofd. "De zalving die u van Hem hebt **ontvangen**, blijft in u" (1Joh. 2:27). Deze olie begon **het Lichaam** te bereiken op Pinksteren en daalde door de Evangelische eeuw neer en zalfde allen, die waarachtig **in Christus** gedoopt waren en maakte hen met hun Hoofd tot koningen en priesters voor God om duizend jaar te regeren (Openb. 20:6).

Zo zien wij dat Aäron, gekleed en gezalfd, de gehele Christus afbeeldde – het complete zaad van Abraham, waardoor God op het punt staat alle geslachten van de aarde te zegenen. Maar wij moeten niet uit het oog verliezen dat wij de grote Verlosser van Gods standpunt uit hebben beschouwd. Met hem hebben wij geblikt in de tijd van zijn openbaring, het aanbreken van de Duizendjarige Dag, wanneer alle leden in het lichaam geplaatst zullen zijn en de heilige olie neergedaald zal zijn op de zoom van zijn klederen, waardoor elk lid gezalfd wordt (Lev. 10:7). Dan zal Hij beginnen met het zegenen van de mensen. Om deze heerlijke regering van deze Koninklijke Priester bidden wij voortdurend: "Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede op de aarde."

Tabernakelschaduwen van de betere offers

Hoofdstuk III

DE WIJDING VAN HET PRIESTERDOM LEVITICUS 8:14-33

Apart gezet voor de Dienst aan God—“Wees trouw tot in de dood”—“Heilig uzelf” en “Ik zal u Heiligen”—De Stieren en Rammen van de Wijding—De Zalvende Olie van de Wijding.

De wijding van het Priesterdom was een zinnebeeld van de wijding van de menselijke natuur van de Heer Jezus en zijn Lichaam, de Gemeente, aan de wil van Jehovah, – de gehoorzaamheid van Jezus tot de dood en de gehoorzaamheid van de leden van zijn Lichaam, die met Hem lijden tot aan de dood omwille van de gerechtigheid. Het hele Lichaam, voorgesteld door Aärons zonen (zoals het Hoofd persoonlijk door Aäron zelf werd voorgesteld), wordt door de tegenbeeldige offeranden, gebracht gedurende de Evangelische eeuw, **gewijd** tot het toekomstige werk om als koningen en priesters de mensheid te herstellen, te regeren en te zegenen. Deze wijding betekent het opgeven van hun **alles** om de wil van God in zijn dienst te doen. Maar het uiterste van de offeraars wordt de gelegenheid van Jehovah; want wanneer deze priesters alles wat zij bezitten, wat zij zijn, alles waarnaar zij hopen als menselijke wezens, hebben gewijd en overgegeven tot vernietiging, waardoor zij **mede-offeraars** met Jezus hun Heiland worden, dan **verwekt** Jehovah hen bij het aannemen van hun offers tot een nieuwe natuur: de geestelijke natuur. En dit niet alleen, maar als beloning voor hun trouw belooft Hij hun de hoogste trap van geestelijk bestaan, de goddelijke natuur, te geven en onmiddellijk worden zij erkend als geestelijke zonen van God (Gal. 4:4-7; 2Petr. 1:4).

“Wees getrouw tot de dood”

Ook wordt in deze schaduwen aangetoond, dat sommigen die zich tot offerande gewijd hebben en zich dus scharen bij het Koninklijk Priesterdom niet zullen komen tot de toekomstige koninklijke dienst, zoals nadrukkelijk

in het Nieuwe Testament wordt verklaard. Een klasse “zal behouden worden als door vuur heen,” en “dezen zijn het die uit de grote verdrukking komen” (vgl. 1Kor. 3:10-15; Openb. 7:14). Zij krijgen de prijs, waarnaar zij bij hun wijding begonnen te lopen niet, omdat zij niet voldoende waardering aan de dag leggen voor het voorrecht om als priesters te offeren en niet ijverig genoeg zijn om met Hem (de Hogepriester) te lijden. Later, bij het bespreken van de offeranden van de Verzoendag, zullen wij dezen aan een nader onderzoek onderwerpen.

Een andere klasse van hen, die zich wijden als priesters en die de **koninklijke** zegeningen aan deze priesters toegezegd, niet zullen verkrijgen, zal in de tweede dood vernietigd worden. Dit wordt ons duidelijk onder ogen gebracht in het Nieuwe Testament (Hebr. 6:4-6; 10:28-31; 1Joh. 5:16) en ook afgebeeld in deze beelden of schaduwen van de tabernakeldienst.

In het begin stelden de vier zonen van Aäron het onderpriesterdom voor. Twee zonen werden gedood wat overeenkomt met die twee boven beschreven klassen; beide falen met betrekking tot het koninklijk priesterdom. De ene ondergaat de Tweede Dood, de ander wordt gered slechts “als door vuur” - verdrukking, reiniging. Evenals Aäron en de twee overgebleven zonen een verbod kregen te treuren over hun broeders, die zo gestorven waren, zo mogen alle getrouwe priesters, die de gerechtigheid van Gods beslissingen inzien, zich slechts neerbuigen in diepe ootmoed en zeggen: “Rechtvaardig en waarachtig zijn uw wegen, Koning van de heiligen.” Voorwaar, het geeft de getrouwen een zegen en spoort hen aan tot grotere ijver. Zij zeggen, “Laten wij er dan berucht voor zijn dat iemand van u ooit schijnt achter te blijven, terwijl de belofte om in Zijn rust binnen te gaan nog van kracht is” (Lev. 10:1-7; Openb. 15:3; Hebr. 4:1).

“Heilig uzelf” en “Ik zal u heiligen”

De uitnodiging aan de gerechtvaardigde gelovige om zich te wijden, te heiligen of zich af te zonderen voor de goddelijke dienst is een uitnodiging om **aardse belangen en rechten op te offeren**. God belooft, dat Hij zulke offers als heilig en aangenaam zal beschouwen door de verdienste van onze Heiland en Hij ons op zijn beurt als nieuwe schepselen zal

aanvaarden en ons door de Heilige Geest van de waarheid zal verwekken tot de nieuwe natuur.

Zo **heiligt** of zet God apart degenen, die beschouwd worden als **heilige nieuwe schepselen**.

De zinnebeeldige wijdingsdienst aan de zinnebeeldige priesters verricht, geeft de twee delen van de wijding weer: ons deel, de overgave van de menselijke natuur en haar rechten en Gods deel, het aanvaarden van ons offer en het apart zetten van ons en de erkenning van ons als nieuwe schepselen. De **nieuwe** geestelijke natuur werd weergegeven door Aäron en zijn zonen; de geofferde aardse natuur werd voorgesteld door de var (jonge stier) en de rammen op het altaar geofferd (Lev. 8:14-33).

De **var** (stier) van het zondoffer werd gebracht en Aäron en zijn zonen legden hun handen op het hoofd van de var, waardoor zij te kennen gaven: dit offer stelt ons voor. Vanaf dat ogenblik was alles wat met de var geschiedde een beeld van hetgeen Jezus en zijn lichaam, de Gemeente, als menselijke wezens te beurt zou vallen. De var werd overgeleverd aan de Wet (weergegeven door Mozes) om aan haar eisen tegen Israël, het beeld van de mensheid in het algemeen, te voldoen. Om aan die eisen van de Wet te voldoen moest hij geslacht worden en Mozes slachtte hem. Vervolgens deed hij het bloed aan de horens van het altaar. De “**vinger**” van de “**Wet**” gaf daardoor te kennen dat het altaar van aardse offers voor God aanneembaar was vanwege het vergoten bloed (het gegeven leven) en dat allen, die de kracht van het altaar (horens zijn symbolen van kracht) erkennen, **eerst** het bloed, dat dit heiligt, moet erkennen. “Het bloed uitgegoten aan de basis van het altaar geeft te kennen, dat door het bloed van het offer (het gegeven leven) zelfs de aarde teruggekocht was van de vloek. “Tot verlossing van het gekocht bezit.” – Ef.1:14; Eng.Vert.”

En Mozes nam de var, zijn huid, vlees, enz. en verbrandde dit alles met vuur buiten de legerplaats (Lev. 8:17). Zo werd de mensheid van de volledige Christus – Hoofd en Lichaam – gemaakt tot een zondoffer door het verderf te ondergaan, waartoe de wereld veroordeeld was en waarvan zij door dit offer tenslotte verlost zal worden. De **verdienste** is gelegen in het offer van onze Heer Jezus, en wij, zijn broeders, hebben het **voorrecht** om een deel **van zijn** lijden te vervullen als “leden van **Zijn lichaam**” (Kol. 1:24). Hoewel de mensheid van het koninklijk priesterdom vernietigd wordt als iets verachtelijks in de ogen van de wereld, zoals weergegeven wordt door het verbranden van de var buiten de Legerplaats, aanvaardt God de toewijding van het hart, wat tot het offer leidt waardoor gezegd wordt: “Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o mijn God.” Dit wordt voorgesteld door het offeren op het altaar van het vet en van de organen als “een zoete reuk” voor de Heer.

Andere onderdelen van diezelfde wijding worden door de twee rammen weergegeven, zoals opgetekend staat in de verzen 18 en 22. De eerstgenoemde was de ram voor het brandoffer. Aäron en zijn zonen legden hun handen op zijn kop, waardoor zij te kennen gaven, dat hij hen voorstelde. Hij werd geslacht, zijn bloed werd op het altaar gesprengd en Mozes “verdeelde de ram in stukken . . . de ingewanden en de poten waste hij met water . . . [en hij] liet de kop en de stukken en het vet in rook opgaan.” Zo worden gedurende de hele Evangelische eeuw Jezus en zijn lichaam, de

gemeente, lid voor lid voor God op het altaar gebracht en toch **tezamen** gerekend tot één offer. Het hoofd werd het eerst op het altaar gelegd en sindsdien worden allen, die “met Hem gestorven zijn” en gereinigd als in het beeld door het wassen met water - door het Woord - gerekend met het Hoofd op hetzelfde altaar te zijn gelegd. Het branden van het offer op het altaar toont aan, hoe God het offer aanvaardt als “een lieflijke reuk.”

De tweede ram, “voor het wijdingsoffer” geeft de invloed te kennen, die het offer op ons zal hebben, zoals de eerste ram aantoonde hoe God ons offer aanneemt. Aäron en zijn zonen legden hun handen op het hoofd voor het wijdingsoffer, waarmee zij te kennen gaven dat hij hen voorstelde. En Mozes slachtte hem en nam zijn bloed (het gewijde **leven**) en deed het op ieder van hen afzonderlijk, waardoor aangetoond wordt, dat onze wijding een persoonlijke aangelegenheid is. En hij deed dit bloed op de oorlel van het rechteroor, op de duim van de rechterhand en op de grote teen van de rechtervoet. Wij worden dus door de wijding in staat gesteld om het “**oor van het geloof**” te krijgen en Gods beloften te waarderen, zoals alleen de gewijden kunnen. Onze handen zijn gewijd, zodat wij hetgeen onze hand vindt om te **doen** wij dit met alle macht doen als voor de Heer. Onze voeten zijn gewijd, zodat wij van nu af aan niet meer “**wandelen** als de heidenen,” maar **wandelen** “in een nieuw leven,” “**wandelendoor** geloof,” “**wandelen** naar de geest,” “**wandelen** in het licht,” en ja “zoals wij Christus Jezus ontvangen hebben, zo **wandelen** wij in Hem” (Lev. 8:23, 24; Ef. 4:17; Rom. 6:4; 2Kor. 5:7; Gal. 5:16,25; 1Joh. 2:6; Kol. 2:6).

De uitgelezen delen van de ram, de “ingewanden” en het “vet” stellen voor de gevoelens van ons hart, onze **beste krachten**. Deze werden gelegd in de handen van de priesters en **bewogen**, heen en weer bewogen voor de Heer. Dit is een voorstelling van het feit dat het wijdingsoffer aan de Heer niet gebracht werd voor een ogenblik, een dag of een jaar, maar dat wij ons wijden om voortdurend onze gevoelens en krachten omhoog te houden en daarmee nooit op te houden, totdat wij door Hem zijn aangenomen bij het einde van onze loopbaan. En Mozes nam het beweegofer uit hun handen (de priesters legden het niet neer) en Gods aanneming werd te kennen gegeven door vuur. Dus mogen wij, de koninklijke priesters ons offer niet neerleggen of ophouden al onze krachten te offeren in Gods dienst totdat God gezegd zal hebben: Het is genoeg. Wees verhoogd. Wanneer de liefde (het vet) van ons innerlijkste wezen op het altaar gelegd wordt, dan draagt zij bij het vuur van

Gods aanneming aan te wakkeren. Hoe meer liefde onze wijding aan God vergezelt, des te eerder zal ons offer verteerd zijn.

Terwijl dit beweegoffer in de handen van de priesters was, werden drie ongezuurde broden uit een volle korf daarop gelegd. Dit offer werd door Mozes zowel in de handen van de Hogepriester als van de onderpriesters gelegd.

Het eerste, een ongezuurd brood, stelt voor de werkelijke reinheid van Jezus als mens en de toegerekende reinheid van de Gemeente als mensen, wat gestaafd wordt door de Wet (Mozes) – **rechtvaardigmaking** – want “het recht van de Wet is in ons vervuld,” zolang wij aangenomen leden zijn van Zijn Lichaam (Rom. 8:4). Het tweede ongezuurde brood, vermengd met **olie**, stelt voor de inwonende Geest van God - **heiligmaking**. Het derde brood, een plat brood, stelt voor onze hoop op en geloof in de buitengewoon zoete en dierbare beloften van heerlijkheid, eer en onsterfelijkheid.

Zonder deze elementen kan onze wijding onmogelijk volledig zijn en dus aanneembaar, n.l. de **rechtvaardigmaking** (reinheid), **heiligmaking** door de Geest, door het geloof van de waarheid en geloof in de beloofde **verheerlijking**.

De zalfolie, vermengd met het bloed van de wijding werd over hen gesprenkeld (Lev. 8: 30). Dit leert dat onze wijding slechts aangenomen wordt doordat wij gerechtvaardigd zijn door het dierbaar bloed van onze Heiland. Op deze wijze wordt ons meegedeeld, dat wij slechts “begenadigd zijn in de Geliefde” (Ef. 1:6).

Het koken van het vlees van de wijding (Lev. 8:31) vormde geen deel van de offerande; het was slechts het bereiden van dat deel, dat gegeten moest worden. Alles wat overbleef werd vernietigd (vers 32), waardoor aangegeven wordt, dat wij geheel en al gewijd moeten zijn en niets van onze tijd en kracht verspild moet worden.

De **zeven dagen** van de wijding (Lev. 8: 33 en 35) toonden weer aan, dat wij aan Gods dienst gewijd zijn niet slechts voor een deel van onze tijd, maar voor de hele duur. “Zeven” is in de Schriften een afgerond getal en betekent **alles of het geheel** van waarop het slaat. (Zeven zegels, zeven bazuinen, zeven plagen, enz.) Vers 36 toont aan de voltooiing van de wijding.

Nooit was er een tijd als nu, waarop het meer nodig was, dat allen, die gewijd zijn als priesters, zouden inzien dat wij met Hem gestorven zijn (Rom.6:8; 2Tim. 2:11), en al onze talenten voor God bewogen moeten worden opdat Hij onze talenten moge aanvaarden en gebruiken tot zijn heerlijkheid. Dit is vooral van belang voor degenen, die menen dat de Schrift leert dat heel spoedig alle leden van het **Lichaam** met het **Hoofd** aangenomen zullen worden als een liefelijke geur voor God. Het werk van zelfopoffering is dan beëindigd, en het heerlijke werk van het zegenen van de mensheid en het vervullen van het verbond van God zal dan beginnen.

De tegenbeeldige wijding van de tegenbeeldige priesters is beperkt tot de huidige (Evangelische) eeuw. Het is voortdurend voortgegaan vanaf de tijd, waarop onze Heer en Leidsman zich opofferde en het zal voltooid zijn voordat deze eeuw ten volle geëindigd is. En indien wij niet behoren tot de priesters nu, in deze tijd van de wijding, kunnen wij niet tot hen behoren, wanneer zij met hun dienst voor het volk beginnen in het Koninkrijk. Dan zullen deze zelfde priesters, (die nu veracht zijn door de mensen, maar voor God een aangename geur) er de titel van koning bijgekregen hebben en met hun Hoofd, Jezus, alle volkeren regeren en zegenen (Openb. 20:6). Verlangen wij er vurig naar om onder hen te zijn die zullen zingen tot lof van onze grote Hogepriester: “U hebt ons voor onze God gemaakt tot koningen en priesters en wij zullen als koningen regeren over de aarde”? (Openb. 5:10) Zo ja, dan zullen wij nu ten volle gewijd zijn, “immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking” (Rom. 8:17).

Tabernakelschaduwen van de betere offers

Hoofdstuk IV

DE GROTE “VERZOENDAG” LEVITICUS 16:3-33

De Orde van het Zinnebeeld en zijn Tegenbeeldige Betekenissen—De Stier—De Priester—Het Binnengaan van het Heilige met het Bloed—De Wierook—Het Lieflijke Reukwerk en de Stank—Het Betreden van het Heilige der Heiligen—De Bok van de Heer—De Zondebok—Het Zegenen van het Volk.

De Groot-Verzoendag moet als een zinnebeeld beschouwd worden onderscheiden van en toch als een deel van en verbonden met de andere tabernakeltypen. Deze typen zijn om zo te zeggen elk op zichzelf een ander **beeld**, elk heeft zijn eigen onderwerp, brengt zijn eigen lessen en toch komen zij alle met elkaar overeen: stukken uit een galerij en even harmonieus als het werk van een groot Kunstenaar. Bij alle moeten wij het eerst zoeken naar het Hoofd en dan naar zijn Lichaam, de onderpriesters, de Gemeente.

Om de betekenis van de Verzoendag en het werk daarvan te begrijpen moeten wij beseffen dat, terwijl onze Heer Jezus persoonlijk de Opperpriester is van het onderpriesterdom, de Evangelische Gemeente, zijn Lichaam, Hij toch in een meer volledige en omvattender zin het Hoofd is en wij de leden van het lichaam van de Hogepriester van de wereld zijn. Op gelijke wijze was Aäron het hoofd over zijn onderpriesterdom. In werkelijkheid, terwijl hij tevens de onderpriesters vertegenwoordigde, werd hij aangesteld om op te treden als Hogepriester “**voor heel het volk**” van Israëel, de zinnebeeldige vertegenwoordigers van de mensheid, die verlangen naar verzoening voor haar zonden en terugkeer tot Gods gunst en gehoorzaamheid.

Daar de wijding van het tegenbeeldige priesterdom alle leden van het Lichaam omvat, en de hele Evangelische eeuw nodig heeft om dit te volbrengen, moet dit evenzo zijn met het zondoffer of de offerande van

verzoening: het begon met het Hoofd en wij, de leden van zijn Lichaam vullen aan dat deel van het lijden van Christus, dat overgebleven is. En dit lijden eist de hele Evangelische Eeuw om voltooid te worden (1Petr. 4:13; Rom. 8:17; 2Kor. 1:7; 4:10; Filipp. 3:10; Kol. 1:24; 2Tim. 2:12; 1Petr. 5:1,10).

We zien dat de “Verzoendag,” die in het beeld slechts een dag was van vierentwintig uur, in het tegenbeeld de hele Evangelische eeuw moet zijn. Met het einde ervan houdt het offeren op, beginnen de heerlijkheid en het zegenen en de grote Hogepriester van de wereld (Jezus en zijn bruid **één** gemaakt, Hoofd en leden voltallig), zal verschijnen, gekroond als Koning en Priester naar de ordening van Melchizedek een Vredevorst - een Priester op zijn troon. Verg. Hebr. 5:10.

Daar zal Hij staan voor de wereld (duidelijk erkend, maar **ongezien** door het natuurlijke oog), niet alleen als Koning en Priester, maar ook als de grote Profeet: “De Heere, uw God, zal voor u een Profeet laten opstaan uit uw broeders, zoals ik [Mozes] ... En het zal zo zijn dat al wie niet geluisterd zal hebben naar deze Profeet uit het volk uitgeroeid zal worden.” Wanneer gedurende het Millennium onder de heerschappij en het onderricht van deze grote Profeet, Priester en Koning, de mensheid gebracht is tot volmaakte kennis en vermogen, dat dan volmaakte gehoorzaamheid geëist zal worden en zij, die hieraan niet zullen voldoen, afgesneden zullen worden van het leven zonder enige hoop: de tweede dood (Hand. 3:22-23).

Aan het einde van de Joodse eeuw bood Jezus zich persoonlijk aan Israël aan als profeet, priester en koning als een afbeelding of illustratie van de aanbidding van het hele Lichaam, de voltallige en verheerlijkte Christus, aan de hele wereld. Als Profeet leerde Hij hen, als Priester offerde Hij zich (Hebr. 7:27) en als Koning reed Hij aan het eind van zijn bediening hun stad binnen. Maar in geen van deze ambten aanvaardden zij Hem. Gedurende de Evangelische Eeuw heeft zijn Gemeente of Lichaam Hem erkend als “een van God gekomen Leraar”- de grote Profeet, als de “Hogepriester van onze belijdenis” en als de rechtmatige Koning. Het woord van God leert echter, dat Hij niet alleen door de Gemeente moet worden aanvaard, maar dat Hij (tezamen met zijn Lichaam, de Gemeente) zal zijn de profeet **voor het hele volk**, de Priester **voor het hele volk** en de Koning over “**alle volkeren, natiën en tongen**,” Heer van **allen**, Priester van **allen** en Profeet of Leraar van **allen**.

Bij de wijding van de zinnebeeldige priesters, zagen wij dat Aäron en zijn zonen onze Here Jezus en zijn Lichaam voorstelden als “nieuwe schepselen” en een stier beeldde hun mens-zijn af. In het beeld echter dat wij nu beschouwen, stelt Aäron alleen de Gezalfde als geheel (Hoofd en Lichaam) voor en twee verschillende offers, een var en een bok, worden hier gebruikt om de verscheidenheid en toch gelijkheid van het lijden van het Lichaam en zijn Hoofd als “zoenoffer” weer te geven.

Het eerste offer van de Verzoendag – de Var

De var (jonge stier) stelde Jezus voor op dertigjarige leeftijd – de **volmaakte mens**, die zichzelf gaf en stierf omwille van ons. Zoals reeds opgemerkt, stelde de Hogepriester de “nieuwe” natuur voor van Jezus, het gezalfde Hoofd en alle leden van zijn Lichaam, die God van tevoren bekend zijn. Het onderscheid dat hier gemaakt is tussen het **menselijke** en “**nieuwe** schepsel” moet goed begrepen worden en vooral onthouden.* “De **mens** Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft” op dertigjarige leeftijd, was vroeger rijk (aan een hogere natuur) maar werd omwille van ons arm, d.w.z. hij werd **mens** om het enig mogelijk rantsoen voor de mensen te kunnen brengen: een volmaakt menselijk leven (1Kor. 15:21).

* Schriftstudies, deel I, hoofdstuk 10; deel II, hoofdstuk 5.

Daar het loon van de zonde van de mens de dood was, moest onze Heiland een mens “vlees” worden, anders kon Hij de mensheid niet verlossen. Een mens had gezondigd en de straf was de **dood**. Indien onze Heer de straf wilde afkopen, was het noodzakelijk dat Hij van dezelfde natuur zou zijn (maar onbezoedeld, afgescheiden van de zonde en van het geslacht van zondaren) en sterven als Adams **plaatsvervanger**, anders kon de mensheid nooit van de dood verlost worden. Daarom offerde de mens Jezus “alles wat Hij bezat:” de heerlijkheid als een volmaakt mens, de eer zoals een volmaakt mens mocht opeisen en tenslotte **het leven als een volmaakt mens**. En dit was alles wat Hij bezat (behalve Gods belofte van een **nieuwe** natuur en de **hoop**, die door deze belofte gewekt werd); want Hij had zijn geestelijk bestaan of zijn omgeruild voor een menselijke, dat Hij gaf als een “zoenoffer,” wat zinnebeeldig uitgedrukt werd door de var van de Verzoendag. Joh. 1:14; Jes. 53:10.

Maar omdat “de **mens** Christus Jezus” zich gegeven heeft als een **rantsoenprijs** kan hij nooit hersteld worden tot die **menselijke natuur**, die Hij opgaf. Indien Hij de rantsoenprijs terug zou nemen, dan zouden wij, de verlost en teruggevallen onder het vonnis van de dood. Maar God zij dank, Zijn offer blijft eeuwig bestaan, zodat wij voor eeuwig vrij kunnen zijn van de Adamitische schuld en de doodstraf daarop. Indien dus de Vader ooit **enige** eer, heerlijkheid of leven als een beloning voor zijn gehoorzaamheid tot de dood aan Jezus zou schenken, dan moet dat een andere heerlijkheid, eer en leven zijn dan de menselijke.

Zo was het plan van Jehovah met Jezus, n.l. Hem te verheffen boven de menselijke natuur, en boven zijn voormenselijk bestaan; boven alle engelen, overheden en machten, en Hem te zetten aan Zijn rechterhand (toestand van **opperste** gunst, volgend op Jehovah) en Hem te maken tot deelhebber aan de onsterfelijkheid, de goddelijke natuur. Om deze en andere vreugden, die Hem voorgesteld waren heeft Jezus “het kruis verdragen en schande veracht en zit nu aan de rechterhand van de troon van God” (Hebr. 12:2; Filipp. 2:9; Hebr. 1:3-4).

De **nieuwe** natuur, die onze Heer ontving in plaats van de menselijke natuur als beloning voor het opofferen daarvan, is wat door de priester hier wordt afgebeeld. Hoewel het juist is, dat het offer van het **menselijke zijn** niet volbracht was dan aan het kruis, en de beloning, de **goddelijke** natuur, niet ten volle werd ontvangen dan bij de opstanding drie dagen later, toch is naar Gods opvatting – zoals aangetoond werd in dit beeld – de dood van Jezus (de stier -var) geacht voltooid te zijn, toen Jezus **zich aanbood als een levend offer**, zijn dood symboliserend door de doop. Daar achtte Hij zichzelf **dood** – dood voor alle menselijke doeleinden, voor alle hoop op menselijke heerlijkheid, eer of leven – in dezelfde zin waarin wij, zijn volgelingen, worden aangespoord onszelf dood te achten voor de wereld, maar als nieuwe schepselen levend voor God (Rom. 6:11).

Het aanvaarden van Jezus’ offer door Jehovah bij zijn wijding alsof het voltooid was en hij inderdaad dood was, werd aangegeven door de zalving met de Heilige Geest, het onderpand of waarborg van wat Hij zou ontvangen, wanneer de dood werkelijk had plaats gevonden.

Zo beschouwd verzinnelijkt de dood van de stier Jezus’ offer van zichzelf, toen Hij zich wijdde. Dit komt overeen met de verklaring van de apostel over Jezus’ wijding of offer van Zichzelf. Hij haalt de profeet aan met de woorden:

“Zie, ik kom – in de boekrol is over Mij geschreven - om uw wil te doen, o God” – om te sterven en velen te verlossen. **Daar** zegt de geïnspireerde schrijver: “Hij neemt het eerste [de zinnebeeldige offeranden] weg, om het tweede [het tegenbeeld, de ware offerande voor de zonden] daarvoor in de plaats te zetten [te vervullen]” (Hebr. 10:7,9,14).

Ja, daar vond het slachten van het zoenoffer, voorgesteld door de stier, plaats. De drie en een half jaar van de bediening van Jezus bewees, dat alle **menselijke wil dood was** en het menselijk lichaam als zodanig werd beschouwd vanaf het ogenblik van de wijding.

De gezalfde Jezus, op het ogenblik van de doop vervuld van de Heilige Geest, was het **goddelijke**, “**nieuwe** schepsel” (hoewel nog niet **volmaakt** als goddelijk voor de opstanding) en op deze verwantschap maakte Hij steeds aanspraak met de woorden: “De woorden die Ik tot u spreek, spreek ik niet uit Mijzelf [als een mens], maar de Vader, die in Mij blijft [door zijn Geest], die doet de werken . . . Het woord dat u hoort, is niet van Mij, maar van de Vader, die Mij gezonden heeft” (Joh. 14:10,24). “Laat niet Mijn wil [als mens], maar de Uwe [van de Vader, de goddelijke wil] geschiede” in en aan dit “aarden vat” dat tot de dood is gewijd (Luk. 22:42).

De Stier werd in “de Hof” geslacht, die naar wij gezien hebben, de toestand voorstelde van geloof en overeenstemming met God, het hoogst bereikbare voor het vlees, de menselijke natuur. In deze toestand was Jezus, een volmaakt mens, toen Hij zich (de stier in het zinnebeeld) opofferde aan God.

Bij het zorgvuldig onderzoeken van het werk van de zinnebeeldige Verzoendag moeten wij deze verschillen voor ogen houden om des te duidelijker de tegenbeeldige werkelijkheden te kunnen verstaan. Aäron waste zich om op de juiste wijze de reinheid, de zondeloosheid van “het nieuwe schepsel” – het Hoofd en zijn Lichaamsleden – af te beelden. (“Niemand die door God is verwekt doet de zonde omdat zijn zaad in hem blijft, en hij kan niet zondigen; want hij is door God verwekt” 1Joh. 3:9 Diaglott-vertaling.) Het nieuwe schepsel kan niet zondigen en het is zijn plicht voortdurend op zijn hoede te zijn voor de oude natuur, die dood geacht wordt, opdat deze niet weer levend wordt. Want als de oude wil deelt in de heerschappij met de nieuwe, dan geeft dit te kennen, dat de oude wil niet dood is en de nieuwe wil niet overwint. Want het **zegevier**en van de oude wil zou de **dood** van het “nieuwe schepsel” betekenen – “de tweede dood.”

Aäron kleepte zich voor de dienst van de Verzoendag niet in zijn gewone kleren van heerlijkheid en schoonheid, maar met de gewaden van **offerande**, de linnen kleren, tekenen van reinheid – de rechtvaardigheid van de heiligen. De linnen rok hield de **belofte** in van de daarna komende heerlijke rok. De linnen gordel beeldde hem af als een dienaar, hoewel niet zo machtig als wanneer hij op het einde van de Verzoendag omgord zal zijn met de kunstige gordel van de Efod. De linnen mijter was dezelfde als die welke behoorde bij de heerlijke klederen en verkondigt de volkomen gerechtigheid van ons Hoofd tijdens de offerande en ook daarna. Aldus was de tegenbeeldige Hogepriester, de goddelijk gezinde, de geestverwekte, maar nog niet geestgeborene, gereed en in staat om het offer van de verzoening bij de eerste komst te brengen en begon dit ook te doen zoals symbolisch werd voorgesteld door Aäron.

“Alleen hiermee mag Aäron het heiligdom [en Heilige der Heiligen] binnengaan: met een jonge stier – het jong van een rund – als zondoffer en een ram als brandoffer. ... Dan moet Aäron de jonge stier [die hem zal voorstellen] aanbieden als zondoffer dat voor hem bestemd is, en voor zichzelf [de leden van **zijn lichaam** – de onderpriesters] en zijn gezin [alle gelovigen, de hele huishouding van het geloof – de Leviëten] verzoening doen. ... Dan moet Aäron de jonge stier als het zondoffer dat voor hemzelf [hemzelf voorstelt] bestemd is, aanbieden, en voor zichzelf [de leden van zijn lichaam – de onderpriesters] en zijn gezin [alle gelovigen, de hele huishouding van het geloof – de Leviëten] verzoening doen, en de jonge stier als het zondoffer dat voor hemzelf bestemd is, slachten. Verder moet hij van het altaar voor het aangezicht van de HEERE een vuurschaal vol vurige kolen nemen, met beide handen vol fijngestoten [tot poeder gemaakt] geurig reukwerk, en dit binnen het voorhangsel [het eerste voorhangsel of deur] brengen. Hij moet dan het reukwerk op het vuur leggen voor het aangezicht van de HEERE [het wierookvat met de brandende kolen werd geplaatst boven op het gouden altaar in het ‘Heilige’ en het reukwerk daarover gekruimeld totdat er geleidelijk een nevel van reukwerk werd verkregen], zodat de wolk van het reukwerk [die doordrong tot de andere kant van het tweede voorhangsel] het verzoendeksel dat boven de getuigenis [de Wet] is, bedekt en hij niet zal sterven” (Lev. 16:3, 6, 11-13).

Door het zinnebeeld het tegenbeeld beschouwende zullen wij nu stuk voor stuk de daden van Jezus vergelijken met dit profetisch beeld van zijn werk. Toen de mens Christus Jezus zich gewijd had, nam Hij onmiddellijk als het

nieuwe schepsel verwekt door de Heilige Geest, het opgeofferd mensenleven [het bloed van de stier] om het God voor te leggen “als een verzoening [rantsoenprijs] voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden van de hele wereld” (1Joh. 2:2). Door de Geest verwekt bevond Hij zich niet meer in de “Hof” toestand, maar in het eerste “Heilige.” Hij moest daar verblijven en zijn wierook offeren op het vuur der toetsing – hij moest zijn trouw aan God en rechtvaardigheid bewijzen door hetgeen Hij leed als verwekte Zoon, alvorens het Heilige der Heiligen, de volmaakte geestelijke toestand, binnen te gaan (Hebr. 5:8).

De Hogepriester nam met zich (tezamen met het bloed) vuur van het altaar en zijn beide handen vol zoete specerijen om het lieflijke reukwerk te maken. Op deze wijze vervulde onze Here Jezus zijn wijdingsgelofte gedurende de drie en een half jaar van zijn bediening als een zoete en aangename reuk voor de Vader en betuigde dadelijk de volledigheid van de wijding en de volmaaktheid van het offer. De zoete fijn gestoten specerijen verzinnelijkten de volmaaktheid van de mens Jezus. Het vuur van het koperen altaar stelde de beproevingen voor waaraan Hij onderworpen was. Daar het door de Priester werd meegenomen gaf het te kennen, dat onze Heer door zijn eigen trouwe wandel zich de vervolgingen op de hals zou halen. En toen de volkomenheid van zijn wezen (wierook) in aanraking kwam met de beproevingen van het leven [het vuur] betoonde Hij volmaakte gehoorzaamheid aan de goddelijke wil – een welriekende reuk. Op deze wijze wordt de beproeving van hem in alle dingen zonder zonde aangetoond. Omdat de wierook geheel en al door het vuur verteerd moest worden, zo gaf Hij **alles** in gehoorzaamheid over. Het waren de “twee volle handen” van de Priester, die hij offerde. Aldus werd afgebeeld het volledige kunnen en vermogen van onze Heer om rechtvaardigheid te doen – wat gevraagd en gegeven werd.

Maar terwijl Jezus als een nieuw schepsel zich binnen het Heilige bevond en genoot van het licht van de gouden kandelaar, werd Hij gevoed door het brood van de waarheid en offerde Jehovah aanneembaar reukwerk. Laten wij een blik slaan in de Hof en nog verder, voorbij de legerplaats en daar een ander werk, dat gelijktijdig werd uitgevoerd, in ogenschouw nemen. Het laatst zagen wij de stier doodliggen in de hof, waardoor de mens Jezus op dertigjarige leeftijd, gewijd bij de doop, wordt voorgesteld. Het vet daarvan

alsmede de nieren en andere levensbelangrijke organen werden gelegd op het koperen altaar. Deze branden fel, omdat een stier veel vet heeft. Een rookwolk, een zoete reuk tot God genoemd, stijgt op voor het oog van allen, die zich in de hof bevinden, n.l. de Leviëten – de huishouding van het geloof, de gelovigen.

Dit geeft weer hoe het offer van Jezus **de gelovigen** toescheen. Zij zagen de wijding, de zelfverzaking, de liefdevolle ijver (het vet), opstijgen tot God als een zoete en aangename offerande gedurende de drie en een half jaar van de bediening van onze Heer. Zij wisten maar al te goed, dat de Vader in Hem steeds een welbehagen had. Zij wisten van wat zij zagen in de hof (in het vlees), dat Hij aanneembaar was, hoewel zij het offer in al zijn grootte en volmaaktheid, zoals het was in de ogen van Jehovah (in het heilige), als een zoet reukwerk op het gouden altaar niet zagen.

En terwijl deze twee vuren brandden (in de hof het vet, en in het heilige de wierook, en de geuren **daarvan tegelijk tijd** opstegen), brandde er nog een ander vuur buiten het kamp. Daar werd het vleselijke lichaam vernietigd (vers 27). Dit stelt het werk van Jezus voor, zoals het door de wereld gezien wordt. Haar lijkt het dwaas, dat Hij zijn leven als een offer moest doorbrengen. Zij ziet niet de noodzaak ervan als de rantsoenprijs voor de mens, noch de Geest van gehoorzaamheid, die daartoe aanzette, zoals de Vader het zag. Zij ziet de liefelijke volmaakheden en zelfverzakingen van onze Heer niet, zoals de gelovigen (in de hof- toestand) deze zien. Evenmin zag zij in Hem in zijn dagen en daarna haar held en leider. Zij zag hoofdzakelijk die trekken van zijn karakter, die zij verachtte als zwak, daar zij niet in de gemoedstoestand was Hem lief te hebben en te bewonderen. Haar was en is zijn offer afstotend, verachtelijk. Hij werd door de mensen veracht en verstoten en zij verborg a.h.w. blozend haar gezicht voor Hem, zoals de Israëliëten in het beeld zich met afschuw afwendden van de stank van het brandende karkas.

Zo zien wij dus hoe het leven van Jezus gedurende drieënhalf jaar alle drie beelden vervulde. Zijn offer van een volmaakt menselijk leven was in de ogen van de wereld dwaas en verachtelijk; in de ogen van de gelovigen een voor God aanneembaar offer en in de ogen van Jehovah een lieflijke geur. Dit alles eindigde tegelijk - aan het kruis. De stier was helemaal opgebruikt, het vet volledig verteerd en de wierook helemaal opgeofferd toen Jezus uitriep: “**Het**

is volbracht!" en stierf. Op deze wijze gaf **de mens** Christus Jezus zichzelf als een rantsoen voor allen.

Wanneer het reukwerk van het "gouden altaar" hem voorafgegaan was en bleek voldoende te zijn, ging de Hogepriester onder het tweede voorhangsel door in het Heilige der Heiligen. Zo ook Jezus. Nadat Hij gedurende drieënhalf jaar aanneembaar reukwerk in het heilige, de gewijde en geestverwekte toestand, geofferd had, ging Hij onder het tweede voorhangsel, de dood, door. Gedurende drie dagen bevond Hij zich onder het tweede voorhangsel in de dood. Toen stond Hij op in de volmaaktheid van de goddelijke natuur aan gene zijde van het vlees, aan gene zijde van het voorhangsel als het uitgedrukte beeld van de persoonlijkheid van de Vader. "Hij, die gedood is naar het **vlees**, maar levend gemaakt naar de **geest**" "Er wordt een natuurlijk [menselijk] lichaam gezaaid en een geestelijk lichaam opgewekt." Zo bereikte onze Heer de **toestand** van het Heilige der Heiligen, de volmaaktheid van het geestelijk wezen bij zijn opstanding. – (1Petr. 3:18 NBG; 1Kor. 15:44 NBG).

Zijn volgend werk was het aanbieden van het bloed van verzoening (vers 14) – de prijs van onze verlossing – aan God, want u bent vrijgekocht "met het kostbaar bloed van Christus, als van een smetteloos en onbevlekt Lam" (1Petr. 1:18-19). De priester sprenkelde in het aangezicht van Jehovah, dat voorgesteld wordt door het Shekinah-licht, tussen de cherubijnen op het verzoendeksel het bloed voor Jehovah; hij sprenkelde het bloed op en voor het verzoendeksel. Zo steeg onze Here Jezus na veertig dagen ten hemel op "om nu voor het aangezicht van God te verschijnen **voor ons**" - en bood ten behoeve van ons en als prijs voor onze verlossing de waarde en verdienste van het zojuist op Calvaria beëindigde offer aan (Hebr. 9:24).

Het Tweede Offer van de Grote Verzoendag - De Bok van de Heer

Wij laten nu de Hogepriester voor het verzoendeksel en gaan naar de hof om getuige te zijn van een andere werkzaamheid. Wij citeren:

"Van de gemeenschap van de Israëlieten moet hij twee geitenbokken nemen als zondoffer" , Hij moet ook de beide bokken nemen en die voor het aangezicht van de HEERE plaatsen, bij de ingang van de tent van ontmoeting. Aäron moet namelijk het lot over de twee bokken werpen: één lot voor de

HEERE en één lot voor de weggaande bok. Dan moet Aäron de bok waarop het lot voor de HEERE-gevallen is, aanbieden en hem als **zondoffer** bereiden. Maar de bok waarop het lot is gevallen om weggaande bok te zijn, moet levend voor het aangezicht van de HEERE geplaatst worden, om daarmee verzoening te doen door hem als weggaande bok de woestijn in te sturen” (Lev.16:5,7-10).

Bokken voor een zondoffer

Deze twee bokken, genomen van Israël en in de hof gebracht, stelden voor of verzinnelijkten allen, die uit de wereld gekomen zijn en Jezus’ verlossing hebben aanvaard, en zich gedurende deze Evangelische eeuw ten volle gewijd hebben tot de dood in de dienst van God. Eerst genomen uit de legerplaats of de toestand van de wereld, zondaren gelijk anderen, werden zij gebracht in de hof, d.i. de toestand van geloof of **rechtvaardigmaking**. Daar stellen zij zich voor het aangezicht van de Heer (voorgesteld door de bokken bij de ingang van de tent van ontmoeting, de tabernakel). En zij verlangen als **menselijke** wezens dood te zijn met hun Verlosser Christus Jezus en evenals Hij binnen te treden in de hemelse of geestelijke toestanden: eerst in de geestverwekte toestand van de geestelijke zin en later in de geestgeboren toestand van het geestelijk lichaam: respectievelijk weergegeven door het Heilige en het Heilige der Heiligen.

Maar onze Heer verklaart dat: “Niet ieder die tegen Mij zegt: Heere, Heere, zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen” en insgelijks toont dit beeld aan, dat sommigen, die zeggen: “Heer, hier ik wijd U alles,” meer beloven, dan zij bereid zijn te doen. Zij weten niet wat zij beloven, of wat het kost aan zelfverloochening om het kruis dagelijks op te nemen en te volgen in de voetstappen van de mens Jezus(**de stier**) en naar Hem uit te gaan buiten de legerplaats [tot de algehele aflegging en vernietiging van de menselijke verwachtingen, etc.], en zijn smaad te dragen, verg. Hebr. 13:13.

In dit beeld van de twee bokken worden beide klassen weergegeven van hen, die **zich verbonden hebben** met Christus te sterven; degenen die werkelijk in Zijn voetstappen volgen, zoals Hij ons voorgedaan is en diegenen “die door **angst voor de** [deze] **dood** gedurende heel hun leven aan slavernij onderworpen waren” (Hebr. 2:15). De eerste klasse is de bok des Heren, de tweede klasse de zondebok (de weggaande bok). Deze beide bokken zullen

een deel hebben in het verzoeningswerk – bij het brengen van de wereld in volkomen harmonie met God en Zijn Wet aan het einde van deze verzoendag, de Evangelische eeuw. Echter slechts de eerste klasse, de bok des Heren, die de Leider volgt, is een deel van het “**zoenoffer**” en zal tenslotte leden zijn van Zijn verheerlijkt lichaam.

Het werpen van de loten om te zien welke bok de bok des Heren en welke de zondebok zou zijn, gaf te kennen dat God geen voorkeur heeft voor wie dan ook, die zich wijdt om de prijs te winnen. Het toont aan, dat God niet **willekeurig** beslist, wie van degenen die zich gewijd hebben, deel zullen krijgen aan de goddelijke natuur en mede-erfgenamen met Christus, onze Heer, worden en wie niet. Zij die met Hem lijden zullen met Hem heersen; zij, die erin slagen de vurige beproevingen te vermijden door te schipperen, zullen ook het mede-erven met Christus in heerlijkheid ontgaan. – Rom. 8:17.

Iedere **gelovige**, iedere **gerechtvaardigde** (Leviet) in de hof, die zichzelf wijdt gedurende de Verzoendag, de Evangelische eeuw, is aanneembaar als offerande. Nu is de welaangename tijd. En hij, die zijn verbond houdt en het offer volbrengt, wordt in het zinnebeeld weergegeven door de bok des Heren. Zij, die zich niet overgeven als gewillige offers, doordat zij de tegenwoordige wereld liefhebben, worden voorgesteld door de zondebok.

Terugkerend tot de Hogepriester: nadat hij het bloed van de stier zevenmaal (volmaakt) gesprenkeld had op het Verzoendeksel (letterlijk de plaats waar verzoening wordt gegeven), “. . . moet hij de bok slachten die als zondoffer voor **het volk** bestemd is, en zijn bloed binnen het voorhangsel brengen. Hij moet met zijn bloed doen **zoals hij** met het bloed van de jonge stier **gedaan heeft**, en dat op het verzoendeksel en vóór het verzoendeksel sprengen” (Lev. 16:14,15). Met andere woorden alles wat gedaan werd met de jonge stier, werd herhaald met de bok des Heren. Deze werd door dezelfde Hogepriester geslacht, zijn bloed werd op dezelfde wijze gesprengd; zijn vet, enz. werd ook op het altaar in de hof verbrand. (Het is vermeldenswaard dat een flinke jonge stier steeds zeer vet is, terwijl een bok heel mager is. Zo had onze Heer Jezus, die voorgesteld wordt door de jonge stier een grote overvloed aan vet, aan ijver, en liefde voor zijn offer, terwijl zijn volgelingen, voorgesteld door de bok, naar verhouding mager zijn.) Het lichaam van de bok des Heren, werd evenals dat van de stier buiten de legerplaats verbrand.

De apostel Paulus zet uiteen dat alleen dieren, die gebruikt werden als **zoenoffers**, verbrand werden buiten de legerplaats. Hij voegt daaraan

toe: “Laten **wij** dan naar **Hem** uitgaan buiten de legerplaats en Zijn smaad dragen” (Hebr. 13:11-13). Dit verschaft een onloochenbaar bewijs niet alleen dat de **volgelingen** van Jezus voorgesteld worden door deze bok des Heren, maar ook dat hun offer, gerekend bij dat van hun Hoofd, Jezus, een deel vormt van het zoenoffer voor de wereld. “De smaad van wie U smaden, is op mij gevallen” (Ps. 69:10).

Wat met de stier gedaan werd, gebeurde ook met de bok in de zoenoffers: het **verbranden** buiten de legerplaats stelt voor de verachting, waarmee het offer beschouwd zal worden door degenen buiten de legerplaats – die niet in verbondsgemeenschap met God zijn – de ongelovigen:

1. Zij die het offer van het Lichaam van Christus van het goddelijk standpunt bezien als voor God een zoete reuk, die doordringt tot het verzoendeksel, zijn maar heel weinig in aantal, slechts zij, die zich bevinden in het heilige – “met Christus gezeten in de hemelse plaatsen.”

2. Degenen, die de offers van de heiligen erkennen, zoals wordt weergegeven door het vet van de bok des Heren van het zoenoffer op het Koperen Altaar, en die beseffen dat hun zelfverloochening voor God aanneembaar is, zijn talrijker – allen, die zich in de Hof bevinden, de huishouding van het geloof.

3. Degenen buiten de legerplaats, die deze offeraars en hun zelfverloochening bezien als het verteren van het afval en de drek van de aarde, vormen een groep, die ver staat van God – Gods vijanden door boze werken. Dezen zijn degenen, van wie de Heer voorspelde, dat zij door te liegen allerlei kwaad tegen u zullen spreken, omwille van Mij (verg. Matth. 5:11).

Welke lessen prenten deze zaken ons in? Dat zolang wij als ware offeraars in het Heilige zijn of ware leden van de huishouding van het geloof in de hof, wij nooit de ware offeraars van deze tijd zullen beschimpen. Evenmin zullen wij verblind worden door nijd, haat, bitterheid of twist, zodat wij niet in staat zullen zijn de offers te zien, die God aanvaardt. Wat zullen wij dan zeggen van diegenen, die eens broeders waren, deelgenoten aan dezelfde offerandes en offeraars op hetzelfde Gouden Altaar en metgezellen in dezelfde orde van het Koninklijke Priesterschap, die zo veranderd zijn, zo’n tegengestelde geest hebben, dat zij bij voortduring kwaad kunnen spreken van hun medepriesters. Wij moeten zeker voor hen **vrezen** (Hebr. 4:1) dat zij het heilige en de hof **verlaten hebben** en gegaan zijn buiten alle verwantschap

met God – in de buitenste duisternis. Wij moeten alles doen wat binnen onze macht ligt om hen te herstellen (Jak. 5:20); maar onder geen enkele voorwaarde mogen wij het heilige verlaten om kwaad met kwaad en gescheld met gescheld te vergelden. Nee, allen die trouwe onderpriesters willen zijn, moeten volgen in de voetstappen van de grote Hogepriester en hun vijanden liefhebben en degenen, die hen vervolgen, goeddoen. Zij moeten Hem navolgen, “die, toen Hij uitgescholden werd, niet terugschold en toen Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem Die rechtvaardig oordeelt” (1Petr. 2:23).

De bok des Heren stelde allen voor, die behoren tot de kleine kudde trouwe volgelingen van de Heer. Zij lijken allen op elkaar. Zij allen komen over de zelfde smalle weg, zodat wat waar is voor de groep als geheel ook waar is voor ieder van hen persoonlijk (Matt. 7:14). Daarom typeerde de bok des Heren iedereen en zijn offer met dien verstande, dat het geheel compleet en het offer van allen beëindigd moet zijn, voordat het bloed van de bok (een voorstelling van het hele Lichaam van Christus) gebracht zal worden op het verzoendeksel.

Het bloed gesprenkeld op en voor het verzoendeksel was in de vorm van een kruis, de top of kop ervan rustte op het verzoendeksel. Dit wordt aangetoond door de beschrijving: “Hij moet dan een deel van het bloed van de jonge stier nemen, en met zijn vinger op het verzoendeksel sprengen, aan de kant naar het oosten [in de richting van het voorhangsel] toe. En vóór het verzoendeksel [dwars in het front van] moet hij zeven keer met zijn vinger van dat bloed sprengen” (Lev.16:14). Zo werden de zoenoffers voor de zonden van Israël voltooid - de stier voor de **onderpriesters**, het Lichaam van de Hogepriester, en voor de Levieten, de huishouding van het geloof van deze eeuw; de bok voor het volk Israël – zinnebeeld van de gehele wereld, die door de kennis en gelegenheden van de toekomst Gods volk zal worden.

Aldus zien wij duidelijk dat deze hele Evangelische eeuw een eeuw van lijden en dood is voor hen, die het menselijke, het aardse, het natuurlijke, hebben opgeofferd om deelhebbers te worden aan het geestelijke, het hemelse. Zodra het offer van Jezus ten bate van zijn Lichaam en huis voltooid was en aan de Vader voorgelegd na zijn hemelvaart, werd het bewijs van Gods aanvaarding van het offer gegeven: de Pinksterdoop over de vertegenwoordigers van zijn gemeente, zijn Lichaam en zijn huis. Daar kwam zijn zalving, de Heilige Geest (voorgesteld door de heilige zalfolie) op

de Gemeente en bleef van toen af op alle levende leden van het lichaam van de Hogepriester. Deze zalving behoeft niet herhaald te worden, want iedereen die gedoopt is in Christus, als een lid van zijn Lichaam, wordt daardoor gedoopt in zijn Heilige Geest, de geest die elk lid van het Lichaam bezielt.

Dit schenken van de Heilige Geest was Gods teken van de aanneming van die gelovigen in Christus, die zich reeds gewijd hadden en wachtten, zoals de Meester had aangegeven, totdat hun offers, die aangenaam zijn in de Geliefde, door de Vader aangenomen zijn en zij als zonen door de Geest der aanneming worden verwekt. Deze komst op Pinksteren van de Heilige Geest, de kracht of hand van de Heer, wordt in het beeld (vs. 15) aangegeven door het gaan van de Hogepriester naar de deur van de tabernakel, het leggen van zijn handen op de bok des Heren en het slachten daarvan. De geest van de Vader stelde Jezus in staat alles te volbrengen, dat voorgesteld wordt door het slachten van de stier. Zo stelt dezelfde geest, macht of invloed van God, de geest of invloed van de Waarheid door Christus, op de klasse van de bok des Heren, deze in staat zich als mens te kruisigen. Dit wil zeggen: de bok te slachten-de ontaarde **wil** - in de hoop op de beloofde heerlijkheid, eer en onsterfelijkheid van de goddelijke natuur als nieuwe schepselen in Christus.

Daarom kon bij voorbeeld de apostel Paulus, toen hij in het bezit kwam van de Geest van de Leider en het Hoofd, alle dingen achten te zijn “schade en vuiligheid” (verg. Filipp.3:7-9) om (een lidmaatschap in) Christus te gewinnen en **in Hem** gevonden te worden. Door deze hoop en geest gedreven kon hij zeggen: Ik [het nieuwe schepsel] leef, maar niet meer ik [het oude schepsel, voorgesteld door de geofferde bok]. Deze was verteerd met de smaad en de spot van de wereld buiten de legerplaats. Alle **aardse** gevoelens en krachten van Paulus waren God aangeboden als een levend offerande. Daarna leefde Christus in hem, de hoop der heerlijkheid: **de geest van Christus**, die zijn ontaarde en gerechtvaardigde menselijke natuur en de wil daarvan kruisigde en onderhield.

Hoewel daadwerkelijk in de wereld, was hij niet van de wereld en dit ging zover, dat hij zeggen kon: “Voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik **door het geloof [van]** in de Zoon van God” (Gal. 2.20). Ja, door het geloof werd hij geacht te zijn “een nieuw schepsel” aan wie de buitengewoon grote en dierbare belofte van de goddelijke natuur, mits getrouw, toekwam (2Petr. 1:4). Hij leefde in het heilige, at van de toonbroden en werd bij voortduring

verlicht door het licht van de gouden kandelaar. Aldus voorzien van kennis en kracht was hij in staat reukwerk op te offeren, aangenaam aan God door Jezus Christus, d.w.z. het offer van de apostel Paulus was God aangenaam doordat de verdienste van Jezus hieraan werd toegerekend. Zo offerde hij steeds de boknatuur. Niet alleen de vleselijke **wil** hield hij dood, maar zover als mogelijk hield hij ook het vleselijke lichaam “onder”- onderworpen aan de nieuwe wil. Dit werd eveneens gedaan door de andere leden van deze klasse van de bok des Heren, hoewel anderen niet zo algemeen bekend zijn. Paulus’ offer deed een zeer rijke reuk opstijgen, zijn offerande was voor God een zeer liefelijke reuk, toch was het – evenals het onze – aangenaam aan God, niet door zijn eigen waarde, maar omdat het geofferd werd op het gouden altaar met en als deel van de verdienste van Christus, de Heiland.

Evenals de bok vervulde wat achtergelaten is van het zoenoffer, en het offer voltooide dat door de stier was begonnen, zo moet de kleine kudde door Jezus na te volgen in hun vlees vervullen “wat overblijft van de verdrukkingen van Christus” (Kol. 1:24). Niet dat onze offers in zichzelf waarde hebben, zoals die van de Heer, want Hij alleen was volmaakt en geschikt als een rantsoen, een zoenoffer. De aanneembaarheid van onze offeranden geschiedt doordat zijn verdienste ons wordt toegerekend en ons eerst rechtvaardig maakt. Daarna wordt ons, als leden van zijn lichaam, door genade vergund om onze **gerechtvaardigde** persoonlijkheid te offeren in en **met** het volmaakte offer van onze Heer, d.w.z. te delen in de verdrukkingen van Christus, opdat wij tenslotte ook deel mogen hebben aan zijn heerlijkheid: dit is te delen in zijn toekomstig werk tot zegening van de mensheid met voorrechten van herstel en kansen.

Het uur moet te eniger tijd slaan dat het offer van de laatste leden van deze bok des Heren verteerd zal zijn en het zoenoffer voor eeuwig beëindigd. Wij geloven zeer stellig naar getuigenissen elders gegeven, dat wij nu leven aan het eind van de verzoendag en dat de laatste leden van deze bok des Heren - klasse nu geofferd worden. Spoedig zullen de laatste leden van deze klasse, het Lichaam van Christus, onder het tweede voorhangsel voorbij getrokken zijn – aan de andere kant van het vlees – tot de volmaaktheid van de geestelijke natuur, die reeds begonnen is in de nieuwe zin of wil, die hun sterfelijke lichamen nu beheerst. En dat niet alleen, maar aan zulke getrouwen is het allerhoogste van de geestelijke natuur, de goddelijke natuur, toegezegd (2 Petr.1:4).

Het doorgaan onder het tweede voorhangsel betekent voor het Lichaam hetzelfde als wat het betekende voor het Hoofd. Het betekent bij het aanbieden van het bloed van de bok hetzelfde als wat het betekende bij het aanbieden van het bloed van de stier. Het lichaam van de priester die het bloed van de bok droeg en onder het tweede voorhangsel doorging, stelde voor het gaan van het lichaam van Christus in zijn geheel naar gene zijde van het mens-zijn in de volmaaktheid van de goddelijke natuur. Dan zullen wij gelijk Christus Jezus zijn, die nu is “de afstraling van Gods heerlijkheid en de afdruk van Zijn zelfstandigheid.” Wat een zalige hoop! “Ik zal, wanneer ik ontwaak, verzadigd worden met Uw beeld”, werd profetisch van Jezus gezegd en hoe zalig klinkt dan de belofte dat wij “gelijk Hem zullen zijn” (Hebr. 1:3; Rom. 8:29; Ps. 17:15; 1 Joh. 3:2).

Indien wij maar de prijs zullen winnen waarom wij lopen, dan moge elk teder verlangen afsterven en alles wat wij op aarde gezocht en gevonden hebben, dood zijn. Wij zijn echter rijk, want hemelse gaven behoren ons toe.

Wanneer het Heilige der Heiligen bereikt is, zal het bewijs van het offer van het **Lichaam** voor het volk aangeboden worden, zoals zinnebeeldig voorgesteld werd door het bloed van de bok, gesprenkeld op het Verzoendeksel. “Zo moet hij over het heiligdom verzoening doen vanwege de onreinheden van de Israëlieten en vanwege hun overtredingen, overeenkomstig al hun zonden. Zo moet hij ook doen met de tent van ontmoeting, die bij hen staat te midden van hun onreinheden” (Lev. 16:16).

Aangeboden zal het aanvaard worden voor het volk, evenals dat van onze heerlijke Leider aanvaard werd “voor Hem [zijn Lichaam] en zijn huis [huishouding van het geloof].” Aldus zal het verzoeningswerk volbracht worden. Voor allen zal zonde en veroordeling volledig bedekt zijn en het grote werk, om aan de wereld de grootse gevolgen van die verzoening te geven, zal spoedig volgen. Precies zoals de Pinksterzegen spoedig kwam op het “Lichaam” en de daaraan gekoppelde invloed over “de huishouding.” Dit was kort na de aanvaarding van het offer van Jezus, nadat hij gegaan was aan de andere kant van het voorhangsel van het vlees en ons rantsoenoffer aan God had voorgelegd.

Het bespreken van alle dingen met bloed toonde aan, dat het bloed **algehele** genoegdoening geeft. Tevens wijst dit aan dat het werk van de zondebok, dat daarop volgde, geen deel uitmaakte van het zoenoffer en

dus niet nodig was om de verzoening te volbrengen. Vandaar dat wij daarin een ander doel en een andere betekenis moeten zoeken.

De Zondebok

“Wanneer hij de verzoening over het heiligdom [het Heilige der Heiligen], de tent van ontmoeting [het Heilige] en het altaar [in de hof] voltooid heeft, dan moet hij de levende bok naderbij laten komen. Aäron moet zijn beide handen op kop van de levende bok [de zondebok] leggen en al de ongerechtigheden van de Israëlieten [zinnebeeld van de **wereld** van de mensheid] belijden, al hun overtredingen, overeenkomstig al hun zonden. Hij moet die op de kop van de bok leggen en hem door de hand van een man, die daarvoor gereedstaat, de woestijn in sturen” (Lev. 16:20-21).

Zoals reeds gezegd begrijpen wij, dat deze zondebok, die voorgeleid was om met de andere geofferd te worden, maar niet geofferd werd en het voorbeeld van de stier niet volgde. Deze zondebok stelt een groep van Gods volk voor, die het verbond gesloten heeft om voor de wereld dood te zijn en hun gerechtvaardigde menselijke natuur op te offeren, maar de overeengekomen offers niet volbracht. Deze bok stelt niet voor degenen, die “zich onttrekken, en daardoor naar het verderf gaan,” of als de hond, die is teruggekeerd naar zijn eigen uitbraaksel (Hebr. 10:39; 2Petr. 2:22). Hij beeldt een groep af die tracht de zonde te vermijden, zedelijk te leven en God te eren, en toch poogt de eer en de gunst van de wereld te verwerven, wat hen weerhoudt om aardse rechten op te offeren in de dienst van de Heer en Zijn zaak.

Deze zondebok - **klasse** heeft gedurende de hele Evangelische eeuw bestaan. De ene bok en wat ermee gedaan werd op het einde van de Verzoendag, stelde in algemene zin elke persoon uit die groep gedurende deze eeuw voor, hoewel hij vooral de leden van deze klasse afbeeldde die leven aan het einde van de eeuw van offerande. Laten wij eerst kijken naar de wijze, waarop God zich voorgenomen had te handelen met de leden van deze groep, die zullen leven wanneer het verzoeningswerk volbracht is. Dus met de laatste leden van de zondebok - klasse, en dan toezien hoe het beeld ook van toepassing zal zijn op de vroegere leden van dezelfde klasse.

Bedenk dat wij nu dingen behandelen, die nog in de toekomst liggen, **na** de zoenoffers. De bok van de Heer is nog niet geheel verteerd en bijgevolg is de kleine kudde, voorgesteld door het lichaam van de priester, nog niet gegaan

naar de andere kant van het tweede voorhangsel in de toestand van geestelijke volmaking. Het bijzondere werk met de levende zondebok zal pas daarna kunnen plaatsvinden.

Andere Schriftplaatsen (Openb. 7:9, 13-17 en 1Kor. 3:15) tonen ons, dat er “een grote menigte” zal zijn, die gedurende deze eeuw is toegetreden tot de wedloop om de grote prijs van mede-erfgenaamschap met Jezus en niet zodanig gelopen heeft om deze te verkrijgen. Dezen zijn, hoewel met betrekking tot de prijs “verworpenen,” toch voorwerpen van de liefde van God (1Kor. 9:27), want in hun hart zijn zij vrienden van rechtvaardigheid en niet van zonde. Daarom zal de Heer door middel van de voorzienigheid door de omstandigheden van het leven hen door “grote verdrukking” doen gaan. Op deze wijze bewerkt de Heer **het verderf** van hun vlees, opdat hun geest behouden worde in de dag des Heren (verg. 1Kor. 5:5). Zij wijdden hun gerechtvaardigd mensenleven, en God aanvaardde die wijding en **rekende** hen overeenkomstig hun verbond dood te zijn als menselijke wezens en levend als **nieuwe** – geestelijke – wezens. Maar doordat zij in gebreke bleven om het contract tot zelfopoffering ten uitvoer te brengen, hebben zij zichzelf afgesneden van het Koninklijk Priesterschap, van het lidmaatschap in het **Lichaam** van Christus. “Alle rank, die **in Mij** geen vrucht draagt, neemt Hij weg” (Joh.15:2).

Zij bevinden zich dus in een betreuenswaardige toestand. Zij wonnen de prijs niet en kunnen daarom de goddelijke natuur niet verkrijgen. Evenmin kunnen zij tezamen met de wereld een herstelling tot volmaakt mens-zijn ondergaan, want bij hun wijding zijn alle menselijke rechten en voorrechten ingeruild voor geestelijke, en voor de gelegenheid om te lopen om de **goddelijke** natuur. Hoewel zij echter geen vrijwillige offeraars zijn, heeft de Heer hen lief. Hij zal hen verlossen, die door de vrees voor de dood (vrees voor verachting, vrees om de smaad te dragen, die de stier en de bok droegen tot buiten de Legerplaats in de woestijn, de afgezonderde of dood toestand) tijdens hun hele leven aan slavernij onderworpen waren. Deze slavernij is het gevolg van vrees voor **mensen** en menselijke overleveringen en meningen, die steeds een strik met zich brengen en afhouden van algehele gehoorzaamheid aan God tot in de dood. – Hebr.2:15.

Door de genade van de Hogepriester moet deze grote schare door grote verdrukkingen gaan, waardoor het vlees **vernietigd** zal worden. Hierdoor zal geen van dezen vrijwillige overwinnaars zijn, noch zullen zij een plaats

krijgen in het Lichaam – de Bruid van Christus. Om deze reden zullen zij geen plaats krijgen **op de troon** van de Koningen en Priesters, maar een plaats “**voor** de troon” als volmaakte geestelijke wezens, niet echter van de hoogste orde op de geestelijke trap – de goddelijke. Hoewel zij niet in het bezit zullen komen van de **kroon** van het leven, de onsterfelijkheid, toch zullen zij, indien zij op de juiste wijze geoefend zijn, door de verdrukking een toestand bereiken als de engelen. Zij zullen God dienen **in** Zijn tempel, hoewel zij geen leden zullen zijn van die zinnebeeldige tempel, die de Christus is. – Openbaring 7:14,15.

Deze groep, weergegeven door de zondebok, zal **gezonden** worden in de woestijntoestand van afzondering van de wereld, daartoe genoodzaakt door “de hand van een man, die daarvoor gereedstaat.” Zij komen in ongunstige omstandigheden, om daar geteisterd te worden door tegenspoed, tot zij de ijdelheid, de bedrieglijkheid en volkomen waardeloosheid van de gunst van de wereld hebben ingezien en zijn afgestorven aan alle menselijke hoop en eerezucht en zij bereid zijn te zeggen: Gods wil, niet de mijne geschiede. De wereld staat steeds gereed om mensen, die gekastijd en gekweld worden, te bespotten en uit te stoten, maar toch worden haar bedrieglijke glimlach en ijdele eer vurig door hen begeerd. Het lichaam van de “zondebok” werd niet **verbrand** in de woestijn; slechts de zoenoffers (de stier en de bok voor de HEERE) werden verbrand (Hebr. 13:11). Het verbranden van de zoenoffers stelde voor de gestage voortdurende onderwerping van die klasse aan het vurig gericht van het lijden – “getrouw (gewillige slachtoffers) tot de dood.” Beide groepen leiden tot de dood van de menselijke wil en het menselijke lichaam, echter één van deze klassen, de eerste, sterft vrijwillig. Zij wordt verteerd door het voortdurende kruisigen van het vlees, zoals aangetoond wordt door het symbool van het voortdurend brandende vuur, dat brandde totdat er niets meer te verbranden viel. Degenen, die behoren tot de tweede groep, worden gewoonweg de woestijn ingejaagd en daar gelaten om tegen hun wil te sterven. Hun liefde voor de gunst van de wereld vergaat door de verwaarlozing, spot en hoon van de wereld en ondertussen rijpt hun nieuwe geestelijke natuur tot het leven. De “bok des Heren”- klasse legt de menselijke natuur neer door de geest en hulp van de Heer als een **offer**, vrijwillig, ongedwongen; het vlees van de “zondebok”- klasse wordt door goddelijke voorzienigheid **vernietigd**, opdat de geest gered moge worden.

Niet alleen zal dit binnenkort opvallend geschieden met de laatste leden van deze zondebok-klasse, maar het is reeds in enige maat vervuld gedurende de Evangelische Eeuw, want steeds is er een grote klasse geweest die het eigen ik slechts door **dwang** in de dood opgaf en in plaats van het brengen van vrijwillige offeranden werden zij gedwongen tot “**verderf** van het vlees” (1Kor. 5:5). Deze klassen, voorgesteld door de beide bokken, hebben zich gedurende de eeuw naast elkaar ontwikkeld.

Wanneer alle leden van de kleine kudde onder het Voorhangsel zullen zijn doorgestaan, zal de goddelijke Voorzienigheid, de hand van de Heer allen die gebonden zijn verlossen, die uit vrees voor de dood (voor de wereld) hun hele leven gevangen waren. Dit zal geschieden door het teniet doen van de vele theorieën, geloofsbelijdenissen en overleveringen van de mensen en de grote **nominale**kerkorganisaties, in en tot en door welke Zijn volk van de zondebok klasse gebonden wordt en verhinderd om de stem van de Heer te horen en te gehoorzamen.

Tot vrijheid gedwongen door Babylon's val en terwijl zij inzien, dat de **grote prijs** verloren is, zullen deze “verdrukkings heiligen” dan de stem van de Hogepriester horen en zich opgejaagd voelen tot de woestijntoestand van afzondering en vernietiging van het vlees. Nooit tevoren zijn er zoveel **gebonden gewijde** gelovigen geweest als in de huidige tijd; toch zijn er gedurende de hele eeuw enkelen geweest.

Al de gewijden van beide klassen (de bok des Heren- en de zondebok klasse) gaan door grote beproevingen en verdrukkingen. Door de ene klasse worden deze als lichte beproevingen beschouwd, die blijmoedig en met vreugde aanvaard worden, omdat men waardig geacht wordt te lijden. Hun offer is **vrijwillig**, zoals dat van hun Hoofd. Voor de andere klasse zijn dit zware lasten, grote bezoeken, bijna zonder vreugde, een **opgedrongen verderf** van het vlees. Hun positie en loon verschillen naar verhouding aan het einde van hun loopbaan.

Brandoffers van de Verzoendag

“Daarna moet Aäron in de tent van ontmoeting [het Heilige] komen en de linnen kleren uittrekken die hij aangedaan had toen hij het heiligdom [het Heilige der Heiligen] binnenging. Daar moet hij ze laten. Hij moet zijn lichaam in de heilige plaats [de Hof] met het water wassen en zijn

[gebruikelijke] kleren [de gewaden van heerlijkheid en schoonheid] aantrekken. Dan moet hij naar buiten gaan, zijn brandoffer bereiden mét het brandoffer van het volk, en voor zichzelf [het Lichaam, de Gemeente, de “kleine kudde”] en het volk verzoening doen” (Lev. 16:23,24); dezelfde verzoening belicht of een afschaduwing hiervan vanuit een ander standpunt.

Het brandoffer bestond uit twee rammen (verzen 3 en 5); de ene stelde de stier voor en de andere de bok des Heren. Deze, die aan elkaar gelijk zijn, tonen de overeenkomst en de eenheid van de offeranden, gebracht door Jezus en zijn volgelingen – dat zij in Gods oog alle één offerande voorstellen. “Immers, zowel Hij Die heiligt [Jezus] als zij die geheilgd worden [de kleine kudde], zijn allen uit één. Daarom schaamt Hij Zich er niet voor hen broeders te noemen” (Hebr. 2:11).

Dit wordt verder aangetoond door wat er met deze offers werd gedaan. De rammen voor het brandoffer werden in stukken gehouwen en gewassen en de stukken werden bij de kop op het altaar gelegd en verbrand, een brandoffer van zoete reuk voor Jehovah. Daar beide rammen zo behandeld werden, toonde dit aan dat zij in Jehovah’s achting alle delen waren van één offer: de leden samengevoegd tot het Hoofd, aanneembaar als een geheel, als **verzoening** voor de zonden van de wereld; aldus voldeden zij aan de eisen van gerechtigheid ten behoeve van de gehele wereld van zondaren.

Zoals de zoenoffers de offerdood van de Verlosser voorstelden, zo illustreerde het daaropvolgende brandoffer Gods kenbaar gemaakte aanneming van dat **zelfde** offer. Laten wij niet vergeten, dat God op deze wijze aangeeft, dat Hij zijn **aanneming** van de “betere offeranden” dan die van stieren en bokken, niet zal **openbaar maken** dan nadat de offeranden voor de zonden voleindigd zijn en de ware Hogepriester, die de offers bracht, gekleed is in de heerlijkheid en eer van zijn ambt, voorgesteld door de verwisseling van kleren. Gedurende de tijd voor het brengen van het zoenoffer droeg hij slechts de witte linnen kleren. Nadien (en gewoonlijk) droeg hij de heerlijke gewaden als illustratie van de eer en heerlijkheid aan hem verleend. Gedurende de Evangelische eeuw geschieden de offers en wordt er geen eer verleend aan de priesters. Aan het einde ervan echter vindt de openbaarmaking van Gods goedkeuring en aanneming van hen naar buiten toe plaats door het leggen van heerlijkheid en eer op de priesters, die de offeranden brachten, en in de zegening van het **volk**, voor wiens zonden zij verzoening deden.

Het brandoffer werd op het altaar in de Hof verbrand, waardoor onderwezen wordt dat God Zijn aanneming van het offer van het gehele lichaam (Hoofd en stukken, of leden) zal openbaar maken ten aanschouwe van allen in de Hof-toestand, n.l. van **alle gelovigen**. Maar vóór deze **openbaarmaking** aan gelovigen van Gods aanneming van het werk, wordt de zondebok-klasse weggezonden en worden de kleren van de Priester verwisseld.

De witte gewaden, die gedragen werden gedurende het offerwerk **bedekten het Lichaam**; zij stellen voor de rechtvaardigmaking van **het Lichaam** en de reinheid ervan in Gods ogen door Christus. Op dezelfde wijze beelden de “gewaden van heerlijkheid en schoonheid,” die naderhand werden aangetrokken af, de heerlijkheid van de positie en het werk van de Gemeente in de toekomst, nadat de nieuwe schepselen volkomen gemaakt zullen zijn, nadat zij onder het voorhangsel zullen zijn doorgestaan. Het gelijktijdig wassen met water geeft te kennen dat niettegenstaande de witte gewaden (de toegerekende rechtvaardigheid van het “Lichaam”) nu verwijderd zijn, dit niet wil zeggen dat de zonde weer toegerekend wordt. Het duidt de voltooiing aan van de reiniging, waardoor het “Lichaam” **volmaakt** wordt in de volkomenheid van de opstanding; de gewaden van heerlijkheid en schoonheid stellen voor de heerlijkheid, eer en onsterfelijkheid van de Eerste Opstanding tot de goddelijke natuur. Voorts toont het wassen aan, dat de zonden van de mensen voor wie verzoening gedaan werd, de reinheid van de Priester niet bezoedelt of aankleeft.

Zo eindigde dit beeld van de ontplooiing van het Priesterschap en de voldoening voor de zonden der wereld: maar wij blijven hier nog een poosje om een paar verzen van dit hoofdstuk (Lev. 16), die niet zo onmiddellijk verband houden met ons onderwerp, te beschouwen.

Vers 17. “Geen enkel mens mag in de tent van ontmoeting zijn, als hij [Aäron] er binnengaat om in het heiligdom [het Heilige der Heiligen] verzoening te doen, totdat hij naar buiten komt. Zo moet hij verzoening doen voor zichzelf, voor zijn gezin en voor heel de gemeente van Israël.”

Deze beperking heeft alleen betrekking op deze bijzondere dag, de “Verzoendag,” die jaarlijks werd herhaald. De Apostel zegt: “In het eerste deel van de tabernakel [het Heilige] gingen de priesters voortdurend binnen om de diensten te volbrengen. In het tweede deel [het Heilige der Heiligen] echter ging alleen de hogepriester eenmaal per jaar binnen, niet zonder

bloed, dat hij voor zichzelf offerde en voor de afdwalingen van het volk” (Hebr.9:6-7).

De voorrechten van de ware Tabernakel komen slechts toe aan hen, die priester zijn, leden van het Lichaam van de Hogepriester, zodat hetzij nu, in de eerste van de hemelse toestanden (geestelijk gezindten, nieuwe schepselen in Jezus Christus), of hetzij, zoals wij spoedig hopen te zijn, in de tweede of volmaakte geestelijke toestand. Het zal steeds zijn omdat wij **in** Christus Jezus zijn, **nieuwe** schepselen – niet meer **mensen**. “Maar u bent niet in het **vlees** [menselijk], maar in de Geest [geestelijk, nieuwe schepselen], wanneer althans de Geest van God in u woont” (Rom. 8:9).

Vers 28. “Hij die ze [de stier en de bok van het zoenoffer] verbrandt, moet zijn kleren wassen en zijn lichaam met het water wassen. Dan mag hij in het kamp komen.”

Dit schijnt aan te geven, dat diegenen, die hoofdzakelijk gebruikt worden om Jezus als mens, de jonge stier, en Zijn kleine kudde als mens, t.w. de bok, te smaden, te verachten en te vernietigen, hiervoor geen **bijzondere** straf zullen krijgen, want zij doen dat in onwetendheid – en vervullen tegelijkertijd Gods plan. Zij mogen zich wassen en rein zijn en terugkeren tot het kamp (de legerplaats). Dat wil zeggen tot dezelfde toestand als de rest van de wereld, die allen door overervings zondaren zijn en die verlost zijn van de Adamitische ontaarding en dood en die wachten op de wederkomst van de grote Hogepriester en de zegen, die dan aan allen zal worden uitgereikt.

Vers 26. “Hij die de weggaande bok heeft weggestuurd, moet zijn kleren wassen en zijn lichaam met water wassen. Dan mag hij in het kamp komen.”

Dit geeft hetzelfde te kennen met betrekking tot hen, die gebruikt worden om de moeilijkheden en dientengevolge de **vernietiging van het vlees**, over de grote menigte (Openb. 7:9), voorgesteld door de zondebok, te brengen. Zij zullen verplicht zijn bijzondere vergiffenis van de Heer te verkrijgen voor deze misdaden, maar zullen tenslotte op dezelfde basis staan als de andere mensen.

De Zegeningen na de Offeranden van de “Verzoendag”

Zo eindigde de zinnebeeldige Verzoendag en Israël aldus zinnebeeldig van zonde gereinigd, werd geacht niet meer bezoedeld en van God afgescheiden te zijn, maar nu met Hem **verzoend**. Gerechtigheid veroordeelde niet meer, maar riep hen op om Gods verzoende aanwezigheid onder hen te erkennen, die diende tot zegening, tot bescherming en tot geleiding naar het Kanaän van rust en vrede.

Het tegenbeeld van de Verzoendag is deze Evangelische Eeuw, waarin Jezus en Zijn Lichaam (krachtens de verlossing en daaropvolgende rechtvaardigmaking) offeren aan Gerechtigheid tot algehele voldoening van de zonde van Adam. Wanneer het werk van de verzoening voltooid is, zal God de wereld van de mensen erkennen en zijn heiligdom in hun midden plaatsen. Dan zal vervuld worden wat geschreven staat: “Zie de tent van God [Gods woonplaats, de verheerlijkte Gemeente] is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn [worden], en God Zelf zal bij hen en hun God zijn. En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal er niet meer zijn; ook geen rouw, jammerklacht of moeite zal er meer zijn. Want de eerste dingen [de heerschappij van Satan, zonde en dood] zijn voorbijgegaan. En die op de troon zit, zei: Zie, Ik maak alle dingen nieuw” (Openb. 21:3-5).

Maar terwijl al deze zegeningen het gevolg zullen zijn van de oprichting van Gods woonplaats of heiligdom bij de mensen (“Ik zal de plaats van mijn voeten verheerlijken” - “De hemel is Mijn troon en de aarde de voetbank van mijn voeten” – Jes. 60:13; 66:1) toch zal het daaropvolgend werk van de zegening geleidelijk zijn en duizend jaar duren om dit te voltooien. De Adamitische dood, pijn en tranen zullen vernietigd worden (afgewist). Dit zal beginnen bij de tweede komst van Christus, de Koninklijke Priester, maar zal niet geheel en al beëindigd zijn voor het einde van de duizendjarige eeuw.

Het geleidelijke proces, waardoor **de mens gebracht zal worden** tot volmaaktheid van wezen en volkomenheid van overeenstemming met Jehovah, wordt zeer goed geïllustreerd door de zinnebeeldige offeranden van Israël **na** de Verzoendag, waarvan de tegenbeelden, naar wij spoedig zullen zien, gedurende het Millennium verwezenlijkt zullen worden.

Voor een goed onderscheid en begrip van deze zinnebeeldige offeranden moet men de tegenbeeldige Evangelische eeuw beschouwen als de Verzoendag voor God voor de algehele zonde van de mensen; en dat in het zinnebeeld alle offeranden die na de Verzoendag komen, vervullingen of

beelden voorstelden die moeten plaatsvinden nadat de Evangelische eeuw is geëindigd – gedurende het Millennium – wanneer de wereld van zondaren verzoend of één met God zullen zijn.

Aldus heeft verzoening, naar wij merken, twee delen. Het eerste is dat Gerechtigheid verzoend is en Adam en zijn kinderen niet langer veroordeelt en vernietigt op grond van zijn zonde. Het tweede deel behelst het terugkeren van de zondaar tot éénwording met Gods rechtvaardige wetten door ze te erkennen en te gehoorzamen. Het eerste van deze fasen van **verzoening** (éénwording) wordt geheel en al teweeggebracht door de dienst van de Priester door de **offeranden van de Verzoendag**. De andere fase, het verzoenen van de wereld **met God**, of het brengen van zo veel mensen als maar willen tot volledige verzoening (éénwording) en overeenstemming met God, zal geschieden gedurende de volgende eeuw door het Koninklijke Priesterdom. Het Koninklijke Priesterdom, de verheerlijkte koningen en priesters, die, voorgesteld door Mozes, de Grote Profeet zullen zijn, die de Heer zal doen opstaan om het volk te leren en te leiden. Indien men niet naar Hem luistert, zal men van het leven afgesneden worden – dit is de tweede dood sterven (Hand. 3:23).

Men moet goed in het oog houden, dat hoewel de heiligen, de volgelingen van Jezus, het voorrecht hebben, om deel te nemen aan en leden te zijn van het zoenoffer ten behoeve van de wereld, zoals aangegeven wordt door de bok des Heren, dit niet is omdat zij van nature reiner of beter zijn dan de wereld. Immers het hele geslacht van Adam was in hem gevonnist, en van hen “is niemand rechtvaardig; ook niet één” (Rom. 3:10) en niemand van hen kon “zijn broeder metterdaad verlossen, hij kan God zijn **losgeld [rantsoen]** niet geven” (Ps. 49:8).

Zij delen in het offer voor de zonden als een gunst om zodoende met Jezus de beloofde goddelijke natuur te mogen delen en Zijn gezellen en mede-erfgenamen te zijn. Om hen toe te staan en in staat te stellen zichzelf als aanneembare offeranden te stellen, werden de verdiensten van Jezus’ sterven hun het eerst toegerekend door hen te rechtvaardigen of te reinigen. Aldus is het **Zijn dood** dat de wereld zegent **door** Zijn lichaam, de Gemeente.

Tabernakelschaduwen van de betere offers

Hoofdstuk V

EEN ANDER BEELD VAN DE VERZOENINGSOFFERS LEVITICUS 9

Verzoeningsoffers met meer details—Mozes en Aäron Betraden de Tabernakel en Kwamen weer naar buiten en Zegenden het Volk—“Hun die Hem verwachten zal Hij verschijnen”—“Na de Dood het Oordeel”—Goddelijke Aanvaarding van het Zoenoffer openbaar gemaakt.

In dit hoofdstuk vinden wij een beknopter beeld van het werk en de offers van de Verzoening als wat reeds is onderzocht (Lev. 16). Het verschaft ons bepaalde onderdelen, die, beschouwd in het licht van het voorgaande, ons zeker van belang en voordeel zullen zijn. Het is een ander beeld van de offers van de Verzoening.

“En Mozes zei: “Dit is het woord dat de HEERE geboden heeft. Doe het, dan zal de heerlijkheid van de HEERE aan u verschijnen. Toen zei Mozes tegen Aäron: Kom naar voren, naar het altaar, en bereid je zondoffer en je brandoffer en doe verzoening voor **jou** [degenen, die geroepen worden om leden van Zijn Lichaam te zijn, eisen dit] en voor het **volk** [de wereld]” (Lev. 9:6-7).

Dit beeld illustreerde het feit dat onze Heer Jezus (de stier – het offer voor de zonden) voldoende was om zowel Zijn Lichaam, de kleine kudde, als de hele mensenwereld te verlossen. Het aandeel van de Gemeente in het zoenoffer kon geheel en al weggelaten worden; dan zouden de speciale beproevingen van ons “smalle pad” ons bespaard worden en ook het lijden door offerande. Wij konden dan hersteld worden tot de volmaaktheid van de menselijke natuur, zoals dit met alle mensen gebeuren zal. Maar het heeft Jehovah behaagd niet alleen Jezus voor dit grote offerwerk te kiezen, maar Hem ook te maken tot Leidsman of Hoofd van de Gemeente die zijn Lichaam

is, en om dezen evenals hun Leidsman **volmaakt** te maken als **geestelijke wezens** door het lijden in het vlees als zoenoffers. – Hebr. 2:10; Kol. 1:24.

De Apostel Paulus doelde op onze nauwe verwantschap met ons Hoofd, toen hij zei: “Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die **ons** gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten [het “Heilige” en het “Heilige der Heiligen”] in Christus, omdat Hij ons vóór de grondlegging van de wereld **in Hem uitverkoren** heeft, opdat wij heilig en smetteloos voor Hem zouden zijn in de liefde ... tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde” (Ef. 1:3,4,6). God heeft “u geroepen door ons Evangelie om de heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus te verkrijgen” (2Thess. 2:14), zodat als wij volharden, wij ook met Hem zullen regeren. (2Tim. 2:12).

Nadat de Hogepriester eenmaal **voor allen** zijn eigen offer had gebracht, moest hij de offergave van het volk [de bok] bereiden en verzoening doen voor hen [geheel Israël], zoals de HEERE geboden heeft” Lev.9:7. De regeling, dat wij deel zouden hebben aan het verzoeningsoffer, vormde een deel van het bevel van onze Vader of van zijn oorspronkelijke plan, zoals Paulus betoogt, Kol. 1:24-26.

“Toen kwam Aäron naar voren, naar het altaar, en slachtte het kalf [Hebr. “jonge stier”] dat voor [in de plaats van] hem als zondoffer bestemd was. Vervolgens brachten de zonen van Aäron het bloed bij hem, en hij doopte zijn vinger in dat bloed en streek het op de horens van het altaar. Daarna goot hij het bloed uit aan de voet van het altaar. Het vet [etc.] ... liet hij in rook opgaan op het altaar, ... Maar het vlees en de huid verbrandde hij buiten het kamp met vuur. Daarna slachtte hij het brandoffer [een ram], en de zonen van Aäron reikten hem het bloed aan, en hij sprenkelde het rondom op het altaar. Ook reikten zij hem het brandoffer aan, in stukken gedeeld, met de kop, en hij liet het in rook opgaan op het altaar. Hij waste de ingewanden en de poten en liet ze in rook opgaan op het brandoffer, op het altaar” (Lev. 9:8-14). (Bijna hetzelfde verslag als in Hoofdstuk 16 en met dezelfde betekenis.)

Op deze wijze brandt het brandoffer van Jezus gedurende de hele Evangelische Eeuw, en geeft getuigenis aan allen in de Hof-**toestand** (de gerechtvaardigden) dat God Hem aangenomen heeft alsmede alle leden van Zijn Lichaam, die gelegd zijn bij het Hoofd op het altaar.

“Daarna liet hij de offergave van het volk brengen, en hij nam de bok die als zondoffer **voor het volk** [niet voor de priesters en Levieten, zoals de eerste] bestemd was. Hij slachtte hem en bereidde hem als zondoffer, zoals het eerste zondoffer;” (v. 15) d.w.z. dat hij hem op precies dezelfde wijze behandelde als hij deed met de stier. Deze bok is dezelfde als “de bok van de Heer” in het andere beeld. De zondebok en andere onderdelen zijn in dit meer algemene beeld weggelaten. Dit is een nadere bevestiging van de leer, dat zij, die in de voetstappen van de Heer volgen, deelnemen aan het zoenoffer.

“Verder liet hij het brandoffer brengen, en bereidde dat volgens de bepaling. Hij liet ook het graanoffer brengen, nam er een handvol van en liet het in rook opgaan op het altaar, naast het brandoffer in de morgen. Daarna slachtte hij het rund en de ram die als dankoffer voor het volk bestemd waren” (verzen 16-18).

Het dankoffer, zoals reeds beschreven, stelde een gelofte of verbond voor. Gebracht i.v.m. met het zondoffer van de Hogepriester beeldde het de geloften, verplichtingen en verbonden af, die de Hogepriester op zich genomen had en die gegrond waren op het zoenoffer. In het zinnebeeld werd er als volgt **vrede** gemaakt tussen Jehovah en Israël: Nadat het zoenoffer werd gebracht, en ook het brandoffer om de aanneembaarheid daarvan door God aan te tonen, was er vrede tussen Jehovah en Israël, omdat de vroegere Adamitische zonde zinnebeeldig was uitgewist. Nu rustte op de Israëlieten de plicht om in gehoorzaamheid aan het verbond, gegrond op hun vergiffenis te leven, d.w.z. zij moesten de Wet houden, opdat hij, die deze dingen deed, daardoor (als een beloning voor het houden ervan) zou leven. Maar omdat onze zoenoffers beter zijn dan de zinnebeeldige, is ook het dankoffer of het verbond teweeggebracht door die offeranden, een beter verbond. Zo schijnt de Priester door dit dankoffer of verbondoffer als voorbeeld of schaduw te dienen van **geestelijke** dingen: de middelaar van een beter verbond (Hebr. 8:6-13) waardoor alle mensen gezegend zullen worden met **herstelling** en aldus in staat gesteld zijn om aan de volmaakte wet te gehoorzamen en eeuwig te leven.

“Daarna hief Aäron zijn handen op over het volk, en zegende hen. Toen kwam hij naar beneden, nadat hij het zondoffer, het brandoffer en het dankoffer gebracht had” (Lev. 9:22). In dit beeld zien wij dat de tijd voor het **zegenen** van het volk nog niet ten volle rijp is; dit zal zijn als alle offers

gebracht zijn. Niettemin komt er toch een mate van de zegen op de mensheid door de leden van de Priester, zelfs **nu**, gedurende deze eeuw van offerande, voordat wij allen ingaan in het Heilige der Heiligen, of de geestelijke toestand. En hoe juist blijkt dit te zijn: waar de koninklijke priesters ook maar zijn, gaat er een meer of minder uitgesproken zegen van dezen op hun naasten over.

“Vervolgens ging Mozes met Aäron de tent van ontmoeting binnen, en toen zij er weer uitkwamen, zegenden zij het volk” (v.23)

Wanneer deze dag (eeuw) van offerande geëindigd is, zal de voltallige Priester (Hoofd en Lichaam) voor God verschijnen en getuigenis afleggen voldaan te hebben aan alle eisen van Gerechtigheid aan de mensen (de wereld). Men zal hebben opgemerkt, dat het beeld van Leviticus 16 het werk van de Grote Verzoendag splitste, en al de bijzonderheden aantoonde hoe bijvoorbeeld de offerande van de Heer, het onze aanneembaar maakt, enz. Het beeld in Lev. 9 echter toonde het hele werk van de Evangelische Eeuw als opeenvolgende offeranden die inderdaad samengevoegd worden tot één, tot al het lijden van de gehele Christus, waarop onmiddellijk de zegeningen van herstel volgen. Het binnengaan van Mozes met Aäron in de Tabernakel schijnt te zeggen: Aan **de Wet** is ten volle voldaan en haar gerechtigheid is door het offer van Christus in ere hersteld. De Wet (in het beeld voorgesteld door Mozes) zal getuigen voor diegenen, die onder de wet waren – Israël naar het vlees – en allen, die door haar veroordeeld waren zullen ook tot het leven rechtvaardig gemaakt worden door het offer van de Priester, die “zich opofferde” eens en voor al.

Het hele offer was, wanneer het werd aangeboden, “heilig, welaangenaam voor God,” wat aangetoond werd doordat Mozes en Aäron niet stierven op de drempel van het Heilige der Heiligen. En Mozes en Aäron kwamen naar buiten en zegenden **tezamen** het volk. Zo zal de Christus in de komende eeuw alle geslachten van de aarde zegenen (Gal. 3:8, 16, 29; Gen. 12:3). Niet door het terzijde stellen van de wet van God en door de zonde te verontschuldigen, maar door geleidelijk de mens te herstellen tot menselijke volmaaktheid. In die toestand zal hij in staat zijn de volmaakte wet van God te houden en door haar gezegend te worden. Gezegend door de Priester, volmaakt gemaakt en geschikt om haar te houden, zal de Wet – gehoorzaam en leef - “Hij die gerechtigheid doet, is rechtvaardig” – een grote zegen zijn,

want wie wil kan dan gehoorzamen en eeuwig leven in gelukzaligheid en gemeenschap met Jehovah.

“En de heerlijkheid van de HEERE verscheen aan heel het volk” (v.23)

Naarmate de zegen toeneemt (het geslacht herstelt en opheft, vleselijk en geestelijk) zullen de gevolgen zichtbaar worden. Het volk, de wereld in het algemeen, zal Gods genadige liefde elke dag steeds meer erkennen. Zo zal het zijn dat “de heerlijkheid van de HEERE zal geopenbaard worden, en alle vlees tezamen zal het zien” (Jes. 40:5). Zij zullen dan langzamerhand beginnen in te zien de lengte en breedte, de hoogte en diepte van Gods liefde, die alle verstand te boven gaat.

Vermeldenswaard is, dat de hier genoemde zegening, geen zegen was voor de onder-priesters. Nee, zij werden voorgesteld in de zegengever: Aäron. De zegen kwam over het **gehele volk** van Israël, dat in het zinnebeeld de wereld voorstelde. Het is deze zegen van de wereld door het “**zaad**,” – de gehele Christus, nadat al het lijden vervuld is door het Lichaam (Col.1:24) – waarop Paulus doelde, toen hij zei: “Wij weten dat heel de schepping [de mensheid] gezamenlijk zucht en gezamenlijk in barensnood verkeert tot nu toe en ... met reikhalzend verlangen verwacht de schepping het openbaar worden van de kinderen van God.” Voordat zij bevrijding kan verwachten van de slavernij van verderf (zonde en dood) en herstel tot de vrijheid van de kinderen van God (vrijheid van veroordeling, zonde, dood, enz.), waarin de eerste menselijke zoon van God (Adam) zich verheugde (Luk. 3:38), moeten de offeranden van de Verzoendag geëindigd zijn. En de priesters, die offerden, moeten de heerlijke gewaden aangetrokken hebben, de koninklijke goddelijke volmacht en kracht om hen te bevrijden. - Rom. 8:19-22

Ongetwijfeld had Paulus dezelfde zegening voor al het volk op het oog – verlossing van de dood en zijn angel, de zonde – toen hij zei: “. . . **voor de tweede keer zonder zonde** [niet weer als zoenoffer en zonder besmetting door de zonden voor de zondaren gedragen] gezien **worden door hen die Hem verwachten tot zaligheid**” (Hebr.9:28). De wereld heeft gedurende deze eeuw de Priester – Hoofd en Lichaam – zien lijden als een zoenoffer. Jezus werd de Joden in het vlees geopenbaard (als een zoenoffer), en zoals Paulus kon zeggen, zo kunnen allen, die in zijn voetstappen volgen, zeggen: het leven van Jezus is in ons sterfelijk lichaam openbaar geworden (verg.

2Kor. 4:11). Gelijk de gehele Christus zo geopenbaard is en geleden heeft in het vlees, zo zullen zij “tezamen verheerlijkt” worden voor de wereld. De heerlijkheid van de Heer (zegen en zaligheid) zal geopenbaard worden, en **alle vlees** tegelijk zal het zien. “Wanneer Christus **geopenbaard zal worden**, Die ons leven is, dan zult u ook met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid” Kol. 3:4.

Deze grote Hogepriester van de wereld evenwel zal alleen herkend worden door “diegenen, die Hem verwachten.” Indien Hij als een vleeswezen in de lucht of elders zou verschijnen, dan zou dit een openbaring zijn aan **allen** of zij op Hem wachten of niet. Wij hebben echter reeds gezien dat de Schrift leert, dat het Hoofd volmaakt geworden is als een geestwezen, en dat zijn kleine kudde gemaakt zal worden “gelijk Hij is,” geestwezens van de goddelijke natuur, die geen mens gezien heeft noch zien kan, (1Tim. 6:16). Wij hebben ook geleerd dat de wereld de verheerlijkte gemeente zal zien door het verstand, zoals van een blinde terecht gezegd kan worden dat hij “ziet.” In dezelfde zin zien wij nu de prijs, de “kroon van het leven,” “wij houden onze ogen immers niet gericht op de dingen die men ziet, maar op de dingen die men niet ziet [met het natuurlijke oog]; want de dingen die men ziet, zijn van het ogenblik, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig” (2Kor. 4:18). Op deze manier heeft de hele Gemeente van deze eeuw Jezus verwacht. Zo “zien wij Jezus” (Hebr. 2:9; 12:2). Dus nemen de “Wachters” met de ogen van hun verstand de tweede tegenwoordigheid van de Heer op zijn juiste tijd waar, door middel van het licht van het goddelijke Woord. En later zal de wereld, elk oog, Hem op dezelfde wijze zien, maar dan door middel van het licht van het “vlammend vuur” van zijn gericht (2Thess.1:8).

Dit is de enige manier, waarop menselijke wezens dingen op het geestelijke plan kunnen zien of waarnemen. Jezus maakte dezelfde gedachte aan de discipelen bekend, dat zij, die zijn geest of zin waarnamen en Hem op deze wijze kenden, ook op dezelfde manier met de Vader bekend moesten zijn. “Als u Mij gekend had, zou u ook mijn Vader gekend hebben; en van nu af kent u Hem en **hebt u Hem gezien**” (Joh.8:19; 14:7). Dit is de enige betekenis, waarop de wereld God ooit zien kan, want “Niemand heeft ooit God gezien,” “Hem heeft geen mens gezien en niemand kan Hem ook zien,” “de eniggeboren Zoon . . . Die heeft Hem ons verklaard [getoond]” (1Tim. 6:16; Joh. 1:18). Jezus heeft de Vader aan de discipelen geopenbaard of doen **zien** door Zijn karakter bekend te maken; door Hem te openbaren door woorden en daden als de God van Liefde.

Op dezelfde manier toonden Luther en anderen aan, en dit werd door velen ook gezien, dat het Paapse stelsel de Antichrist is, of zoals Paulus voorspeld had, dat boze stelsel, de mens der zonde, werd toen **geopenbaard**, hoewel velen dit nog niet als zodanig **zien**.

Zo is het dat onze Here Jezus, het Hoofd (nu tegenwoordig om de kostbare juwelen te verzamelen), in deze tijd geopenbaard wordt aan de in leven zijnde leden van de kleine kudde, hoewel anderen **niet weten** van zijn tegenwoordigheid (Lukas 17:26-30; Mal. 3:17).

Op gelijke wijze zal het zijn in de Duizendjarige Dag, wanneer de voltallige Christus, de Priester, geopenbaard wordt. Hij zal alleen geopenbaard worden aan diegenen, die Hem verwachten en slechts dezen zullen Hem **zien**. Zij zullen Hem zien, niet met vleselijke ogen, maar zoals wij nu alle geestelijke dingen zien, zoals onze Here Jezus, de Vader, de prijs, enz., door het oog van het geloof. De mensen zullen de **Christus** niet met het natuurlijke oog zien, omdat zij zich op verschillende trappen van bestaan bevinden: de een **geestelijk**, de ander **vleselijk**; om dezelfde redenen, waarom zij Jehovah nooit zullen zien. Maar **wij** (de kleine kudde als wij verheerlijkt zijn) zullen Hem zien **zoals Hij is**, want wij zullen Hem gelijk zijn (1Joh. 3:2).

Maar hoewel alleen degenen, die Hem verwachten, de Christus zullen kunnen erkennen als de Verlosser, die hen bevrijden zal van de heerschappij van de dood, zal dit de hele wereld omvatten, want de manier van openbaring zal zodanig zijn, dat allen tenslotte zullen moeten zien. "Elk oog zal Hem zien" en allen die in het graf zijn die dan ontwaken, zelfs zij die Hem doorstoken hebben, zullen erkennen dat zij de Heere der heerlijkheid hebben gekruisigd. Hij zal geopenbaard worden "van de hemel met de engelen zijner kracht, in vlamvend vuur [oordeelvelling], als hij straf oefent over hen, die God niet kennen [erkennen], en [ook] over hen die het Evangelie van onze Here Jezus Christus niet gehoorzamen. Dezen zullen boeten met een eeuwig verderf, ver van het aangezicht des Heren ..." (2Thess. 1:7-9 NBG). Het zal niet lang duren of de hele mensheid zal Hem onder dergelijke omstandigheden erkennen. Nu lijdt de goede, maar dan zult u onderscheiden "tussen wie God dient en wie Hem niet dient." Want in die dag zal dat onderscheid geopenbaard worden (Mal. 3:15-18). In die tijd kunnen allen, die dan duidelijk kunnen zien, door het aanvaarden van Christus en zijn aanbod onder het Nieuwe Verbond, eeuwig leven hebben.

Immers we lezen dat “wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, Die een Behouder is van alle mensen, in het bijzonder van de gelovigen” (1Tim. 4:10).

“En na de Dood het Oordeel”

Een tekst die rechtstreeks verband houdt met ons onderwerp, zoals blijkt uit de context, en die vaker onjuist toegepast, verkeerd begrepen wordt dan wellicht elke andere uit de Bijbel, luidt: “En zoals het voor de mensen [Aäron en zijn opvolgers, die slechts beelden waren van de Hogepriester van de nieuwe schepping] beschikt is dat zij eenmaal moeten sterven [zinnebeeldig voorgesteld door het geslachte dier] en dat daarna [als gevolg van die offeranden] het oordeel [God, het offer goed- of afkeurende] volgt, zo zal ook Christus, Die **eenmaal** geofferd [wat nooit weer herhaald zal worden] is om de zonden van velen [elk mens] weg te dragen, voor de tweede keer zonder zonde [zonder bezoedeling door de zonden die weggenomen werden noch ter herhaling van het zoenoffer] gezien worden door **hen die Hem verwachten** tot zaligheid” – om het eeuwig leven te geven aan allen, die dit begeren op Gods voorwaarden van geloof en gehoorzaamheid (Hebr. 9:27,28).

Telkens als een Priester het Heilige der Heiligen op de Verzoendag binnen ging, waagde hij zijn leven. Als zijn offer n.l. onvoldoende was, zou hij sterven bij het gaan onder het Tweede Voorhangsel. Hijzelf zou in het Heilige der Heiligen niet ontvangen worden, noch zou zijn onvolmaakte offer als verzoening voor de zonden van het volk aanvaardbaar zijn geweest. Elke mislukking dus betekende zijn dood en de veroordeling van allen, voor de zonde van wie hij poogde verzoening te doen. Dit was het “**oordeel**” bedoeld in deze tekst, dat elk jaar gevelde werd over de zinnebeeldige priesters. Van het gunstig beoordeeld worden was het leven van de priester alsmede de jaarlijkse zinnebeeldige verzoening voor de zonde van het volk afhankelijk.

Onze grote Hogepriester, Christus Jezus, ging onder het zinnebeeldige tweede Voorhangsel door toen Hij op Calvaria stierf. Indien zijn offerande in een of ander opzicht of enigermate **onvolkomen** zou zijn geweest, dan zou Hij nooit uit de dood zijn opgewekt. Het oordeel van de gerechtigheid zou tegen Hem gericht zijn. Zijn opstanding op de derde dag bewees echter dat Zijn werk volkomen was verricht en de beproeving van het goddelijk oordeel had doorstaan. – Zie Hand. 17:31.

Een verdere aanwijzing dat onze Heer dit “oordeel” eens voor al gunstig had doorstaan en dat zijn offerande was aanvaard, bleek in de zegen op Pinksteren. Dit was een voorproef van de nog grotere toekomstige zegen en uitstorting op alle vlees (Joël 2:28), een waarborg of onderpand, dat hij (en wij met Hem) tenslotte zullen verschijnen om het volk te zegenen – de wereld waarvoor Hij volledige en aanneembare verzoening had gedaan.

Elke uitlegging van deze tekst, die hem van toepassing brengt op het algemene sterven van de mensheid, is volkomen in strijd met en staat los van de context.

Velen hebben op onbestemde wijze uitgezien naar een toekomstige betere tijd – naar het op de een of andere wijze verwijderen van de vloek van zonde, dood en kwaad in het algemeen, maar zij hebben niet begrepen waarom dit zo lang duurt. Zij beseffen niet, dat het **offer** van de Grote Verzoendag nodig is en volbracht moet worden voordat de heerlijkheid en de zegen kunnen komen. Zij zien evenmin dat de Gemeente, de “uitverkorenen,” de kleine kudde deelgenoten zijn in het offer van de Christus en in Zijn lijden, daar zij ook in de heerlijkheid zullen delen, die volgen zal. “Met reikhalzend verlangen immers verwacht [hoewel in onwetendheid] de schepping op het openbaar worden van de kinderen van God [de Gemeente] . . . Want wij weten dat heel de schepping gezamenlijk zucht en gezamenlijk in barensnood verkeert” (Rom. 8: 19,22).

Daar de zinnebeeldige priester bovendien zowel het “lichaam” als het “Hoofd” van de tegenbeeldige Priester, de Christus, voorstelde, volgt hieruit dat elk lid van de Gemeente dit oordeel moet doorstaan. Hoewel velen geroepen zijn, zal niemand **uitverkoren** worden als uiteindelijk aanneembaar “lid” van het Lichaam van de Christus, ranken van de ware Wijnstok, tenzij hij “overwinnaar” zal zijn – trouw tot de dood (Openb. 3:21). Niet, dat zo iemand de volmaaktheid van het vlees zal bereiken, maar wel volmaaktheid van het hart, van de wil, van de bedoeling. Hij moet “rein van hart” zijn, de schat moet van zuiver goud zijn, gelouterd in het vuur, hoewel zijn huidige vat slechts een onvolmaakt aarden vat is.

Goddelijke aanneming moet worden geopenbaard

“Een vuur ging uit van het aangezicht van de HEERE, en verteerde het brandoffer en de vetdelen op het altaar. Toen heel het volk dit zag, juichten

zij en wierpen zich met het gezicht ter aarde” – in aanbidding (Lev. 9:24). Dit is dezelfde gedachte in andere vorm gegoten. Het vuur stelde Gods aanneming voor. De erkenning ervan door het volk toonde aan, dat de wereld het offer en de waarde in Gods ogen als de prijs van hun verlossing uit de dood en het graf zal beseffen. Wanneer zij dit zal erkennen zullen zij Jehovah en Zijn Vertegenwoordiger, de Priester, aanbidden.

Het is duidelijk dat dit nog niet gebeurd is. God heeft Zijn aanneming van het offer van de Grote Verzoendag nog niet **geopenbaard**, door vuur. Het volk heeft nog niet gejuicht en zij hebben zich nog niet met hun gezicht ter aarde geworpen in aanbidding voor de Grote Koning en zijn vertegenwoordiger. Nee, de wereld ligt nog steeds in het boze (1Joh. 5:19). De god van deze wereld verblindt nog steeds in meer of mindere mate bijna de hele mensheid (2Kor. 4:4). Duisternis bedekt nog steeds de aarde en donkere wolken het volk (Jes. 60:2). Evenmin moeten wij uitzien naar de grote herstellingszegeningen, die in dit type afgebeeld zijn. Eerst moeten alle leden van de Gemeente, het Lichaam van de grote Hogepriester, voorbij het tweede voorhangsel (de dood), het Heilige der Heiligen binnengegaan zijn door de verandering bij de opstanding. Noch zal deze “zegen” van het beeld in vervulling gaan vóór de tijd van de grote benauwdheid. Dan, getuchtigd, ontuchtigd en vernederd, zal de wereld van de mensheid in het algemeen “wachten op” en “uitzien naar” de grote Christus, het zaad van Abraham om hen te zegenen en op te richten.

Hoe mooi vertellen deze beelden van een volledig rantsoen voor heel het volk en van een herstelling en zegen die voor allen is mogelijk gemaakt!

Niets in de zinnebeelden schijnt een onderscheid te maken tussen de levenden en de doden. Sommigen kunnen geneigd zijn hieruit af te leiden dat na het beëindigen van de offeranden door de Hogepriester en de zegen begint, slechts zij die dan leven, zeer bevoordeeld zullen zijn. Maar daarop zeggen wij: Nee, in Gods ogen zijn de levenden en de doden gelijk. Hij spreekt van hen allen als van doden. Allen vielen onder het **vonnis** van de dood in Adam; en de kleine levensvonk, die iedereen nu bezit, is in werkelijkheid maar een fase van het sterven. Vanwege de zonde van Adam is dit geslacht dood. Op het einde van deze tegenbeeldige Verzoendag echter, zal de zegen van rechtvaardiging en leven aan allen voorwaardelijk worden aangeboden. Deze voorwaarden zullen allen kunnen gehoorzamen, en die het wil kan weer van de levengever, de Verlosser, alles krijgen, wat in Adam is verloren

gegaan: n.l. leven, vrijheid, gunst bij God, enz. Dit geldt voor zowel degenen die de weg tot de dood toe hebben afgelegd als voor hen die nog verblijven aan de grens – “in de vallei van de schaduwen van de dood.”

Dit is het doel van de tegenbeeldige zoenoffers, om al het volk, heel de mensheid te bevrijden van de heerschappij van zonde en dood en hen te herstellen tot de volmaaktheid van wezen, wat een hoofdvereiste is voor volmaakte gelukzaligheid en **verzoening** met de Schepper.

Dit is de zegen die moet komen over alle geslachten van de aarde door het Zaad van Abraham. Dit is de blijde boodschap die aan Abraham gepredikt werd en waarvan wij lezen: “En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen [de gehele mensheid] uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend [gerechtvaardigd] worden. ... Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan zijn zaad ... dat wil zeggen aan Christus [in de eerste plaats het Hoofd en in de tweede plaats het Lichaam]” . . . Indien gij nu van Christus [leden] zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen,” n.l. behorend tot de zegenende klasse, het zaad van Abraham, dat alle geslachten van de aarde zal zegenen (Gal. 3: 8, 16, 29 NBG). Maar dit “Zaad” moet voltallig zijn, voor de zegen komt, zoals aangetoond werd in de zojuist besproken beelden; het zoenoffer moet volbracht zijn voordat al de zegeningen, die daaruit voortvloeien, kunnen neerdalen.

De beperking, dat de Hogepriester **alleen** eens per jaar in het Heilige der Heiligen binnen ging om verzoening te doen, moet niet zo opgevat worden dat hij en de onderpriesters nooit naar binnen gingen in de volgende dagen, nadat de Verzoendag volledige verzoening voor de zonden had gedaan. Integendeel, de Hogepriester ging vaak in de volgende dagen. In het Heilige der Heiligen ging de Hogepriester, als Hij bij Jehovah navraag deed voor het welzijn van Israël, enz., met gebruikmaking van de borstplaat van de gerechtigheid, de Urim en Thummin. Verder, wanneer zij de legerplaats opbraken, wat vaak gebeurde, dan gingen ook de priesters naar binnen, namen de voorhangsels af, pakten de Ark en alle heilige vaten in, voordat de Levieten toestemming kregen ze te dragen. – Num. 4:5-16

Voorts, wanneer een Israëliet de priesters een zoenoffer bracht (na beëindiging van de offers van de Grote Verzoendag), aten zij dit op in het Heilige der Heiligen, Num. 18:10. Zo ook in het tegenbeeld. Nadat de huidige Grote Verzoendag voorbij is, zal het Koninklijke Priesterschap in het Heilige

der Heiligen **of de volmaakte geestelijke toestand** zijn en daar de offers voor de zonden aanvaarden (opeten), die door de wereld gebracht worden voor hun eigen overtredingen (niet voor de oorspronkelijke of Adamitische zonde, die op de Grote Verzoendag was uitgewist). In die volmaakte geestelijke toestand zal het priesterdom inlichten over alle zaken, zoals weergegeven wordt door de beslissingen en antwoorden aan Israël door de Urim en Thummim.

Tabernakelschaduwen van de betere offers

Hoofdstuk VI

OFFERS VOLGEND OP DE “GROTE VERZOENDAG”

Deze stellen Berouw, Geloften, Verbonden, etc., gedurende het Millennium voor—De Brandoffers van het Volk—Hun Vrede offers—Hun vleesoffers—Hun Offers voor Overtredingen—Onderscheid tussen Man en Vrouw zal ophouden, Getoond in de Zinnebeelden.

De offers die door **het volk** (Israël – de wereld) voor hen persoonlijk gebracht werden na de offeranden van de Grote Verzoendag, afgebeeld door de algemene offerande van Israël, behoren tot de volgende eeuw. Zij zullen dan aan het verheerlijkte Koninklijke Priesterdom worden opgedragen. Niettemin is er nu al een vaag begin; zo is de wereldse mens, die schatten bezit, in die zin een rentmeester van Gods goederen. Hij kan deze mammon nu gebruiken om zich vrienden te maken, opdat, wanneer deze eeuw van Satans heerschappij geëindigd is en de regering van Christus begint (waarin hij geen rentmeester meer zal zijn) dan zullen diegenen, die hij zo bevoordeeld heeft, hem zegenen. Indien wereldlijke rentmeesters van rijkdom (de mammon of god van deze eeuw) wijs zouden zijn, dan zouden zij meer van hun middelen op deze wijze gebruiken. Want wie ook maar een beker koud water geeft aan een van de minsten van deze priesters, omdat deze een priester is, zal onder geen beding zijn beloning ontgaan, wanneer het Koninkrijk van Christus samengesteld is en begint te heersen. Zie Luk.16:1-8; Matth. 10:42.

Deze offers behoren niet tot de groep die wij noemen: de offers van de Grote Verzoendag; zij illustreren de offers en offeranden, die tot het Duizendjarige Rijk behoren.

In het beeld gingen de offeranden van de Grote Verzoendag vooraf aan alle andere offers. Zij vormden de basis voor de algemene vergiffenis en aanneming door God van geheel Israël. Deze offers werden na die dag

opgevolgd door andere offers, die door personen werden gebracht en genoemd: zondoffers, schuldoffers, spijsoffers, dankoffers, enz. Zo zal het ook zijn in het tegenbeeld. Nadat de offeranden van deze Evangelische Eeuw het volk, de wereld, in een gerechtvaardigde toestand gebracht zullen hebben, zullen er nog steeds zonden en overtredingen begaan worden, die beleden en verzoend moeten worden, waardoor deze na-offers nodig zijn.

De offeranden van de Verzoendag gaven het uitwissen van de Adamitische zonde weer, door de offeranden van de Christus. Gedurende het Millennium echter, als de voordelen van de verzoening aan de wereld gegeven zullen worden, en zij geleidelijk hersteld zal worden tot daadwerkelijke volmaaktheid, leven en harmonie met God, zullen fouten begaan worden, waarvoor zij in enige mate verantwoordelijk zullen zijn. Voor deze moeten zij enige vergoeding geven, die vergezeld moet gaan van berouw, voordat zij weer in overeenstemming kunnen zijn met God door Christus, hun Middelaar.

In de volgende eeuw zal ook een wijding moeten plaats vinden, maar dankzij de veranderde heerschappij van de wereld zal de wijding niet meer, zoals in deze tijd, tot de **dood** zijn, maar in tegendeel tot het leven. Immers met het einde van de heerschappij van de boze, zullen pijn, smart en dood, behalve voor de boosdoeners, beëindigd zijn. Wijding moet steeds een vrijwillige aanbidding van iemands vermogen zijn en daarom wordt dit afgebeeld door sommige offeranden na de Verzoendag.

Omdat de **basis** van alle vergiffenis van zonde in de volgende eeuw de offers van de Grote Verzoendag zal zijn, zou het voor de zondaar in het beeld gepast zijn om een of ander offer te brengen als teken van erkenning van de offers van de Grote Verzoendag, als grond voor een nieuwe vergiffenis. En daarom zien wij, dat alle offers van het volk na de Verzoendag van dien aard waren, dat zij verwezen naar de offers van die dag of deze erkenden. Deze offers konden bestaan uit vee, schapen of gevogelte (tortelduiven of jonge duiven) of uit fijn meel - het artikel, dat aangeboden werd, hing af van het **vermogen** van de offeraar.

Gedurende de Duizendjarige Eeuw zullen **alle mensen** “komen tot kennis van de waarheid” en zo de meest volledige gelegenheid hebben om te ontsnappen aan de vloek (de veroordeling of het vonnis) van de Adamitische dood (1Tim. 2:4). Wanneer wij bedenken, dat deze dood alle ziekten, pijnen en onvolmaaktheden omvat, waaraan de mensheid nu is blootgesteld, dan

zien wij, dat Gods Plan een volledig herstel tot menselijke volmaaktheid inhoudt. Alleen zij, die moedwillig de gelegenheden van de hand wijzen, die dan binnen het bereik van allen zullen zijn, zullen de Tweede Dood sterven. De volmaaktheid evenwel zal geleidelijk komen en om daartoe te geraken, zal de medewerking van de **wil** van de zondaar geëist worden. Hij **moet doen wat hij kan** om op te groeien tot volmaaktheid en zal **alle nodige bijstand** krijgen. Dit wordt door die offeranden in het algemeen aangetoond; zij waren naar het **vermogen** van eenieder. Hoe ontaard men door zonde en onvolmaaktheid ook zijn moge, zo moet men, wanneer men tot kennis van de waarheid komt zich aan God presenteren en het offer wijst dan zijn toestand aan. De duif, die door de armste in het zinnebeeld gebracht werd, gaf het gerechtvaardigde **alles** weer van de moreel arme en ontaarde. De bok die door de meer vermogende geofferd werd, stelde voor het **alles** van de minder ontaarde. De stier beeldde het **alles** af van hen, die de volmaaktheid van de menselijke natuur hebben bereikt. Evenals een stier gebruikt werd om de volmaakte mensheid (veel vet) van Jezus' offer te verzinnelijken, en een bok (eigenzinnig en mager) gebruikt werd om de onvolmaakte menselijke natuur van de heiligen voor te stellen bij de offeranden van deze Verzoendag, zo stelden deze dieren eveneens de offeraars (Israël – zinnebeeld van de gelovige wereld in het Millennium) tijdens hun wijding voor. Maar men bedenke, dat deze brand- en vredeoffers van de toekomst het volk weergeven dat bezig is zich te wijden – zichzelf de Heer aanbiedend. Zij beelden geen zoenoffers af om verzoening te krijgen, zoals de offeranden van de Verzoendag. Er waren in werkelijkheid schuldoffers, dus tot op zekere hoogte zoenoffers voor personen; maar deze, zoals wij dadelijk zullen zien, verschilden totaal van de nationale zoenoffers van de Grote Verzoendag.

Wanneer degenen uit de mensenwereld, die bereid zijn Gods genade te aanvaarden, tot volmaaktheid gebracht zullen zijn aan het einde van het Millennium, dan zullen er geen **armen** meer zijn, in de zin dat zij niet in staat zullen zijn een stier te offeren, dus niemand die te kort schiet aan verstandelijke, morele of lichamelijke bekwaamheid. Allen zullen volmaakte mensen zijn, en hun offers zullen bestaan uit hun **volmaakte persoon**, zinnebeeldig voorgesteld door **stieren**. Hierover sprekend zegt David: “Dan zult U vreugde vinden in offers van gerechtigheid, in een brandoffer en een offer dat geheel verteerd wordt; dan zal men jonge stieren offeren op Uw altaar” (Ps. 51:21). Nochtans, opdat Davids woorden niet verkeerd opgevat zullen worden alsof deze het herstel van letterlijke, bloedige, zinnebeeldige

offers leren, zegt hij in hetzelfde verband: “U vindt geen vreugde in offers [hetzij zinnebeeldig of tegenbeeldig, daar in die tijd volledige verzoening voor zonde zal zijn gedaan “eens voor al”] . . . De offers voor God zijn een gebroken geest; een verbrijzeld en verslagen hart zult U, o God, niet verachten” (Ps.51:19). Al deze offers moeten gebracht worden door de offeraar uit vrije wil en uit verlangen.- Lev. 1:3

De volkomenheid van de wijding werd door de dood van het dier aangetoond, d.w.z. elk lid van het geslacht moet zijn wil wijden. Dit zal echter niet gevolgd worden door de vernietiging van de menselijke natuur (het verbranden van het vlees buiten de legerplaats) noch door het verkrijgen van leven in een nieuwe natuur, in het Heilige der Heiligen. Slechts de priesters konden daar binnengaan, zoals blijkt uit de verzoeningsoffers. Nee, als zij gewijd zullen zijn, worden zij als menselijke wezens aangenomen en als zodanig volmaakt gemaakt. Hun recht op leven als mens is gekocht door de Hogepriester, in wiens Lichaam de leden van de hele overwinnende Gemeente wordt voorgesteld. De wijding wijst op een waardering van het rantsoen en de instemming van de offeraars met de wet van God als de voorwaarde, waarop zij eeuwigdurend mogen blijven leven in harmonie en gunst met hem.

De Brandoffers van het Volk

De brandoffers van de priesters moesten voortdurend op het altaar gehouden worden en het vuur mocht niet uitgaan. “Dit is de wet voor het brandoffer. Het brandoffer zelf moet de hele nacht tot de morgen op de vuurhaard van het altaar blijven, en het vuur van het altaar moet erop blijven branden ... Het mag niet uitgeblust worden. De priester moet er elke morgen hout op aansteken, daarop het brandoffer schikken ... Het vuur moet voortdurend op het altaar blijven branden, het mag niet uitgeblust worden” (Lev. 6:9, 12, 13).

Zo werd ieder offeraar bijgebracht, dat het altaar reeds geheiligd of afgezonderd was en dat hun offers aanneembaar waren door Gods aanvaarding van de offeranden van de Verzoendag. Tot dit altaar bracht de Israëliet zijn vrijwillige offerande, zoals vermeld staat in Lev.1. Het werd op de gebruikelijke manier gebracht: het dier werd in stukken gesneden en gewassen, en de stukken werden bij het Hoofd op het altaar gelegd en in zijn geheel verbrand, een offerande van zoete reuk tot God. Dit moest dienen als

een zinnebeeld van een dankgebed aan Jehovah, een erkenning van Zijn genade, wijsheid en liefde, zoals openbaar gemaakt in het gebroken Lichaam van de Christus, hun rantsoen.

Dankoffers van het Volk

Dit offer moest komen uit het vee of uit de kudde en kon gebracht worden óf om een gelofte gestand te doen óf als een vrijwillig dankoffer. Een deel ervan moest door de offeraar gebracht worden aan Jehovah: “Eigenhandig moet hij de vuuroffers van de HEERE brengen. Het vet aan het borststuk moet hij met dat borststuk brengen om het als een beweegoffer voor het aangezicht van de HEERE te bewegen” (30). De Priester moest vervolgens het vet op het altaar in rook laten opgaan en het borststuk voor de HEERE bewegen. Maar het borststuk zal voor Aäron en zijn zonen zijn, evenals de rechterachterbout. De offeraar moest het offer opeten. – Lev.3 en 7:11-18, 30-34.

Dit schijnt aan te geven, dat wanneer iemand wil komen in een toestand van volkomen vrede en harmonie (wat allen moeten doen of anders in de Tweede Dood zullen worden afgesneden), hij een verbond voor God van algehele wijding aan Hem, moet eten of vervullen. Indien hij, na aldus volmaakt gemaakt te zijn, zich weer bezoedelt door moedwillige zonden, dan moet hij sterven (de **Tweede** Dood), zoals aangetoond wordt door de straf op het aanraken van onreine dingen – Lev.7:19-21; vgl. Openb. 20:9, 13-15.

Samen met deze offerande werd een offer van ongezuurde koeken, gemengd met olie aangeboden en gezalfde wafels, die het geloof van de offeraar voorstellen in het karakter van Christus, dat hij zal nabootsen en gedesemd brood, dat wijst op zijn erkenning van eigen onvolmaaktheid toen hij werd gewijd; zuurdesem is een beeld van de zonde – Lev.7:11-13.

Spijsoffers van het Volk

Deze ongezuurde koeken van fijn meelbloem met olie, enz. werden door de Priester aan de Here gebracht. Waarschijnlijk stelden zij de lof en aanbidding voor die door de wereld door middel van Zijn gemeente aan de Here gebracht worden. “Hem zij de heerlijkheid in de Gemeente door Christus Jezus, in alle geslachten, tot in alle eeuwigheid” (Ef.3:21). Zij werden aangenomen door de priesters. Een deel daarvan werd op het altaar

opgeofferd als een teken, dat het door Jehovah goedgekeurd was en aangenomen werd.

Het Schuld- of Zondoffer van het Volk

“Wanneer een persoon trouwbreuk pleegt en zonder opzet zonde begaat tegen de heilige dingen van de HEERE, dan moet hij als zijn schuldoffer een ram zonder enig gebrek uit het kleinvee aan de HEERE brengen, tegen een door u bepaalde waarde van enkele sikkels zilver gerekend volgens de sikkel van het heiligdom, als schuldoffer. Zo moet hij het heilige waartegen hij gezondigd heeft, vergoeden en er een **vijfde deel** aan toevoegen. Hij moet dat aan de priester geven. Zo zal de priester met de ram van het schuldoffer **verzoening** voor hem doen, en het zal hem vergeven worden. En wanneer een persoon zondigt en één van alle geboden van de HEERE overtreedt, **ook al wist hij het niet**, dan is hij toch schuldig en moet hij zijn ongerechtigheid dragen” (Lev. 5:15-17). Als een mens **bewust** gezondigd heeft, en hij tegen zijn naaste zal gelogen hebben van wat hem in bewaring gegeven of ter hand gesteld was, of ontkent dat hij een verloren voorwerp heeft gevonden, of zijn naaste iets met geweld afgeperst heeft, etc. dan moet hij de geleden schade volledig vergoeden en nog een vijfde deel van de waarde daaraan toevoegen (twintig procent toeslag) en hij zal het aan de benadeelde geven. En hij moet zijn schuldoffer voor de HEERE naar de priester brengen, een ram zonder enig gebrek uit het kleinvee, en de priester zal verzoening voor hem doen en het zal hem vergeven worden. – Lev. 6:1-7.

Dit leert ons dat al het verkeerde vergoed moest worden met een toeslag tezamen met berouw en een vragen om vergiffenis van de Here door de Gemeente (Priesterdom). De overtreder moet zijn eigen onvolmaaktheden erkennen alsmede de waarde van het rantsoen, dat werd afgebeeld door het gebrachte ram.

Let echter op het verschil tussen wat er gedaan werd met dergelijke zoenoffers en de zoenoffers van de Grote Verzoendag. De laatste werden aan God (Gerechtigheid) geofferd in het Heilige der Heiligen, als de betere offeranden; de eerstgenoemde daarentegen werden aan de **priesters** aangeboden, die gedurende de Verzoendag het volk hadden gekocht. De erkentelijkheid van het volk zal tot hun Verlosser uitgaan. De Priester nam en offerde de Heer inderdaad een deel van het offer als aandenken, als erkenning dat het hele plan van verlossing zoals uitgevoerd

op de Verzoendag (Evangelische Eeuw) van de hemelse Vader was, maar hij eigende zichzelf het overblijfsel toe – door het op te eten.

De hele wereld, gekocht door het dierbaar bloed (het menselijk leven) van Christus, zal zich om vergeving van overtredingen wenden tot het Koninklijk Priesterdom; de aanvaarding van hun gaven of wijding door het Koninklijk Priesterdom zal **vergiftenis** betekenen. Hiermede komen de woorden van onze Heer tot zijn discipelen overeen: “[Hij] blies op hen en zei tegen hen: Ontvang de Heilige Geest. Als u iemands zonden vergeeft, worden zij hem vergeven, als u ze hem toerekent, blijven ze hem toegerekend” (Joh. 20:22,23).

Terwijl nu deze “bediening van de verzoening” in de volste zin van het woord behoort tot de volgende eeuw, wanneer alle verzoeningsoffers voltooid zullen zijn, zo kan nu toch al elk lid van het Koninklijke Priesterdom zeggen tot hen, die geloven en berouw tonen, “uw zonden zijn u vergeven” – zoals ons Hoofd deed, toen Hij door geloof vooruitzag, zoals Hij deed, naar de voleinding van de zondoffers. Bovendien **kennen** deze priesters thans de voorwaarden en condities waarop vergeving toegezegd is en kunnen zij met volmacht spreken wanneer zij zien, dat aan deze voorwaarden is voldaan.

De offeranden van de Verzoendag werden, zoals wij gezien hebben, steeds verbrand (Lev.6:30; Hebr.13:11), maar de latere schuldoffers, gebracht na de Verzoendag werden niet verbrand, maar opgegeten (zich toegeëigend) door de priesters.

Geslachtsonderscheid tussen man en vrouw zal ophouden te bestaan

“Dit is de wet voor het zondoffer [overtredingsoffers, schuldoffers] ... De priester, die het als zondoffer offert, moet het ook eten ... Al wie **mannelijk** is onder de priesters mag het eten.” – Lev. 6:25,26,29.

De Heer en alle heilige engelen worden in de Schrift aangeduid als **mannelijke** wezens, terwijl alle heiligen tezamen worden voorgesteld als een **vrouwelijk** wezen, een **maagd**, een bruid, die met onze Here Jezus als haar toekomstige man verloofd is. De vrouw was echter oorspronkelijk een deel van de man, geschapen naar Gods beeld en is nog steeds (hoewel tijdelijk afgescheiden ten behoeve van de menselijke voortplanting) een deel

van de man - geen van beiden is alleen volmaakt. Omdat de volmaakte mens Adam werd genoemd, zo noemde, toen zij tot twee werden gemaakt, God **hun** naam Adam – waarbij de man het hoofd bleef, die aldus gemaakt werd tot de beschermer en onderhouder van de vrouw als een deel van zijn eigen lichaam (Ef. 5:23,28). Deze geslachtelijke scheiding maakte Adam niet onvolmaakt: het verdeelde eenvoudig zijn volmaakte eigenschappen over twee lichamen, waarvan hij nog steeds het “hoofd” was.

De Schrift geeft aan, dat uiteindelijk, aan het eind van de “Tijden van Herstelling” alle mensen (mannelijke en vrouwelijke) **hersteld** zullen worden tot de toestand van volmaaktheid – de toestand, zoals die was in Adam voordat Eva van hem werd afgescheiden. Wij vatten dit niet op als zouden mannen en vrouwen hun eigen persoonlijkheid verliezen maar dat **eenieder** zich de nu ontbrekende eigenschappen zal toe-eigenen. Indien deze gedachte juist is, dan zou dit inhouden, dat de buitengewone gevoeligheid van sommige vrouwen en de buitengewone ruwheid van sommige mannen geweten moet worden aan de val. **Herstelling** tot een volmaaktheid, waarin de eigenschappen van de beide geslachten volmaakt en harmonisch verenigd zullen zijn, zou de ideële mensheid voortbrengen naar Gods bedoeling. Toen onze geliefde Verlosser de mens Christus Jezus was, was hij waarschijnlijk noch grof, noch bruut, noch verwijfd. In Hem waren geestelijke kracht en mannelijke grootheid schitterend **vermengd** met de edele reinheid, gevoeligheid en aantrekkelijkheid van de ware vrouw. Was Hij niet de **volmaakte mens**, die voor ons geslacht gestorven is, en beide geslachten verlost heeft? Laten wij niet vergeten, dat Hij als **man** geen hulp had: moest Hij daarom niet volmaakt in zichzelf zijn om voor Adam (man en vrouw) de volle overeenkomstige prijs te betalen? Eva was óf als zodanig in het grote rantsoen voorgesteld óf door haar man als haar hoofd, anders zou moeder Eva in het geheel niet teruggekocht zijn, een gedachte die in tegenspraak zou zijn met andere Schriftplaatsen.

Over de Evangelische Gemeente wordt terecht in de Schrift gesproken als een Bruid, niet echter als de bruid van de **mens** Christus Jezus, maar als de Bruid van de opgestane en zeer verhoogde Christus. Als nieuwe schepselen verwekt door Gods Geest tot een geestelijke natuur zijn wij verloofd met de Geest Jezus; zijn naam, eer en troon zullen wij delen. De Gemeente is niet de Bruid van de opgeofferde mens Christus Jezus, maar van de verheerlijkte Heer Jezus, die haar bij zijn tweede komst opeist als de Zijne. - Rom.7:4

Zoals het zal gaan met de man en de vrouw in de volgende eeuw, zo zal het gaan met Christus en de Gemeente – nadat de Gemeente zal verheerlijkt zijn, zal alle vrouwelijkheid worden afgeworpen – “wij zullen Hem gelijk zijn” – leden van Zijn Lichaam. “Dit is hoe men de stad noemen zal: DE HEERE ONZE GERECHTIGHEID” (Jer.33:16; 23:6). Als het Lichaam van de grote Profeet, Priester en Koning zal de Gemeente een deel vormen van de Eeuwige Vader of Levengever van de wereld. – Jes.9:6

Deze zelfde gedachte vindt men in de gehele Schrift. Alleen de **mannen** van de priesterlijke stam mochten **offer handeling verrichten**, en zoals hierboven vermeld, **eten** van de schuldoffers; en alleen zij gingen de Tabernakel binnen en het Voorhangsel door. Zo ook, volgens de regeling van de Heilige Geest voor deze Evangelische eeuw, lezen wij “Hij heeft sommigen gegeven als [mannelijke] apostelen, anderen als [mannelijke] profeten, weer anderen als [mannelijke] evangelisten, en nog weer anderen als [mannelijke] herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot het werk van dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus” (Ef. 4:11-12). Het woord **mannelijk**, zoals hierboven tussen haken vermeld, moet in het Nederlands voorkomen zoals dit ook in de Griekse tekst verschijnt. De voorschriften van de Heer en van de Apostelen stemmen hiermee overeen. “Ik sta niet toe dat een vrouw [in de Gemeente] onderwijs geeft en ook niet dat zij de man overheerst,” verklaart de Apostel nadrukkelijk (1Tim. 2:12). Dit verduidelijkt de huidige verwantschap van Christus en de Gemeente die, zoals wij begrijpen, eindigt aan het eind van deze eeuw, wanneer de overwinnaars verheerlijkt zullen worden en daadwerkelijk één met de Here zijn - als broeders.

Dit betekent echter niet dat de zusters in de Gemeente niet evenzeer hun lichamen aan God wijden “als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk” en een belangrijk **dienstwerk** verrichten in de Gemeente **als leden van het Koninklijke Priesterschap**. Zij zijn de Here even aangenaam als de broeders. Immers, alle verschillen in geslacht, kleur en positie worden in Gods oog uitgeschakeld en ter zijde gesteld vanaf het tijdstip waarop wij een nieuwe schepping in Christus Jezus (2Kor. 5:17; Gal.3:28) worden. Het beeld, de type, de les, moet evenwel worden gehandhaafd en dus de verschillen strikt in stand gehouden in de bijzondere en belangrijke onderdelen van de dienst van de Gemeente van Christus. Daarentegen heeft de Tegenstander steeds getracht de mens godsdienstig te regeren door de liefde en achting, die de mannen voor de vrouw koesteren. Vandaar dat hij

de maagd Maria heeft verhoogd tot een godin en tot een voorwerp van aanbidding door de Katholieken. Vandaar ook, dat bij de oude Egyptenaren Isis een godin was en later, in de dagen van de apostel Paulus, was Diana de godin van de Efeziërs. En tracht Satan niet steeds te handelen met en door vrouwen, zoals in de Hof van Eden? Zijn niet vrouwen zijn voornaamste mediums in het Spiritisme en zijn voornaamste apostelen en profeten in de Theosofie en de Christian Science?

Satan's gebruik van vrouwen als zijn spreekbuis is echter niet in haar voordeel geweest. Integendeel, vrouwen staan op een veel hogere maatschappelijke en intellectuele trap en worden het meest gewaardeerd om haar echte vrouwelijkheid in die landen, waar de voorschriften van de Bijbel worden erkend en geëerbiedigd en door hen die het nauwgezetst de Schriftuurlijke instellingen volgen.

Tabernakelschaduwen van de betere offers

Hoofdstuk VII

DE AS VAN DE JONGE KOE OP DE VERONTREINIGDEN GESPRENKELD HEBREEËN 9:13

Niet een van de offers van de Grote Verzoendag—Niet een van de latere Offers voor het Volk—De Klasse symbolisch voorgesteld door deze Offers—De Apostel Paulus, de Onder—priester, die getuigt van het Tegenbeeld—Het Besprenkelen met de As voor het Reinigen van het Volk zal zijn gedurende het Millennium—Hoe de Reiniging teweeggebracht zal worden.

In Numeri 19 wordt een onderdeel van de ceremoniële wet van Israël beschreven, die het doden voorschrijft van een rode vaars (vaars = jonge koe), waaraan geen gebrek is en waarop geen juk gekomen is. Het was niet een van de zoenoffers van de Grote Verzoendag. Het was ook niet een van de offers van het volk, die volgden op de Grote Verzoendag. Het was in werkelijkheid helemaal geen offer want hiervan werd geen deel op het altaar van de Heer geofferd of door de priesters gegeten. Het werd wel geofferd, maar niet in dezelfde zin, noch op dezelfde plaats als deze offers – in de Hof. Zij werd zelfs niet geslacht door een van de priesters, noch werd het bloed ervan in het Heilige en het Heilige der Heiligen gebracht. De rode vaars werd buiten de legerplaats van Israël geleid en werd daar gedood en tot as verbrand, het vlees, vet, bloed, de huid, enz. met uitzondering van een beetje van het bloed. Dit werd door de priester genomen en zevenmaal **in de richting van** de voorkant van de Tabernakel gesprenkeld. De **as** van de vaars werd niet in het Heilige gebracht, maar werd buiten de legerplaats gelaten, tot een hoopje verzameld en blijkbaar toegankelijk voor eenieder van het volk, die daarvan gebruik wilde maken. Volgens het voorschrift van de wet moest een deel van de as in een vat gemengd met water gedaan worden. Een bundel hysop werd in dit mengsel gedoopt en gebruikt voor het besprenkelen van de persoon, de kleding, de tent enz. van de wettelijk onreine voor hun reiniging (ontzondiging).

Met het oog op hetgeen wij hebben gezien met betrekking tot de offers van de Grote Verzoendag, die de betere offers van deze Evangelische Eeuw voorschaduwden (gebracht door het Koninklijke Priesterdom, Christus, Hoofd en Lichaam), was deze vaars in geen enkel opzicht met deze verbonden en stelde klaarblijkelijk geen van de offers van de huidige tijd voor. Zo verschilt het eveneens van alle offers, die aanvaard werden ten behoeve van het volk van Israël na de Grote Verzoendag. Deze betekenden, naar wij eerder hebben getoond, hun berouw en bedroefdheid over de zonden begaan gedurende het Millennium en hun volledige wijding van zichzelf aan de Here. Het verbranden van de vaars stond in geen enkel verband tot die offeranden, die alle werden gebracht door de priesters in de Hof. Wij moeten elders uitzien naar een tegenbeeld voor deze rode vaars, want indien zij in de een of andere zin de priesters had voorgesteld, dan moest zij door een van hen geslacht worden om dit feit aan te tonen.

Wat betekende dit offer van de rode vaars dan? Welke groep of personen werden daardoor afgebeeld, die geleden zouden hebben buiten de Legerplaats en in welke zin van het woord had hun lijden te maken met het reinigen van het volk van God, met inbegrip van degenen, die gedurende de Duizendjarige Eeuw nog zijn volk zullen worden?

Wij antwoorden, dat een groep van Gods volk, die niet behoort tot het Koninklijk Priesterdom, buiten de Legerplaats leed omwille van de gerechtigheid. Een kort verslag hiervan en van de vurige beproevingen die zij doorstonden wordt ons door de Apostel verschaft in Hebr. 11. Van dezen zegt hij, na de geloofsdaden van een aantal te hebben opgesomd: "En wat zal ik nog meer zeggen? Want de tijd ontbreekt mij om te vertellen over Gideon, Barak, Simson, Jefta, David en Samuel en de profeten. Zij hebben door het geloof koninkrijken overwonnen, gerechtigheid in praktijk gebracht, beloften verkregen, muilen van leeuwen gesloten. Zij hebben de kracht van het vuur geblust, zij zijn aan de scherpte van het zwaard ontkomen, zij hebben in zwakheid kracht ontvangen, zij zijn machtig geworden in de oorlog, legers van vreemden hebben zij op de vlucht gejaagd. Vrouwen hebben hun doden teruggekregen door opstanding uit de dood. Maar anderen zijn gefolterd en namen de aangeboden verlossing niet aan, opdat zij een betere opstanding verkrijgen zouden. En weer anderen hebben spot en geselslagen verdragen, ja zelfs boeien en gevangenis. Zij zijn gestenigd, in stukken gezaagd, in verzoeking gebracht, met het zwaard ter dood gebracht. Zij hebben rondgelopen in schapenvachten en geitenvellen. Zij leden gebrek,

werden verdrukt en mishandeld. De wereld was hen niet waard" (Hebr. 11:32-38).

Hier vinden wij een groep die past in het verslag van de Rode Vaars; een groep die haar leven neerlegde buiten de Legerplaats; een groep die alleszins eerbiedwaardig is, maar niet behoort tot een priesterlijke klasse. Omdat deze groep geen deel is van het Lichaam van de Hogepriester, kon zij geen deelhebben aan de zoenoffers van de Grote Verzoendag. Evenmin kon zij toegelaten worden tot de geestelijke toestanden, verzinnelijkt door het Heilige der Heiligen. Het moge sommigen merkwaardig lijken, dat wij met zo veel stelligheid verklaren, dat deze oude waardigheidsbekleders niet behoren tot de leden van het Koninklijke Priesterdom, terwijl wij met even grote stelligheid betogen, dat de niet getrouwere dienaren van God van deze Evangelische Eeuw leden zijn van dit Koninklijke Priesterdom. Onze stelligheid over dit onderwerp is de stelligheid van het Woord van God, dat in dit verband, n.l. met het verslag van de trouw van deze aartsvaders met zo vele woorden zegt: "En deze allen hebben, hoewel zij door het geloof een goed getuigenis van God gekregen hebben, de vervulling van de belofte [de voornaamste zegen] niet verkregen, daar God **met het oog op ons iets beters** voorzien had, opdat zij zonder ons niet tot de volmaaktheid zouden komen" (Hebr. 11: 39,40).

Noch zou het moeilijk zijn voor ons zijn te beseffen dat er tegenbeeldige Leviëten zouden kunnen zijn (gerechtvaardigd door geloof in een komende verzoening) voordat onze Heer Jezus in de wereld kwam. Er konden evenwel geen tegenbeeldige priesters zijn, want hij was de Hoofd- of Opperpriester. Hij had in alle dingen voorrang, en deed verzoening voor de **overtredingen** van zijn "**Lichaam**" en van "zijn huis," voordat iemand zijn broeder en lid van het koninklijke priesterdom kon worden. Onze Heer heeft deze zaak zelf zeer scherp gesteld en nauwkeurig de scheidslijn aangegeven tussen de getrouwen, die Hem vooraf gegaan zijn en die Hem zullen volgen, door te wandelen in Zijn voetstappen en zodoende zijn mede-erfgenamen te worden. Van Johannes de Doper zei Hij: "Voorwaar, Ik zeg u: Onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan die groter is dan Johannes de Doper; maar wie de minste is in het Koninkrijk der hemelen, is groter dan hij" (Matth. 11:11). Johannes de Doper behoorde tot deze rode vaars klasse, die buiten de Legerplaats leed zelfs tot de dood. Hij had echter in het geheel niets te maken met de nog betere offers van het koninklijke priesterdom gedurende de Grote Verzoendag. Van de zinnebeeldige

priesters werden het vet en de levensbelangrijke organen geofferd op Gods Altaar in de Hof en het bloed werd gebracht in het Heilige der Heiligen als een zinnebeeld van hen, die nieuwe schepselen worden in Christus Jezus, ja leden van Zijn Lichaam, de Gemeente, mede-erfgenamen met Hem in alle dingen.

Terwijl echter deze Oude Waardigheidsbekleders in geen enkel opzicht deel uitmaken van het zoenoffer, zijn zij niettemin wel verbonden met de **reiniging van de zonde**. Hun as (de kennis en gedachtenis van hun getrouwheid tot in de dood), vermengd met het water van de waarheid, en gebruikt met de zuiverende en reinigende hysop, is waardevol. Zij zuivert en heiligt allen, die in volledige harmonie met God verlangen te komen, en “op de verontreinigden gesprenkeld, hen heiligt tot reinheid van het vlees” (Hebr.9:13). Niet op zichzelf echter zouden deze lessen van getrouwheid in het verleden waardevol voor ons zijn. Maar slechts bij, door en gecombineerd met de zoenoffers van de Grote Verzoendag, waarnaar de Apostel in hetzelfde verband verwijst – “het bloed van stieren en bokken.” Niet alleen zijn de gedachtenis en de lessen van de trouw van de Oude Waardigheidsbekleders (verzinnelijkt door de **as** van de rode vaars) nu van zaligmakende kracht voor ons. In veel ruimere betekenis zullen zij ook van toepassing zijn en een zegen voor de wereld van de mensheid in het algemeen zijn gedurende de Duizendjarige Eeuw. Want, zoals wij elders hebben gezien, is de Goddelijke beschikking, dat deze Oude Waardigheidsbekleders, van wie de grootste minder eer bezit dan de minste in het Koninkrijk, niettemin een plaats van hoge eer en onderscheiding zullen innemen in dat Koninkrijk van God, als zijn werktuigen en vertegenwoordigers. Want zij zullen de “vorsten over de hele aarde” zijn, de uitvoerders van de uitspraken van het Koninkrijk, en de Kanalen van zegeningen ervan, voor alle geslachten van de aarde. Op deze manier werd de getrouwheid van deze Oude Waardigheidsbekleders afgebeeld in de verzamelde as van de vaars. Zij werd bewaard voor toekomstig gebruik, als waardevolle lessen van ervaringen, geloof, gehoorzaamheid, vertrouwen enz. Wanneer de wereld der mensheid, die reiniging zal zoeken in de toekomstige eeuw, deze toepast, dan zullen deze lessen haar heiligen en zuiveren; niet echter zonder de offers van de Grote Verzoendag, maar verenigd met deze en erop gebaseerd. – Ps. 45:16

Het verbranden van de vaars vond plaats **ten overstaan van** een priester, die cederhout, een takje hysop en een scharlakenrood koord nam en deze

midden op de brandende koe wierp. De hysop zou dan de zuivering en reiniging, het ceder- of altijd groene hout het eeuwige leven voorstellen, en het scharlakenrode koord het bloed van Christus. Het werpen van deze drie artikelen midden op de brandende vaars zou betekenen dat de smaad, gestapeld op de Oude Waardigheidsbekleders, die werden gestenigd, in stukken gezaagd, enz., en die de wereld niet waardig was, toestond de verdienste van het dierbare bloed, de reiniging van de waarheid en de gave van het eeuwigdurend leven aan hen door geloof toe te rekenen. Na hun dood zouden zij worden erkend als te zijn gereinigd en aangenomen. De **onder**-priester (niet Aäron, die de Here Jezus verzinnelijkte) die het verbranden van de vaars zag, erkende en goedkeurde en die van het bloed nam en het sprenkelde in de richting van de deur van de Tabernakel, zou in het tegenbeeld heel goed schijnen te worden verpersoonlijkt door die grote onderpriester, de Apostel Paulus. Hij heeft door God geholpen (de naam Eleazar betekent "door God geholpen") ons de zoenoffers van de Grote Verzoendag verklaard. In zijn geschriften heeft hij ons bovendien datgene aangewezen (Hebr. 11), dat ons in staat stelt de offerande te verklaren van de rode vaars, te weten de Oude Waardigheidsbekleders. En op deze wijze sprenkelt hij hun bloed in de richting van de Tabernakel, en toont hiermee aan dat hun leven in volle algehele overeenstemming was met de Tabernakeltoestanden. Omdat zij niet leefden in de tijd van deze hoge roeping, hadden zij evenwel niet het voorrecht leden te worden van het Lichaam van de grote Hogepriester, het koninklijke priesterdom.

In het feit dat de rode vaars nooit enig juk had gedragen, werd een groep gerechtvaardigde personen afgebeeld, die vrijgemaakt was van het Wetsverbond. De meesten van de Oude Waardigheidsbekleders waren geboren onder het Wetsverbond, en zodoende wettelijk onderworpen aan de bepalingen en aan het oordeel daarvan door de onvolmaaktheden van het vlees. Niettemin zien wij dat God hen rechtvaardigde door het geloof, als kinderen van de gelovige Abraham. Dit wordt ten volle beaamd en bevestigd door de apostel, wanneer hij zegt, dat al dezen door het geloof getuigenis hebben gehad. Een oordeel van: Welgedaan, een getuigenis, dat zij God behaagd hadden en dat Hij voor hen voorzien had in zegeningen in overeenstemming met Zijn belofte. Deze zegeningen konden hun toentertijd nog niet gegeven worden. Er moest op worden gewacht om ze te ontvangen door middel van het geestelijke zaad van Abraham, de Christus. Het feit dat dit offer een **koe** moest zijn en niet een **stier**, diende om dit te onderscheiden van de grote offerande van de Grote Verzoendag, die alleen

maar een **stier** kon zijn. Dat het een **rode** koe moest zijn schijnt te leren, dat die Oude Waardigheidsbekleders niet zonder zonde waren en daarom door God aanvaard vóór de offerande van de Grote Verzoendag, maar dat zij “zondaren waren evenals de anderen.” Het feit van hun reiniging of rechtvaardiging door **geloof**, werd op andere wijze aangegeven, zoals hierboven gesuggereerd.

De reinigingen, waarvoor de as van deze Rode Koe werd voorgeschreven, waren van bijzondere aard, namelijk in het bijzonder voor hen, die in aanraking met de **dood** kwamen. Dit scheen aan te geven, dat deze as van de vaars niet bedoeld was om de persoonlijke schuld weg te nemen. Nee, de morele schuld van een mens kon slechts worden schoongewassen door de verdienste van de offers van de Grote Verzoendag. Het zuiveren van verontreiniging door aanraking met de dood scheen te leren, dat deze reiniging, teweeggebracht vanwege en door de ervaringen van de Oude Waardigheidsbekleders, vooral van toepassing zal zijn op de wereld van de mensheid gedurende de Duizendjarige Eeuw, als zij zullen trachten bevrijd te geraken van alle bevlekkingen van de **Adamitische dood** en de menselijke volmaaktheid zullen trachten te bereiken. Alle smetten van de gevallen toestand betekenen zoveel als aanraking met dood; alle lichamelijke zwakheden en bevlekkingen door erfelijkheid zijn aanrakingspunten met de dood. Uit hoofde van dit alles zal de as van de Rode Koe gebruikt moeten worden voor de reiniging van allen, die het volk van God zullen vormen. Gelijk de as van de rode koe (vaars), die bewaard werd op een reine plaats, zo zullen ook de gevolgen van de pijnlijke ervaringen van de Oude Waardigheidsbekleders een voorraadschuur van zegeningen, voorlichting en hulp zijn. Hierdoor zullen zij, als zij tot ondergeschikte “vorsten” in het Koninkrijk zullen zijn gemaakt, bijstand verlenen in het herstellingswerk. Elke zondaar, die vergiffenis zal hebben gekregen en die verlangt volkomen gereinigd te worden, zal zich moeten wassen met water (waarheid). Hij zal echter ook de lessen van deze vorsten op zichzelf toegepast moeten hebben. Namelijk de lessen die verzinnelijkt worden door de gesprenkelde as van de vaars, die de waardevolle lessen van geloof en gehoorzaamheid weergeeft, die door deze klasse door ervaring zijn geleerd. - Exod.12:22; Lev. 14:4,49; Ps.51:7; Hebr.9:19.

Tabernakelschaduwen van de betere offers

Hoofdstuk VIII

ANDERE VEELBETEKENENDE SYMBOLEN

De posten (pilaren) van de Hof—De Witte Gordijnen—De Zilveren Haken—De Deurposten van het Heilige en Heilige der Heiligen—De Gouden Kandelaar—Tegenbeeldige Priesters die de Diepe Dingen zien en de Levieten die Deze Niet Zien—Het Gouden Altaar—De Ark van het Verbond in het Heilige der Heiligen—De Inhoud en de Betekenis ervan—Het Verzoendeksel—De Twee Cherubs—De Priester Onbevlekt—Het Geheimenis Eeuwen lang Verborgen.

In de voorgaande beschrijving hebben wij met opzet een verklaring van sommige belangwekkende onderdelen weggelaten. Deze kunnen nu beter worden begrepen door hen, die, door nauwgezette studie een helder begrip hebben gekregen van de algemene schets van de Tabernakel, de diensten ervan en de zinnebeeldige betekenis.

De **posten** die in de Hof stonden en de witte gordijnen ophielden, stelden voor de **gerechtvaardigde** gelovigen - de Hof, zoals wij reeds gezien hebben, beeldde de gerechtvaardigde toestand af. De posten waren van hout, een vergankelijk materiaal. Dit hield in dat de verzinnelijkte klasse niet werkelijk volmaakt was als menselijke wezens. Immers, omdat de menselijke volmaaktheid zinnebeeldig werd voorgesteld door koper, hadden die posten óf gemaakt moeten zijn van koper, óf bedekt met koper, om werkelijk volmaakte wezens voor te stellen. Maar hoewel zij gemaakt waren van hout, werden zij toch op voetstukken van koper gezet. Dit leert ons, dat ofschoon zij in werkelijkheid onvolmaakt waren, hun positie toch die van volmaakte menselijke wezens is. Het zou onmogelijk zijn om de **rechtvaardiging door geloof** duidelijker voor te stellen.

de pilaar van de hof

Het witte gordijn, dat, opgehouden door die posten, de Hof vormde, illustreerde goed dezelfde rechtvaardiging of zuiverheid. Aldus moeten gerechtvaardigden voortdurend tegenover de wereld (de Legerplaats) het reine linnen ophouden, dat Christus' gerechtigheid als hun bedekking voorstelt.

De zilveren haken waardoor de posten het gordijn ophielden, waren symbolisch voor waarheid. Zilver is een algemeen zinnebeeld voor **waarheid**. De gerechtvaardigde gelovigen, voorgesteld door de posten in de Hof, kunnen er dus werkelijk en naar waarheid aanspraak op maken dat Christus' gerechtigheid al hun onvolmaaktheden bedekt, Exod. 27:11-17. Verder, het is alleen met behulp van de **waarheid**, dat zij in staat zijn hun rechtvaardigheid te handhaven.

De deurposten bij de ingang van de Tabernakel – bij de “deur” van het Heilige – waren bedekt door het eerste voorhangsel. Zij waren geheel en al verschillend van de posten in de Hof. Zij stelden de nieuwe schepselen in Christus voor, de gewijde heiligen. Het verschil tussen deze en de posten in de Hof stelt het verschil voor tussen de toestand van gerechtvaardigde gelovigen en geheiligde gelovigen. De **wijding tot in de dood** van een gerechtvaardigd mens is, zoals wij hebben gezien, de weg die gaat in het Heilige, door de dood van de menselijke wil, de vleselijke gezindheid, voorbij het eerste Voorhangsel. Vandaar dat deze posten deze verandering moeten weergeven, en dat doen zij dan ook, want zij waren bedekt met goud, zinnebeeldig voor de goddelijke natuur. Dat zij geplaatst waren op voetstukken van koper, stelde voor, hoe wij “deze schat (de goddelijke natuur) in de aarden kruiken” hebben (2Kor. 4:7). Dit wil zeggen dat onze nieuwe natuur nog gegrondvest is op en nog rust in onze **gerechtvaardigde menselijkheid**. Dit komt, naar men zich herinneren zal, nauwkeurig overeen met wat wij vonden, dat het Heilige voorstelde, t.w. onze plaats of positie als nieuwe schepselen die nog niet volmaakt gemaakt zijn, Exod. 26:37.

De planken van de Tabernakel

De deurposten van het Heilige der Heiligen stonden juist binnen het tweede voorhangsel en stelden diegenen voor, die het vlees (voorhangsel) geheel voorbijgaan, tot in de volmaaktheid van de geestelijke toestand. Deze

posten waren zó gemaakt, dat zij dit ten volle weergaven. Zij waren bedekt met goud, dat de goddelijke natuur voorstelt, maar niet meer geplaatst op voetstukken van koper – niet meer afhankelijk van welke menselijke toestand ook. Zij waren geplaatst op voetstukken van zilver (realiteit, waarheid, waarachtigheid), als wilden zij ons zeggen: Wanneer u binnen dit voorhangsel komt, dan zult u volmaakte, werkelijke en waarachtige nieuwe schepselen zijn - Exod.26:32.

De gouden tafel, waarop in het Heilige de toonbroden stonden, stelde de Gemeente als een geheel voor met inbegrip van Jezus en de Apostelen – al de geheiligden in Christus die dienen “door vast te houden aan het Woord van het leven” (Filip. 2:16). Het grote werk van de ware de Gemeente gedurende deze eeuw is geweest het voeden, versterken en verlichten van allen, die in de door een verbond bevestigde geestelijke toestand komen. De Bruid van Christus moet zich gereedmaken (Openb. 19:7). Het getuigen tegenover de wereld gedurende de tegenwoordige eeuw is geheel ondergeschikt en bijkomstig. De volledige zegening van de wereld zal volgen op Gods bestemde tijd, nadat de Evangelische Eeuw (de tegenbeeldige Grote Verzoendag met zijn offeranden) geëindigd is.

De gouden kandelaar, of kandelaber, die tegenover de gouden tafel stond, en die licht gaf aan allen in het Heilige, was van goud, geheel uit één stuk uitgehamerd. Hij had zeven armen, waarvan elk een lamp droeg en vormde aldus zeven lampen, een volmaakt of volledig aantal. Dit stelde voor de hele Gemeente, vanaf het Hoofd, Jezus tot aan en met inbegrip van het laatste lid van de kleine kudde, dat Hij uitzoekt uit de mensen om deelgenoten te zijn aan de goddelijke (gouden) natuur. Onze Heer zegt: “de zeven kandelaren die u hebt gezien, zijn de zeven gemeenten” (Openb.1:20) – de ene gemeente van wie de zeven stadia of ontwikkelingen werden verzinnelijkt door de zeven vergaderingen in Klein-Azië (Openb.1:11). Ja, de kandelaar stelde de hele Gemeente der eerstgeborenen voor, niet de nominale, maar de ware Gemeente, van wie de namen geschreven zijn in de hemel, de ware lichtdragers, het Koninklijke Priesterdom.

De vorm van het werkstuk was prachtig – een vrucht en een bloem, een vrucht en een bloem, die elkaar telkens opvolgden en die de ware Gemeente voorstellen als schoon en vruchtbaar van begin tot eind. Het lampgedeelte boven op elke tak was gevormd als een amandel, waarvan wij de betekenis zullen zien als wij de betekenis van Aäron's staf zullen beschouwen.

Het licht van deze lamp was van olijfolie, zuivere olie uit gestoten olijven, en de lampen werden altijd brandend gehouden. Deze olie was zinnebeeldig van de Heilige Geest, en het licht stelde heilige verlichting voor, de Geest van de waarheid. Het licht ervan was uitsluitend bestemd voor de priesters, want niemand anders werd ooit toegestaan het licht te zien of er nut van te hebben. Op deze wijze werd de geest of gezindheid van God afgebeeld, gegeven om de Gemeente te verlichten in de diepten Gods, die geheel en al verborgen zijn voor de natuurlijke mens (1Kor. 2:14), zelfs al is hij een gelovige – een gerechtvaardigd mens (een Leviet). Niemand dan de waarlijk gewijden, het Koninklijk Priesterdom, wordt veroorloofd te zien in dit diepere Licht, dat verborgen is in het Heilige. De priesters (het gewijde Lichaam van Christus) hebben altijd toegang tot het Heilige; het is hun recht en voorrecht; het was bedoeld voor hen (Hebr. 9:6). De Levitische klasse kan er niet inzien door het voorhangsel van menselijke gezindheid dat tussen hen en de heilige dingen komt. De enige wijze om dit terzijde te stellen is om de menselijke wil en natuur te wijden en op te offeren.

De lichten moesten elke ochtend en avond worden gesnoten en bijgevuld door de Hogepriester – Aäron en zijn zonen die hem in het ambt opvolgden (Exod. 27:20-21; 30:8). Op gelijke wijze vult onze Hogepriester ons dagelijks meer en meer met de geest van Jezus en reinigt ons van de drab van de oude natuur – de pit waardoor de Heilige Geest werkt.

Tegenbeeldige Priesters en Levieten

Is het ons soms wel eens een raadsel waarom sommige religieuze mensen geen andere dan natuurlijke dingen kunnen zien? – de diepere geestelijke waarheden van het Woord niet kunnen onderscheiden? – waarom zij wel het herstel voor natuurlijke mensen kunnen zien, maar niet de Goddelijke, hemelse roeping kunnen zien? Deze lessen over de Tabernakel tonen ons waarom dit zo is. Zij zijn broeders in rechtvaardigheid, van de “huishouding van het geloof,” maar geen broeders in Christus, - niet ten volle gewijd – geen offeraars. Zij zijn Levieten – in de Hof: zij hebben zich nooit gewijd als priesters, om hun menselijke rechten en voorrechten op te offeren en kunnen bijgevolg het Heilige niet binnentreden, noch ook de dingen zien, die slechts voor de priesterlijke klasse zijn bereid. “Wat geen [natuurlijk] oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen **mensenhart** is opgekomen, dat is wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben. Aan **ons** [die door wijding “nieuwe schepselen” zijn geworden, geroepen om

deel te krijgen aan de goddelijke natuur] echter heeft God het geopenbaard door Zijn Geest [licht van de lamp]. De Geest immers onderzoekt [openbaart] alle dingen, zelfs de diepten [verborgen dingen] van God" (1Kor. 2:9-10).

De nominale Gemeente heeft altijd zowel de gerechtvaardigde - als de geheiligde klassen bevat – Levieten en priesters – evenals de huichelaars. In de brieven van de apostel Paulus werden bepaalde delen gericht tot de gerechtvaardigde klasse (Levieten), die zich niet ten volle gewijd hadden. Hij schrijft aan de Galatiërs dat "wie van Christus zijn, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd" (Gal. 5:24). Hij schijnt aldus te willen zeggen, dat slechts sommigen van hen voldaan hadden aan de Evangelische roep om te offeren – de kruisiging van het vlees.

Op dezelfde wijze richtte hij zich tot de Romeinen (12:1): "Ik roep u er dan toe op, broeders [gelovigen, gerechtvaardigd door het geloof in Christus – Levieten], door de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk [dat u zich ten volle wijdt – waardoor u priesters wordt]." Allen die in hun hart de zonde verzaken en Gods genade in Christus aannemen worden vrijelijk gerechtvaardigd door het geloof in Christus. God neemt hen aan als toegerekend zondeloos of heilig. God heeft zich bereid verklaard dergelijke offeraars en hun offers door Christus te aanvaarden gedurende deze Grote Verzoendag (de Evangelische Eeuw) totdat het gehele aantal van het Koninklijk Priesterdom volledig is. "Zie, nu is het de tijd van het welbehagen"- de tijd waarin zulke offers zullen worden aanvaard. Zeker zal God, zoals wij gezien hebben, offers van de wereld aanvaarden, en het zal altijd slechts de enige juiste gedragslijn voor allen zijn om te volgen, - om aan de Heer hun gekochte bestaan over te geven. Maar nadat deze Eeuw geëindigd is, zal aan niemand meer vergund worden om te offeren tot in de **dood** en tot lijden – zulke offers zullen onmogelijk zijn nadat de nieuwe eeuw en de ordeningen daarvan zijn ingeluid.

Het schijnt duidelijk te zijn, dat verreweg het grootste deel van de eerste Gemeenten (en in nog grotere mate het huidige wereldse mengsel, het verwarde "Babylon" van de tegenwoordige tijd) niet gewijd was tot in de dood. Bijgevolg behoorde het niet tot het tegenbeeldige Koninklijke Priesterdom, maar waren slechts Levieten, die **dienstdoen** in het Heiligdom, maar niet tot **offerande**.

Als wij terugkijken naar het voorbeeld in de Wet, dan bemerken wij dat er 8580 Leviëten werden aangewezen tot de zinnebeeldige dienst, terwijl er slechts vijf priesters werden aangewezen voor de zinnebeeldige offerande (Num. 4:46-48; Exod. 28:1). Het zou kunnen zijn dat dit evenzeer als de andere kenmerken van de “schaduw,” bedoeld was om de verhouding van de gerechtvaardigde gelovigen ten opzichte van degenen die zichzelf offerden, de gewijden, te verduidelijken. De nominale kerk telt nu miljoenen. Toch schijnt het duidelijk, dat, als er een marge gelaten wordt voor de huichelaars en wanneer slechts verondersteld wordt dat één op elke zeventienhonderd overblijvende gelovigen een levend offerande is (ofschoon weinig, toch in juiste verhouding tot het voorbeeld), de Heer geen onjuiste melding heeft gedaan toen Hij zei, dat zij (het Koninklijk Priesterdom) die het Koninkrijk zouden ontvangen een kleine kudde zouden zijn (Luk.12:32). En als wij bedenken, dat twee van de vijf priesters vernietigd werden door de Heer, zinnebeeldig voor de dood* van nalatige en ontrouwe priesters, dan bemerken wij dat de verhouding van drie priesters tot de 8.580 Leviëten slechts één op de achtentwintighonderd zou zijn.

* Wij komen tot een duidelijker besef hoe hoog het peil van karakter vereist is bij allen aan wie ooit op enig niveau eeuwig leven verleend zal worden. En ook hoe zeer weinigen serieus bezig schijnen te zijn met of trachten te komen tot volmaakte liefde als leidend beginsel in hun leven. Dit leidt ons er toe ons af te vragen of de twee zonen van Aäron, die door de Heer vernietigd werden, niet bedoeld waren om symbolisch het grote deel van gewijden en geest-verwekten voor te stellen, die in gebreke zijn gebleven de noodzakelijke hoge standaard van hart te bereiken en die dus niet waardig zijn tot enig leven, maar in tegendeel in vergetelheid zullen raken – de Tweede Dood.

Het feit dat wij gelovigen zien, die trachten hun zonden weg te doen, is op zichzelf geen blijk van hun “priester” zijn. Leviëten zowel als priesters behoren immers “besnijdenis van het hart” te beoefenen – door weg te doen de vuilheid (zonde) van het vlees. Dit alles wordt zinnebeeldig voorgesteld door het wasbekken in de Hof, waarin zowel priesters als Leviëten zich wasten. Ook is een geest van zachtmoedigheid, vriendelijkheid, welwillendheid en moreel besef niet altijd een aanwijzing van wijding aan God. Deze hoedanigheden behoren aan een volmaakte natuurlijke mens (het **beeld van God**), en zo nu en dan overleven zij gedeeltelijk de verwoesting door de val. Maar zulke blijken gaan niet zelden door voor bewijzen van volle wijding in de nominale kerk.

Zelfs wanneer wij gelovigen zien, die in het een of andere goede werk van politieke of morele hervorming zelfverloochening in praktijk brengen, is dat geen bewijs van wijding aan God, ofschoon het wel een bewijs is van wijding aan **een werk**. Wijding aan God zegt: Elk werk, waar ook: “Ik heb lust, o mijn God! Om uw welbehagen te doen;” **Uw** wil, op **Uw** wijze, geschiede. Wijding aan God zal derhalve een naspeuren van Zijn plan, geopenbaard in Zijn Woord, behelzen, opdat wij in staat mogen zijn al onze kracht en vermogen voor Hem en in Zijn dienst te geven, overeenkomstig Zijn geordend en geopenbaard plan.

Laten wij ons dus niet verwonderen, dat zo weinigen ooit de heerlijke schoonheden in de Tabernakel hebben gezien; alleen priesters kunnen ze zien. De Levieten kunnen er slechts van weten als zij ze horen beschrijven. Zij hebben nooit hun verborgen licht en schoonheid gezien; nooit gegeten van het toonbrood; nooit de aanneembare wierook op het gouden altaar geofferd. Nee, om van deze te genieten moeten zij het voorhangsel voorbijgaan – tot volledige wijding aan God, tot offerande gedurende de Grote Verzoendag.

Het gouden altaar in het Heilige schijnt de kleine kudde voor te stellen, de gewijde Gemeente in de tegenwoordige offerende toestand. Van dit altaar stijgt de zoete wierook op, welgevallig aan God door Christus Jezus – de vrijwillige diensten van de priesters; hun lofspraken, hun gewillige gehoorzaamheid – alle dingen, welke ook, die zij doen tot heerlijkheid van God. Zij, die aldus wierook offeren welgevallig voor God (1Petr. 2:5), komen zeer nauw tot hun Vader, dicht bij het voorhangsel dat van het Heilige der Heiligen scheidt. En als **zij** gebeden hebben te doen, kunnen zij worden aangeboden met de wierook – “veel reukwerk . . . **met** de gebeden van alle heiligen” (Openb. 8:3). De gebeden van zulke priesters van God zijn doeltreffend. Onze Heer Jezus hield de wierook voortdurend brandend en kon zeggen: “Ik wist dat U Mij altijd verhoort” (Joh.11:42). Zo zullen ook de onderpriesters, leden van Zijn Lichaam, altijd gehoord worden als zij voortdurend de wierook van geloof, liefde en gehoorzaamheid aan God offeren. Niemand behoort te verwachten, dat gebeden erkend zullen worden, die niet aldus hun verbond bewaren – “als u in Mij blijft en Mijn woorden in u blijven, vraag wat u maar wilt en het zal u ten deel vallen” (Joh. 15:7). De noodzaak van een duidelijk begrip van Christus’ leringen als gids voor onze gebeden en verwachtingen, opdat wij niet “**kwalijk bidden**” en

buiten overeenstemming met Gods plan, wordt duidelijk getoond door deze Schriftplaats, maar wordt zelden opgemerkt.

Door typen die wij eerder beschouwd hebben, hebben wij iets geleerd van de heerlijkheid van het Heilige der Heiligen, de volmaakte Goddelijke toestand, die voor geen **mens** toegankelijk is (1Tim. 6:16). De nieuwe schepselen in Christus Jezus echter, die tot deelhebbers aan de Goddelijke natuur gemaakt zijn, zullen hiertoe uiteindelijk komen. Dit zal zijn als het wierookoffer van de zijde van het gehele lichaam van Christus, het Koninklijk Priesterdom, beëindigd is en de wolk van reukwerk voor hen uitgaat tot in Jehovah's tegenwoordigheid, opdat zij mogen leven aan de andere zijde van het Voorhangsel welgevallig voor God, door Jezus Christus, hun Heer.

In het Heilige der Heiligen

De ark van het verbond of de “ark van het getuigenis” was het enige meubelstuk in het Heilige der Heiligen. (Zie Hebr. 9:2,3) De naam ervan zegt, dat het de belichaming van Jehovah's plan verduidelijkte, dat Hij voorgenomen had in Zichzelf voor het begin van de schepping van God, voordat de geringste ontplooiing van zijn plan had plaatsgevonden. Het beeldde het **eeuwige voornemen van God** af, Zijn voorbeschikte ordening van rijkdommen van genade voor de mensheid in de Christus (Hoofd en Lichaam) – “de verborgenheid die bedekt was.”* Het stelt daarom Christus Jezus en Zijn Bruid voor, de kleine kudde, om deelhebbers te zijn aan de Goddelijke natuur. En om te worden doordrenkt met de kracht en grote heerlijkheid, de prijs van onze hoge roeping, de vreugde voorgesteld aan onze Heer en aan al de leden van Zijn Lichaam.

* Schriftstudies, deel I, hoofdstuk 5

Zoals eerder vermeld, was het een rechthoekige doos, bedekt met goud, die de Goddelijke natuur voorstelde, verleend aan de verheerlijkte Gemeente. Zij bevatte de twee tafelen van de Wet (Deut. 31:24), Aärons staf, die gebloeid had (Num. 17:8), en de gouden pot met manna (Exod. 16:32). De Wet toonde hoe de Christus algeheel zou voldoen aan de eisen van Gods volmaakte wet, en ook, dat Hij met wettig gezag zou worden bekleed als de Uitvoerder van de wet.

De rechtvaardigheid van de Wet werd daadwerkelijk vervuld in ons Hoofd, en het wordt ook geacht te zijn vervuld in al **de nieuwe schepselen** in Christus, “die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest;” d.i. die wandelen in gehoorzaamheid aan de nieuwe gezindheid (Rom. 8:1). De zwakheden van de oude natuur, die wij dagelijks moeten kruisigen, eenmaal toegedekt door onze rantsoenprijs, worden ons niet opnieuw ten laste gelegd als nieuwe schepselen, zolang wij in Christus blijven.

Wanneer er geschreven staat dat “de rechtvaardige eis van de wet vervuld zou worden in ons,” betekent dit dat het einde van onze loopbaan (de volmaaktheid) aan ons wordt toegerekend, omdat wij wandelen naar of in de richting van werkelijke volmaaktheid, die, wanneer deze bereikt zal zijn, de toestand zal zijn van het Heilige der Heiligen, voorgesteld door de ark van het verbond.

De inhoud van de Ark

“De staf van Aäron die gebloeid had” toonde het uitverkoren karakter van het hele Lichaam van Christus, als leden van het Koninklijke Priesterdom. Bij het lezen van Numeri 17 zal gezien worden, dat de betekenis van deze staf, die gebloeid had, Jehovah’s aanneming van Aäron en zijn zonen is. Zij vormen het zinnebeeldige priesterdom, die Christus en de Gemeente voorstellen - als de enigen, die het priesterlijke ambt van middelaar mochten vervullen. Die staf stelde daarom de aanvaardbaarheid van het Koninklijk Priesterdom voor, de Christus, Hoofd en Lichaam. De staf bloeide en bracht amandelen voort. Een bijzonderheid van de amandelboom is, dat de vruchtbeginsels ontstaan vóór de bladeren. Zo ook met het Koninklijk Priesterdom; zij offeren en brengen **vruchten** voort, voordat de bladeren der belijdenis gezien worden.

De gouden pot met manna beeldde de onsterfelijkheid af die een van de bezittingen van de Christus van God was. Onze Here Jezus verwijst ongetwijfeld hiernaar als Hij zegt: “Wie overwint, zal Ik van het **verborgen manna** te eten geven” (Openb. 2:17).

Manna was het brood dat uit de hemel kwam als levensonderhouder voor Israël. Het stelde voor het levende brood, van Godswege verschaft aan de wereld door Christus. Maar zoals de Israëlieten deze hoeveelheid manna dagelijks moesten verzamelen of anders gebrek lijdten en verhongeren, zo zal

het ook voor de **wereld** altijd noodzakelijk zijn telkens leven en genade te zoeken, als zij eeuwig zou willen blijven leven.

Maar aan hen, die Christus' mede-erfgenamen worden, leden van het gezalfde Lichaam, doet God een speciaal aanbod van een bijzondere soort manna, dat hetzelfde is en toch verschilt van dat gegeven aan anderen, n.l. "het manna, dat verborgen is." Het bijzondere van deze pot met manna was, dat het manna **onbederfelijk** was. Om deze reden illustreert het zeer goed de onsterfelijke, onvergankelijke toestand, beloofd aan alle leden van het Zaad, dat de Gemeente is. Het manna of levensbrood, waarmee Israël gevoed werd was **niet onbederfelijk**, en moest daarom dagelijks verzameld worden. Zo zal aan al de gehoorzamen van de mensheid, die langzamerhand inderdaad als Israëlieten erkend zullen worden, eeuwig leven gegeven worden, maar onder voorwaarde, een verschaft en hernieuwd leven. Aan de kleine kudde, die onder tegenwoordige ongunstige toestanden getrouwe overwinnaars zijn, zal echter een onvergankelijk erfdeel, n.l. onsterfelijkheid* gegeven worden. – Openb.2:17

* Schriftstudies, deel I, hoofdstuk 10

Hier dus, in de gouden ark, werd de heerlijkheid afgebeeld die geopenbaard moest worden in de goddelijke Christus: in de staf, die bloeide, Gods verkozen priesterdom; in de Tafelen der Wet, de rechtvaardige Rechter; in het onbederfelijke manna in de gouden kom, onsterfelijkheid, de goddelijke natuur. Boven deze ark, en er een deksel of hoofd van uitmakend, was:

Het verzoendeksel, een plaat van massief goud. Op de twee einden ervan en van hetzelfde stuk metaal waren twee cherubijnen vervaardigd, met opgeheven vleugels alsof zij klaar waren om te vliegen, hun gezichten binnenwaarts kijkend naar het midden van de plaat waarop zij stonden. Tussen deze cherubijnen, op het verzoendeksel, stelde een helder licht Jehovah's tegenwoordigheid voor.

Zoals de ark de Christus afbeeldde, zo stelde het verzoendeksel, het heerlijkheidslicht en de cherubs tezamen Jehovah God voor – "God het Hoofd van Christus" (1Kor. 11:3). Zo met Christus, zo ook met Jehovah, Hij wordt hier voorgesteld door dingen, die hoedanigheden van Zijn karakter verduidelijken. Het licht, de "shekinah-heerlijkheid" genoemd, stelde Jehovah zelf voor als het licht van het heelal, zoals Christus het licht van de wereld is. Dit wordt overvloedig betuigd door vele Schriftplaatsen. "U, Die

troont tussen de cherubs, verschijn blinkend!” – Ps. 80:2; 1Sam. 4:4; 2Sam. 6:2; Jes. 37:16.

De mens kan niet in Jehovah's tegenwoordigheid komen. Daarom moet de koninklijke priester, Hoofd en Lichaam, voorgesteld door Aäron, **nieuwe** schepselen worden, “deelgenoten aan de Goddelijke natuur” (doordat zij de menselijke natuur gekruisigd en begraven hebben), voordat zij kunnen verschijnen in de aanwezigheid van die uitermate heerlijkheid (verg. 2Petr. 1:4).

De plaat van goud, genaamd het Verzoendeksel, omdat de priester er het bloed van de offerandes op offerde, dat verzoende of voldeed aan de eisen van de Goddelijke gerechtigheid. Het stelde voor het ten grondslag liggende beginsel van Jehovah's karakter: **gerechtigheid**. Gods troon is gebaseerd of gevestigd op **Gerechtigheid**. “Gerechtigheid en recht zijn het fundament van uw troon” – Ps. 89:15; Job 36:17, 37:23; Jes.56:1; Openb. 15:3.

De Apostel verwees naar onze Heer Jezus met de woorden: “Hem heeft God openlijk aangewezen als middel tot verzoening . . . Hij deed dit om zijn rechtvaardigheid te bewijzen . . . zodat Hij rechtvaardig is en rechtvaardigt diegene, die uit het geloof in Jezus is” (Rom. 3:25-26). De gedachte hier is in overeenstemming met de voorgaande voorstelling. De gerechtigheid, de wijsheid, de liefde en de macht zijn Gods eigendom alsmede het plan waardoor al deze samenwerken tot menselijke zaligheid. Het behaagde God evenwel, dat in Zijn zeer geliefde Zoon, onze Heer Jezus Christus, zijn eigen volheid wonen zou, en zou worden voorgesteld aan de mensheid. Op gelijke wijze was in het zinnebeeld de Hogepriester, als hij uit het Heilige der Heiligen kwam, de levende vertegenwoordiger voor de mensen van Jehovah's gerechtigheid, wijsheid, liefde en macht; de levende vertegenwoordiger van Goddelijke genade, vergiffenis en verzoening. Hoewel het Goddelijke Wezen gesluierd is, verborgen voor het menselijke oog, moeten toch Zijn Goddelijke eigenschappen door onze Hogepriester aan alle mensen worden ontvouwd. Hij zal aan het eind van de eeuw als de levende Troon van Genade (verzoendeksel), tot de mensheid naderen en allen de rijkdom van de Goddelijke genade doen begrijpen.

De twee cherubs beeldden twee andere elementen van Jehovah's karakter af, zoals geopenbaard in Zijn Woord: namelijk Goddelijke Liefde en Goddelijke Macht. Deze eigenschappen, Gerechtigheid, het basisbeginsel, en Liefde en Macht van dezelfde hoedanigheid of wezen, en eruit opgeheven,

zijn in volkomen harmonie. Zij zijn alle gemaakt uit **één stuk**: zij zijn volkomen één. Noch Liefde noch Macht kan worden uitgeoefend totdat aan de Gerechtigheid ten volle is voldaan. Dan vliegen zij om te helpen, om op heffen en te zegenen. Zij waren gereed om te gaan vliegen, maar bleven wachten; en zij keken naar binnen naar het Verzoendeksel, ook wel de Genadetroon genoemd, naar Gerechtigheid, om te weten wanneer zij moeten gaan.

Wanneer de Hogepriester met het bloed van de verzoeningsofferanden naderde, legde hij het niet op de cherubs.

Nee, noch de Goddelijke macht, noch de Goddelijke liefde eiste een offer; de Hogepriester hoefde de cherubs daarom niet te besprenkelen. Het is Gods eigenschap van **Gerechtigheid** dat onder geen beding de schuldige zal vrijspreken, daar het Gerechtigheid was, die zei: “Het loon van de zonde is de dood” (Rom. 6:23). Wanneer de Hogepriester daarom een rantsoen voor zondaren zou geven, dan moet het aan Gerechtigheid worden gebracht. Vandaar de gepastheid van de plechtigheid van het besprenkelen van het bloed op de Troon van genade, het **verzoendeksel**.

Liefde leidde tot het hele verlossingsplan. Het was omdat God de wereld zo liefhad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon zond om haar te verlossen door aan Gerechtigheid de rantsoenprijs te betalen. Aldus is Liefde werkzaam geweest, door het voorbereiden van de verlossing vanaf dat de zonde is ingekomen; ja van vóór de grondlegging van de wereld – 1Petr. 1:20.

**“Liefde beraamde ’t eerst de weg
tot redding van d’opstand’gen mens.”**

Wanneer de offeranden van de Grote Verzoendag (stier en bok) volledig zijn, dan talmt Liefde om de resultaten van haar plan te zien. Wanneer het bloed gesprenkeld wordt, roept Gerechtigheid: Het is genoeg; het is volbracht! Dan komt het ogenblik waarop Liefde en Macht mogen handelen en snel slaan zij hun vleugels uit om het **losgekochte** geslacht te zegenen. Als Gerechtigheid voldaan is, begint Macht met haar opdracht, die samengeweven is met die van Liefde, en hierbij gebruik maakt van hetzelfde werktuig – Christus, de ark of veilige bewaarplaats van goddelijke gunsten.

De verwantschap en eenheid van dat **Goddelijke** gezin, de Zoon en Zijn Bruid, voorgesteld door de ark in harmonie en eenheid met de Vader, afgebeeld door het deksel – werd getoond door het feit, dat het verzoendeksel het deksel was van de ark en dus een deel, het bovenstuk of hoofd ervan was. Zoals het Hoofd van de Gemeente Christus Jezus is, zo is het Hoofd van de gehele Christus God (1Kor. 11:3). Dit is de eenheid waarvoor Jezus bad, toen Hij zei: “Ik bid niet voor de wereld, maar voor hen, die U Mij gegeven hebt ... opdat zij allen één zullen zijn, zoals U, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons één zullen zijn, opdat de wereld [alsdan] zal geloven dat U Mij gezonden hebt” (Joh. 17:9,21).

De Priester onbevlekt

Het is ook van betekenis, dat elk lid van het priesterdom, dat een gebrek had aan oog, hand, neus, voet, of welk ander deel ook, het ambt van Priester (Hogepriester) niet kon vervullen; noch iemand, die een overtolligheid had, zoals een extra vinger of teen.

Dit leert, dat ieder lid van het verheerlijkte Lichaam van Christus volledig zal zijn, zonder enig gebrek. Het leert ook, dat er in die Kleine Kuddes noch een te veel, noch een te weinig zal zijn, maar nauwkeurig het tevoren gekende en voorbestemde aantal. Wanneer eenmaal het Lichaam van Christus **voltallig** is, zal er niemand meer bij komen, geen overtolligheid. Daarom behoren allen, die geroepen zijn tot deze “hoge roeping” om leden in het bijzonder van het Lichaam van Christus te worden, en die haar aanvaard hebben, ernstig te trachten hun roeping en verkiezing vast te maken (als leden van die Kleine Kuddes), door zo te lopen, dat zij de prijs verkrijgen. Als zo iemand zorgeloos wordt en de prijs mist, dan zal iemand anders hem winnen in zijn plaats, want het Lichaam zal voltallig zijn; niet één lid zal eraan ontbreken en niet één lid zal er overtollig zijn. Pas op, “opdat niemand uw kroon zal wegnemen” (Openb. 3:11).

“Het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest” Kol. 1:26

Het heeft sommigen verwonderd dat de heerlijkheid en schoonheid van de Tabernakel – zijn gouden muren, zijn gouden en prachtig gegraveerde meubels en zijn voorhangsels van kunstig werk – zo volledig bedekt en verborgen waren voor het gezicht van het **volk**. Zelfs het zonlicht van buiten

werd buitengesloten, het enige licht ervan was de lamp in het “Heilige” en de shekina heerlijkheid in het Heilige der Heiligen. Dit is echter volkomen in overeenstemming met de lessen die wij uit haar diensten hebben ontvangen. Gelijk God het zinnebeeld bedekte en de schoonheid ervan verborg onder gordijnen en ruwe, onooglijke huiden, zo worden de heerlijkheden en schoonheden van de geestelijke dingen slechts gezien door hen, die de gewijde toestand binnentreden – het Koninklijk Priesterdom. Deze betreden een verborgen doch heerlijke staat, die de wereld en allen, die buiten zijn falen te waarderen. Hun heerlijke hopen en ook hun positie als **nieuwe schepselen** zijn verborgen voor hun medemensen.